

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

918,

OWA

[Cecilia Westermark]

ECILIA

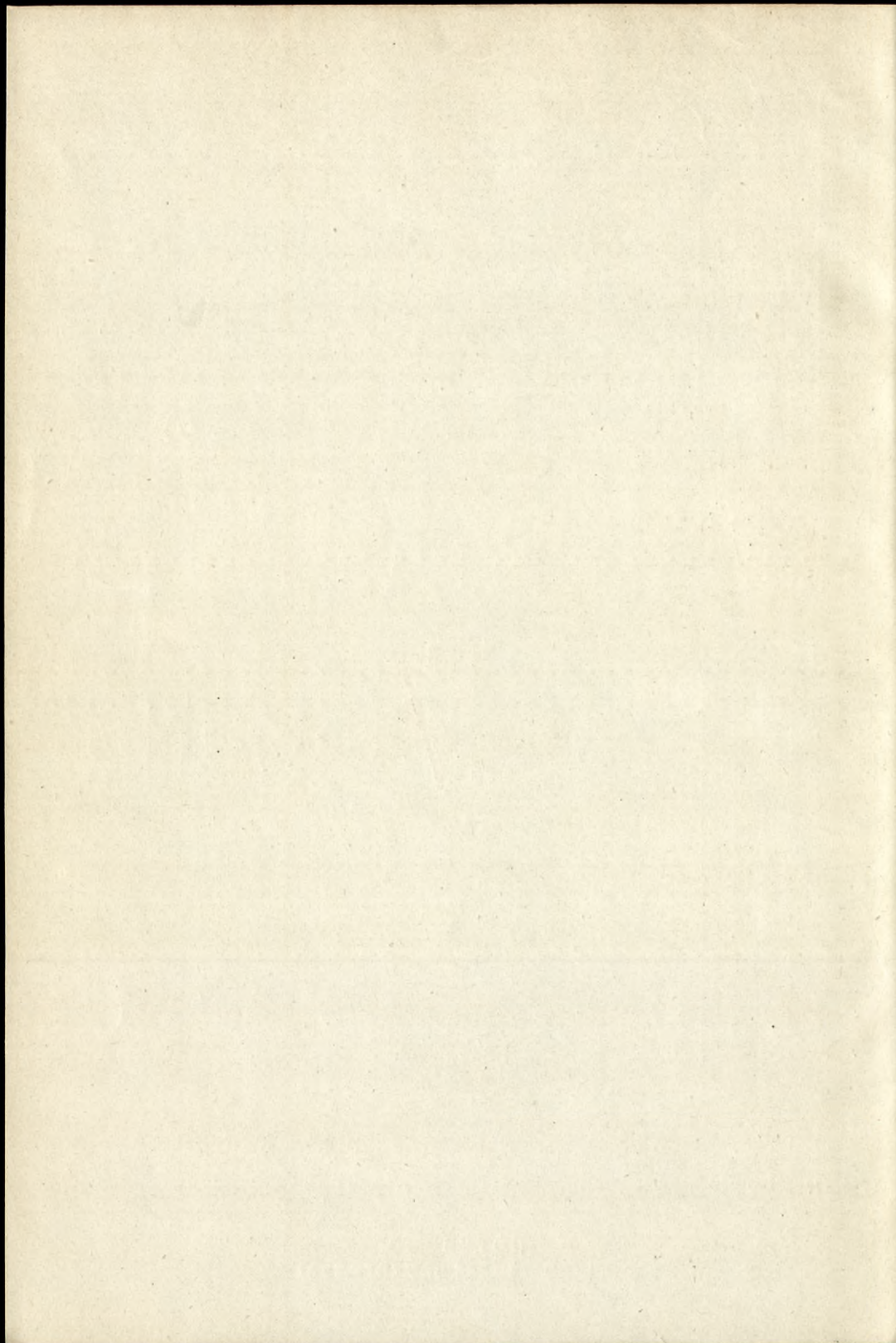
ILKEN S

GÖTEBORG,

H. L. BOLINDERS BOKTRYCKERI

1895.

CECILIA WILKENS

OCH HENNES VÄNNER.

EN LIFSBILD UR VÅRA DAGAR

AF

O W A.

FÖRSTA DELEN.

GÖTEBORG
H. L. BOLINDERS BOKTRYCKERI
1895.

CECILIA WILKENS

JOHN BROWN LAYNE

BY HERBERT K. VAN DUSEN

OWA

KORSTADT

ANDERSON
H. F. BOLLINGER-HORSTADT

1904

I.

Resan och ankomsten.

J Walders, västra delen af Norge, ett par dagsresor från Kristiania, ligger i en härlig fjälltrakt sanatoriet Tonsaasen. Först under senaste decenniet har det varit känt som sanatorium, företrädesvis för bröstsjuka, ehuru det äfven af personer, besvärade af blodbrist och annan svaghet med fördel begagnats.

Luften vid Tonsaasen är betydligt mildare än man finner den t. ex. vid Gausdals sanatorium i närheten af Lillehammar och betydligt renare än luften vid Modum, emedan detta sanatorium redan under så lång tid mottagit sjuklingar, hvilka där till en viss grad hunnit förpesta marken. Sorgligt nog är det ju alltid vi människor, som själfva besmitta den plats vi bebo, och så har det visst varit, allt sedan Adam och Eva genom sin själfrådighet och njutningslystnad till men för sig och sina efterkommande förvisades ur Eden.

Vi önska dock intet hällre, än att på den af naturen rikt utrustade plats, vi sommartiden uppsöka, få kvarlämna till minne af oss dessa sjukdomsfrön, hvilka i så hög grad kunna förstöra vår trefnad vid hemmets härd och göra våra plikter oss till en tung börda.

Emellertid — *"sans peur ett sans reproche"* — låtom oss anträda vår färd från Kristiania upp till Tonsaasen; först med tåg, så med "Dampskib" och slutligen med

sanatoriets diligence — icke något stort hus till vagn med kupéer, utan ett lätt, bekvämt öppet åkdon, draget af ett par små förtjusande fjällhästar på en väg hård och jämn som ett golf, ehuru den hela tiden bär uppåt.

Och vår kusk sedan! En riktigt vacker karl med det ståtliga namnet Sverdrup Qvale, såsom han själf förtäljt oss släkt med f. d. statsministern, ehuru han ännu icke gjort så lysande carrière, utan får nöja sig med att fungera som "Sanatoriets almindige Kjöresvend".

Efter sex timmars färd förbi störtande forsar, grönlädda fjäll och bråkande getter, se vi sanatoriebyggnaderna framskynta. Vi *föreställa* oss nu, i det vi köra upp på gården, att vi skola utsättas för alla därvarande kurgästers nyfikna blickar — — —

Men det man fruktar för kommer oftast icke. Vi kunna lugnt packa ur våra små reseffekter, ty ingen annan än en smal herre, som går dåligt på ovanligt smala ben, samt kamreraren, som artigt tar emot oss, syns till just nu kl. 4 söndags e. m.

I det nybyggda större hotellet finna vi våra beställda rum, enkla och propra och med veranda vettande åt skogen. Societetshuset med dess restauration samt läkarens bostad ligga på hvar sin sida om vårt hotell och bilda tillsammans med detta en triangel. Bakom gården åt skogen till mindre hotellbyggnader samt badhuset. För öfrigt skogen! Skogklädda fjäll, där muntra getter beta, och sätern med kor, kalfvar, hästar, "jenter" och "vallguten".

I skogen, helt nära sanatoriet står just nu en lång, mager herre med ett distingueradt utseende och gymnastiserar under granarnes hägn, begärligt insupande deras doft. Det är en norsk läkare, från "Byen" (Kristiania). Själff patient med sjuka lungor söker han här i naturens sköte hvila och hälsa.

Här och där ser man en manlig eller kvinlig gestalt trött vandra framåt eller söka hvila på någon af de soffor, man till deras bekvämlighet utstält.

Se där på en bänk sitta tvänne unga flickor. Den ena i tjänaredräkt flitigt stickande på en strumpa, den andra väl klädd, men med slapp hållning och sänkt hufvud, sysslolös, såsom en drömmande.

— Fröken! nu komma de! — säger hastigt den unga tjänarinnan. — Jag hör hästramp där borta, — och hon pekar inåt skogen. Den tilltalade, som alltjämt håller sitt hufvud sänkt, suckar och flyttar litet på sig.

— Skola vi gå dem till mötes, fröken? — frågar Lina (så var tjänsteflickans namn.)

Intet svar.

Fram ur skogen kom i detsamma sittande på en liten fjällhäst, i en bekväm stolsadel, ett yngre fruntimmer. I den blåa ridräkten med en bukett fjällblommor på bröstet och med en genombruten italiensk hatt öfver de mörkbruna lockarne, gör hon — utan att egentligen vara vacker — med sin nobla hållning och sitt sjäfulla utseende ett mycket behagligt intryck. Hennes mörka ögon äro drömmande, beslöjade, men i nästa stund vakna och liffulla.

Till vänster om sig har *Cecilia Wilkens* — ty så är ryttarinnans namn — en herre, likaledes till häst och med ett äkta nordiskt utseende: käckt, manligt, öppet och klart. Det är doktorn, sanatoriets behaglige, intelligente intendent.

Framför bänken, på hvilken de två flickorna sitta, hålla fröken Wilkens och doktorn in sina hästar, och Cecilia ropar med välljudande stämma:

— Elsa! vill du inte hälsa oss välkomna? Se upp, Elsa lilla, så får du något af doktorn!

Den tilltalade satt orörlig. Endast på hennes min och en hög rodnad på kinderna kunde man se, att hon hört den uppmaning, som ställes till henne: att bevisa en vanlig höflighet.

— Naa, Fröken Else! Hvorledes har De det? Vil De ikke gjøre hvad Deres Veninde beder Dem? — sade

doktorn, närmande sin häst till bänken. See! jeg har plukket Dem en lille Buket Fjeldblomst.

Den sjuka Elsa rodnade starkt, reste sig och gick med hastiga steg framåt sanatoriebyggnaderna, vändande ryggen åt doktorn och Cecilia.

— Följ henne, snälla Lina! — bad Cecilia. — Nu ser ni, doktor, hurudan hon är, — tillade hon, vänd till sin följeslagare.

Lina skyndade emellertid efter sin härskarinna, hvilken hon fick sköta som ett barn, och hvilken, efter som det såg ut, hon var betydligt öfverlägsen å förståndets vägnar.

Men låtom oss pröfva, huru därmed kan förhålla sig.

Om vi planterat en sensitiva bredvid en pion, men försummat att skydda den mot nordanvinden, så bryts den veka plantan — eller i bästa fall fryser och vissnar den. Pionen däremot, mindre ömtålig, står sig godt mot vinden, och när solen sänder den sina lifgifvande strålar, slår den ut sina blad och prunkar ståtligt i sin högröda färg. Den fina sensitivan däremot, som slokar sina blad, som böjer sin krona, kan med nöd räddas genom den omsorgfullaste vård och en passande jordmån.

Om detta talade nu Cecilia med doktorn, medan de redo framåt i skogen och efter en stund gjorde halt vid en liten fjällsjö, hvilken Cecilia gifvit namnet "Lilla Klara". Här stego de af sina hästar, hvilka doktorn tjudrade med ett långt tåg, så att de skulle kunna beta ogeneradt, medan han i Cecilias sällskap gjorde en utflykt på den lilla sjöns lugna yta.

De stego i den lilla smäckra båt, som låg förtöjd vid stranden.

— O! hvad detta är behagligt, och hvad denna lilla sjöunge är täck! — utbrast Cecilia.

— Sjöunge? — eftersade doktorn leende, — Mener De dermed Søens lille Børn?

— Alldeles riktigt, — svarade hon litet skälmaktigt. — Men jag må tillstå, att jag tillvärkade ordet för tillfället. Det fins egentligen icke i svenskt lexikon.

— Naa Frøken! Maaske vil De nu fortælle mig noget om stakkels Miss Else?

— Ja, jag vill gerna försöka att kortfattadt meddela Elsas historia, men ber doktorn att få vänta därmed till dess vi få min väninna Constance Schlegel med oss; ty jag vill gärna inviga henne i Elsas sorgliga historia. Jag önskar, att hon må intressera sig för Elsa.

— Og däruti gjør de meget rätt, — svarade doktorn på half svenska, såsom han ofta gjorde då han talade med sina svenska patienter.

— När jag hör doktorn så tala, vaknar hos mig den önskan, att *alla* norrmän, liksom doktorn, genom blodsband vore förenade med oss svenskar. Ty för doktorn är unionen sann och behaglig — men eljest påtrugad ett folk, hvars själfkänsla är så stark, att det icke kan tåla något annat bredvid sig.

— Det vil sige, De önsker, at alle Norrmænds Fæder maa være rømlinge ligesom min Fader var det? — frågade doktorn leende.

— Ja, nästan så! Fæder eller mödrar, — svarade Cecilia.

— Hellere da Kvinderne, tror jeg, — återtog doktorn.

— Det vill säga: doktorn önskar, att "Sabinskor-nas bortröfvande" skulle hafva repeterats af norrmännen! Ett nytt drama på världsteatern som skulle benämts: "Svenskornas bortröfvande af norrmännen!"

Doktorn skrattade hjärtligt och började åter tala om fru Schlegel. Då han nämde att hon i likhet med honom härstammade från två nationer, såg Cecilia lifligt intresserad ut och inföll hastigt;

— Gör hon det? Förklara mig huru därmed förhåller sig!

— Ja vel! Hendes Fader var ogsaa Svensk, men hendes Moder Danske.

— Ack! om doktorn visste, hur hon intresserar mig och hvad jag gärna ville veta hela hennes föregående

historia, ty att hon gått igenom någon svår sorg, det märker man tydligt.

— Ja vel! Hun er jo Enke. Dog kjender jeg ikke, hvorledes hendes mand sluttede. Han var Læge, det ved jeg.

Han såg på sin klocka, och Cecilia sade:

— Doktors mottagningstimme nalkas, och *jag* måste se om Elsa. Hon saknar mig då jag är borta och visar detta genom en blyg tillbakadragenhet, i hvilken ett visst missnöje ligger inneslutet. Vi läsa tillsammans på så sätt, att jag läser högt, och hon pekar för mig i boken med sitt finger. Men ack! när skall hon åter tala? — Hon har nu varit stum i två år, utom det att hon om nätterna ibland talat i sömnen, och då har hon vanligen begagnat sig af franska språket.

Doktorn nickade betydelsefullt, gjorde några anteckningar i sin fickkalender och vände båten mot strand.

— Nästa gång doktorn kan skänka oss en stund af sin dyrbara tid, vill jag börja min berättelse, — sade Cecilia.

— Maaske i Morgen.

Vid stranden stod doktors ridhäst och stampade.

— Men se där har Bard slitit sin boja och löper lustig och glad omkring, — utropade Cecilia, pekande på den lilla muntra fjällhäst hon begagnat för sin ridtur. Doktorn hvisslade, och då Cecilia lockade med orden: "Bard! kom min gosse, så skall du få något", så kom den lille skälmen och lät smeka sig och tog bröd ur hennes hand. Cecilia steg nu till häst, och de redo fram emot sanatoriet, men häjdades snart af en budbärare, som stannade midt på vägen framför dem och endast yttrade: "telegram!"

— Giv! — sade doktorn och sträckte fram sin hand.

— Nej, till fröken, — svarade budbäraren.

Cecilia bleknade i det hon mottog telegrammet.

— De maa vente ved Sanatoriet, — sade doktorn och gjorde ett tecken åt budbäraren att aflägsna sig.

Då han nu vände sin häst, såg han huru Cecilia ännu satt med telegrammet uppbrutet i sin hand och ögonen riktade mot himlen. En djup suck banade sig väg ur hennes bröst. Därefter fäste hon sin själfulla blick på doktorn, i det hon sade:

— Det känns som om detta telegram har något inflytande på min framtid och af mig kräfver ett svår-fattadt beslut.

Därmed slet hon upp kuvertet och läste:

"Vill du komma till Kristiania om ett par dagar och möta Johannes med Maria och Rosa; eller får jag komma till sanatoriet och hämta dig?"

Roderik.

Cecilia vek tankfull ihop telegrammet och yttrade:

— Ja! Roderik må komma hit, så få vi tillsammans med doktorn besluta om resan.

— De kalder Dem maaske alt for snart herfra, Frøken, — sade doktorn.

Bard och Heimer stampade nu af otålighet. Man gaf dem lösa tyglar, och de trafvade raskt af till stora hotellet, där Cecilia bodde.

Ett litet sällskap af herrar och damer hälsade dem välkomna åter. Den smalbente danske löjtnanten, hvilkens bekantskap vi genast vid vår ankomst gjorde, hjälpte Cecilia ned af hästen.

— Tack, herr löjtnant! Ni är ju en riktig gårdvard här vid sanatoriet, — sade Cecilia. Hon vände sig därpå till doktorn och tackade honom för den angenäma turen i skog och på sjö.

— Vi maa ej glemme Telegrammet! — sade doktorn och skyndade in till sin mottagning.

Cecilia gick direkt in till Elsa, som låg på sin bädd med slutna ögon. Men på den rodnad som färgade hennes kinder, då Cecilia närmade sig, såg man att hon ej sof. Hon log då Cecilia smekte henne och sade:

— God dag, älskade unge! Hvarför låtsar du sofva? Har du ätit din lunch och hvarför är du så lat?

Lina svarade å sin frökens vägnar:

— Nej! fröken Elsa har icke velat äta. Hon har legat hela tiden.

— Tycker du det, du lilla latsiska, — sade Cecilia och reste henne upp, — att du skall ligga här och ingen nytta göra, icke äta en gång! Nej tack, mia cara, nu skola vi äta, så läsa, så kommer visst fru Schlegel hit. Som du vet, Elsa, blir det doktors födelsedag om fredag, och du måste hjälpa oss att fundera ut ett bra sätt att fira den. Jag skall sedan meddela dig hvad jag har tänkt på, så får jag höra om du gillar det.

Elsa hade under detta vänliga tilltal fått upp ögonen och såg litet intresserad ut.

— Nu måste jag gå in till mig och utbyta min ridklädning mot en mera fashionabel dräkt, så återkommer jag till dig och lunchen.

När Cecilia gått, ordnade Elsa sin toilette, gick så till dörren och stannade där.

— Tänker fröken gå ut nu? — frågade Lina. — Fröken Wilkens kommer ju strax åter.

Men Elsa pekade på dörren med en så betecknande geste och blef så röd i sitt ansigte, att Lina fann det rådligast genast öppna för sin härskarinna, som med snabba steg gick till Cecilias dörr och äfven där vände att Lina skulle öppna. Så skedde, och Elsa inträdde, gick rakt fram till skrifbordet och lade ett bref i Cecilias hand.

— Se, min Elsa! Jag ämnade mig just in till dig. Tack för att du förekom mig.

Hon öppnade det bref, Elsa lagt i hennes hand. Det var affattadt på franska, i korta meningar, innehållande: att brefskrifvarinnan, som var Elsa, icke tyckte om doktorn, icke tyckte om platsen, utan ville resa.

Cecilia omfamnade henne hjärtligt och sade endast:

— *Patience!* min älskade Elsa. Det blir snart bättre. "All vår början blifver svår".

Det knackade. Elsa ryckte häftigt till och ville gå,

men Cecilia höll henne vänligt kvar, i det hon hviskade något i hennes öra.

Elsa stod där orörlig, då ett ungt fruntimmer af medellängd och med en särdeles fin hållning inträdde och hälsade Cecilia.

— Välkommen! utropade Cecilia gladt. — Tillåt mig presentera min innerligt kära vän fröken Elsa Bruse och fru Constance Schlegel.

Elsa stod som en bild med slutna ögon. Men då Cecilia sade: "älskade Elsa! se på fru Schlegel, så får du se något som du tycker om", slog Elsa upp sina blåa ögon och riktade dem på den unga damen framför sig. En lång stund blef hon så stående och betraktade med synbar rörelse den för henne presenterade. Slutligen räckte hon ut sin hand, som fru Schlegel fattade, i det hon sade:

— Ack, fröken Elsa! Låt oss blifva vänner!

II.

Bekantskaper. Musik och en fest.

Constance Schlegel, med hvilken vi nyss gjort en flyktig bekantskap, var en ovanlig skönhet. Ur hennes lilla fina ansikte af den renaste form framblickade ett par stora mörkblå ögon, hvilka, då ansiktet lifvades, sågo alldeles svarta ut.

Dessa ögon hade dessutom ett obeskrifligt rörande uttryck, stundom riktigt oskuldsfullt frågande, stundom åter uttryckande en så hög grad af kärlek och poesi, att man alldeles höll på att förlora sig i dem. Det lilla an-

siktet omgafs af ett rikt guldglänsande hår, men kring den fina munnen låg ett drag af svårmod, hvilket i förhållande till allt det öfriga frapperade och gjorde intresset för denna älskliga företeelse ännu större.

Den behagliga melankoli, som låg utbredd öfver hela hennes varelse, afhöll hvar och en från att på något mera alldagligt eller närgående sätt närma sig henne, hvarför hon ock, oaktadt sin skönhet, skonades för alla de fadda artigheter, som våra salongshjältar vanligen hafva till hands åt den ännu icke grånade generationen af den del af människosläktet, som kallas: "*det täcka könet.*" Men — just därigenom att de föra ett sådant sliskt, uppstyltadt språk till kvinnan göra de å sin sida sig förtjänta af att heta: "*det otäcka könet.*"

I societetssalongen finna vi på eftermiddagen ett litet sällskap samladt, bestående af våra tre bekanta: Cecilia, Elsa och Constance, och i samtal med dem en kort, bredaxlad herre med ett vaket, intelligent utseende, den berömda målaren professor Wide, samt hans fru.

Professorn talade nu och sade:

— Nå! Ni idérika små konstnärinnor, låt mig nu höra edra funderingar med afseende på firandet af vår doktors födelsedag!

— Nej! Gif oss hällre ett uppslag, en idé, gode professor, — bad Cecilia. — Måla för oss utan palett och pensel en tafla, som passar att framställa på denna "jour de naissance", såsom Elsa kallar den, — tillade hon och klappade Elsa, som med sänkt blick satt bredvid henne. Elsa rodnade och suckade djupt enligt sin vana. Constance Schlegel närmade sig henne och sade halfhögt:

— Snälla Elsa! Jag har en bön till dig. Låt oss lägga bort titlarne! Kalla mig Constance och försök att hålla af mig litet.

Elsa, den stumma, blyga Elsa, såg upp till den

tjusande unga frun framför sig, och hennes ansikte afspeglade ett så varmt omedvetet intresse, som man eljest aldrig spårade i dessa förslöade drag.

Den unga frun tog detta som ett svar och sade därför i det hon hjärtligt tryckte Elsas hand:

— Tack, Elsa! Vi äro vänner!

Professorn närmade sig nu och tilltalade artigt Elsa, hvarvid hon åter rodnande sänkte sitt hufvud och steg hastigt upp för att gå. Cecilia, som märkte detta, ehuru hon var inbegripen i ett samtal med professorskan, steg genast upp för att söka hindra Elsas skygga flykt. Men — förgäfvets! Den numera vid allt främmande inflytande eller beröring ovana flickan lät på intet vis förmå sig att stanna, utan Cecilia måste följa henne till trappan, där Lina posterade och väntade på sin fröken.

Då Cecilia åter inträdde, gick professorn henne till mötes, beklagande: att han skrämt den skygga flickan på flykten.

— Jag tror icke hon orkade mera för i dag. Det är bäst hon hvilat sin hjärna nu, — svarade Cecilia. — Men visa henne en dag någon teckning och försök intressera henne för den och låt oss nu få en välvillig rådgifvare i professorn, — bad hon.

— Icke förr än ni bekänt den idé, som besjälade eder med afseende på festdagen. Nå, fru Schlegel! berätta nu snällt som ett barn hvad ni tänkt på!

— Cecilia och jag, — svarade hon, — ha talat om en runa af Wennerberg, heter "*Necken*". Den är vacker och poetisk.

— Har ni den med eder?

— Ja! Cecilia äger boken, uti hvilken dessa runor öfver våra troll och strömkarlar finnas samlade.

— Jag har sannerligen aldrig läst den, — sade professorn, — ehuru jag eljest icke försummat göra bekantskap med "*trollen*".

— Det tror jag fullväl, — sade ett medelålders fruntimmer med ett särdeles gladt, humoristiskt uttryck i

sitt redbara ansikte, och som just nu inträdde och lät förstå, att hon hört de sista orden af professorsn yttrande.

— Nej, se älskade Wise! — utropade Cecilia och gick emot den inträdande.

— Hvar äro alla bien i dag? — frågade hon i skämtsamt ton.

— Där nere gå ett par "drönare", — sade "Wisen" och pekade genom fönstret ned på sanatoriegården, där den smalbente danske löjtnanten samt en Martis-son från Stockholm promenerade. — Och här nere under oss kunna vi höra sullet af arbetsbina, som samla honung, — tillade hon, därvid syftande på restaurationslokalen och dess tjänsteandar. — Men presentera mig nu för er fagra väninna där.

Cecilia presenterade "fru Schlegel" och "fröken Wise". Professorn och professorskan hälsade, så började öfverläggningarna om festen, och Cecilias program antogs, som innehöll: "*En runa om Necken*", hvilken skulle framställas som tablå med text; vidare en tablå öfver Ernst Björcks dikt "*Jag är en nordisk flicka*", hvilken idé synnerligen behagade den nordiske konstnären. Slutligen skulle några "representanter från världens fyra väderstreck" frambära festens föremål sin hyllning.

— Ja! Idéerna äro förträffliga, och jag åtager mig dekorationerna, om jag får engagera fröken Wilkens såsom gesäll, — sade professorn.

— Och jag skall blifva springpojke, — genmälte fröken Wise.

Alla skrattade, och professorskan föreslog att de följande dag skulle komma till professorsbostaden för att genomläsa "runan" och fördela rollerna.

— Och välja färgerna, — tillade professorn. — Men, se där vår konsertmästarinna! — fortsatte han, då i detsamma fru L. inträdde i salen och hälsade det lilla sällskapet, hvilka alla sågo helt förtjusta ut öfver denna tillökning af kotteriet. Alla samlades nu kring den så omtyckta pianovirtuosen och frågade enstämmigt:

— Ack! få vi musik?

— Får jag först höra hvad detta är för en sammansvärjning, och hvilket majestätsbrott ni ämna begå? — sade fru L. leende.

Professorn bjöd henne armen och förde henne fram till flygeln, i det han sade:

— Jo, min nådiga! Här är man ej längre säker, ty här skola troll och vattenandar frambesvärjas. Men innan vi få höra Neckens oförlikneliga harpa, låt oss styrkas af edert härliga pianospel.

— Ack ja! Grieg, Chopin! — ifyllde fruntimren i bedjande ton.

— Nåväl! Jag spelar för er, om ni sjunger för mig. Jag skulle vilja höra några toner af Lindblad och Josephson.

— Jag svarar för henne, — sade professorn, i det han pekade på Cecilia. — Kanske kunna vi få fram flere? — frågade han, vändande sig till fröken Wise.

— Ja! Om det passar att ett bi surrar till en lärkas sång, så skall jag försöka åtaga mig andra stämman.

Fru L. böjde tacksamt sitt musikaliska hufvud och slog an några ackord. Hon hade icke väl hunnit till hälften af Chopins nocturne, förrän den ene efter den andre af kurgästerna, och bland dem doktorn, kommo insmygande i salen och tysta som råttor satte sig ned att lyssna. Sedan fru L. slutat med Chopin, började hon spela Grieg, sitt lands störste kompisitör, hvarvid den allmänna förtjusningen stegrades

De härliga tonerna hade förklingat. Cecilia skynadade fram till pianot, där virtuosen ännu tyst dröjde, fattade hennes hand och kysste den vördnadsfullt.

— Tack för att ni öppnat mitt öra för Griegs musik. Jag har pinats af att aldrig kunna förstå den, då jag hört den fuskas fram där hemma i Sverige.

— Ja, ser ni! Griegs musik är så äkta norsk. Den är uppvuxen bland våra fjäll, vårt folk. Dess äkta

norska natur gör det vanskligt nog för hvem som hälst af annan nationalitet att rätt återgifva den. — Men sjung nu!

Cecilia sjöng, accompagnerad af fru L. Josephsons enkelt sköna "*I skogen vandrar jag gerna*" samt Lindblads "*En sommardag*".

Dörren öppnades försiktigt, och in smög Elsa efterföljd af Lina. Doktorn gick henne till mötes och ville bereda henne en plats, men hon blef stående orörlig som en bild. Först då Constance Schlegel kom fram och på sitt älskliga sätt hviskade: "O, så roligt att du kom. Vi gå och sätta oss i en vrå, tror jag" — följde Elsa henne leende och nöjd.

Doktorn, en Upsalakandidat, fröken Wise och Cecilia uppstämde därefter från balkongen Lindblads "*Öfver skogen, öfver sjön*" etc.

Fru L. tackade hjärtligt, Elsa såg förtjust ut, och man åtskiljdes för att supera, alla nöjda med sin afton.

Förberedelserna till festen voro öfver och repetitionerna hållna under professor Wides öfverinseende i hans bostad.

Elsa hade på intet sätt kunnat förmås att på minsta vis deltaga i hvad man förehade. Men i dag skulle blommor plockas, kransar bindas och societetssalongen dekoreras, och nu var Elsa med. Lika stum som alltid, men med tydligt intresse hjälpte hon Cecilia och Lina med anskaffande och ordnande af blommor och grönt.

Det var icke det lättaste att anordna en slingrande bäck, ur hvilken Necken skulle dyka upp med sin harpa, omgifven af små vettar. Alla väggspeglar i hotellrummen fingo krypa ned för att tillsammans med sjögräs, mossa och stenar blilda en slingrande bäck. Det lyckades öfver förväntan väl, alla dekorationerna voro förvillande bra, och Elsa visade en slags tyst förtjusning då allt var färdigt.

Den verkligt poetiskt sköna Constance Schlegel hade åtagit sig Neckens svåra, men särdeles tacksamma roll,

och munkens roll i Wennerbergs runa, hvilken Cecilia skulle spela hade hon utbytt mot "Abedissan", som vandrar genom den dal där Necken dyker upp ur sin bäck för att spela på sin harpa "i midsommars ljufliga tider".

De minsta sötungarne vid sanatoriet, fem- och sex-åringar, fungerade som vettar och togo sig obegripligt väl ut, som den sköne Neckens hofstat. Tre halfstora flickor samt fröken Wise och en ung fru från Linköping uppträdde tillsammans med de först nämnda i tablåerna.

Då nu allt var färdigt och salen började fyllas af åskådare — endast festföremålet, "dagens hjälte", väntades för att ridån skulle få gå opp — försvann Elsa helt plötsligt från sin plats bakom ridån, till stor oro för Cecilia och till stor ledsnad för Lina, som nu måste följa efter sin fröken och gå förlustig hela nöjet.

Elsa lopp som en hind ut i skogen och slog sig ned på en soffa, där hon gömde ansiktet i händerna. Lina, som knappt hade hunnit följa sin underliga fröken i hennes snabba flykt, kom nu fram och bad henne återvända eller, om hon var trött, gå till sängs. Elsa tog då händerna från sitt ansikte och lade armarne i kors öfver bröstet, men Lina förfärades öfver hennes utseende, ty hennes anlete var mera likt en vålnads än en ung lefvande varelses. Steg hördes, och Lina vände sig om för att se hvem det var. Sverdrup Qvale (Kjøresvenden), som hade ett godt öga till Lina, kom fram ur skogen. De stodo en stund och pratade. Lina beklagade sig öfver, att hon ej fick se ståten där uppe i societeten.

— Fröken är ju så underlig, — sade hon och närmade sig därmed Elsa, men skrek högt till, då hon fick se den arma flickan likblek, under det att blod droppade ned från hennes hand. Qvale gick nu fram och såg Elsa sitta med en uddhvass sax i sin högra hand medan blodet flöt från den venstra. Hon hade med saxen försökt att öppna pulsådern vid handleden, men till all lycka

icke förmått klippa djupt nog. Lina klagade och grät, under det Qvale med en näsduk förband såret och med orubbligt lugn bar Elsa hem.

Uppe i societeten var glädjen som störst. Wennerbergs poetiskt sköna "Runa öfver Necken" och de tvänne tablåerna hade gått af stapeln, doktorn var bekransad och hyllad af "representanter från nord och söder". Den intelligente, enkle, flärdlöse doktorn var nästan upprymd, så mycket hade föreställningen behagat honom, och nu hade han, trots klockan var nära tio, tillåtit att en kotiljong med några för dagen komponerade sinnrika turer skulle få dansas. Första turen var redan i gång, då ett bud kom och bad att få tala med doktorn och fröken Wilkens. Cecilia bleknade och såg bedjande på Constance Schlegel, som genast förstod henne, kastade öfver sig en sjal och följde dem.

I salen blef med anledning af detta intermezzo en allmän förstämning och litet hvar beredde sig till hemfärden.

Sverdrup Qvale, som vid hotelltrappan tog emot doktorn, omtalade huru han funnit fröken Elsa i skogen och burit henne hem.

När Cecilia kom fram till Elsas bädd och fick se henne blek och blödande, brast hon i gråt, och den svaga Constance fick nu stödja sin eljest så starka väninna. Doktorn förklarade efter en liten stund att såret icke var lifsfarligt, men att möjligen någon sårfeber kunde uppstå. Elsa låg orörlig som en död, med slutna ögon, och när doktorn förbundit henne, skulle de försöka gifva henne vin med is, men hon slöt hårdt sin mun och tog icke emot något.

När doktorn gått, sade Cecilia, som låg på knä vid Elsas bädd:

— Älskade Elsa! Har du ingen Gud? — har du ingen vän i din Cecilia mera? — Eller hvarför är ditt inre så

mörkt, slutet och hopplöst? Elsa! Säg mig nu med en enda blick — om du ej förmår tala — att du *vill* lefva så länge din Frälsare vill. Ty, Elsa! Han har med sitt eget lif gått i borgen för *ditt* eviga lif. Vill du blifva lycklig, så låt *Honom* råda, som är Herren öfver lif och död. Var därför inte otålig, Elsa, om några törnen stinga dig; ty medan vi gå genom denna ofullkomliga värld, *kan* det icke annorlunda vara. Mins blott, att 'för dem som hafva Gud kär, tjäna *allt* till det bästa' — och just genom svårigheterna i denna tillvaro nå de, som hafva Gud kär, den högsta utveckling.

Elsa såg upp och riktade på Cecilia en tårfylld blick. Cecilia lutade sig emot henne och grät stilla.

På en vink af Cecilia kom Constance, strålande af denna nästan mystiska skönhet, som var henne egen, och gaf Elsa litet vin med is, som den stackars flickan stilla mottog.

— Och nu, kära Elsa, — sade Constance, — skola både du och jag försöka att sofva godt, för att vakna till en ny dag, under hvilken vi skola bära våra sorger så väl, att de må lända oss till välsignelse. Bon soir, chère Elsa!

Cecilia och Constance omfamnade hvarandra helt tyst, hvarefter Constance gick hem till sig och Lina till-sades lägga sig, under det Cecilia hela natten vakade hos den arma flickan, som hon en gång förut fått hindra från att begå själfmord.

Elsa hade nämligen för en tid sedan försökt gömma en rakknif under kudden i sin säng, men Cecilia upptäckte den och sade Elsa då under tårar, att hon aldrig skulle upphöra att tacka Gud för att Han lät henne hindra Elsa från att begå ett brott, för hvilket ju ingen förlåtelse står åter? — Ty då människan bär hand på sitt eget lif, skiljer hon sig ju med denna handling för evigt från Gud och försänker sig själf i oändliga kval, mot hvilka ingen tröst gifves!? — — —

— — — — —

Dag efter dag förflöt. Elsa låg i feber och talade stundom i yrsel, och begagnade sig då af franska språket, liksom hon förut under sömnen brukat.

En afton i början af augusti, en härlig månskenskväll, satt Cecilia och hvilade sig på verandan utanför Elsas rum.

Elsa var nu bättre, såret läkt, och den stackars flickan tycktes mera nöjd och undergifven än före katastrofen.

Cecilia, som egentligen var sysselsatt med att i sin dagbok göra några anteckningar, blickade tårfullt upp till de månbelysta fjällen, och det stod plötsligt så klart för henne, huru *ensam* hvarje människa är, som icke genom tron är förbunden med evigheten.

Hon skref nu i sin dagbok bland annat följande:

En augustiafton vid Tonsaasens Sanatorium.

Vid fjället jag sitter och blickar ditopp
Till fjällets topp.
Där månen skönt bland topparna träder,
"Det är natt, det är tyst i enslig skog,
"Dess sångare slog sitt sista godnatt
"Och ögat sluter —
"Men månen breder sitt darrande sken
"Kring blad och gren
"Och granen i natten står tyst och njuter."

Och tyst vill jag lyssna i månljus qväll
Vid grönskande fjäll
Till suset i skogen.
Se'n larmet har tystnat och slut är allt bråk
Guds ande talar naturens språk
Och ljuf harmoni i dissonanserna gjuter.

Hur skönt att få sitta vid fjällets fot
Och söka bot
För kroppens och själens smärtor.
Än skönare sitta på fjällets topp —

Dock, högre opp
 Min längtan städse sig sträcker,
 Högt öfver fjällen bland stjärnors sken
 Mer hög och ren,
 Bor Herren öfver oss alla.

O, kom till mig i den stilla kväll
 Vid månljust fjäll,
 Du, Guds ande rena,
 Och gjut din ande uti min jäl
 Så är mig väl,
 O, låt mig höra *din röst* allena!

Cecilia lade ihop sin bok, dröjde en stund i stilla betraktelse — och smög därpå ljudlöst in i Elsas rum, där hon fann både henne och Lina lugnt sofvande, hvarföre hon med lätta fjät gick in i sitt eget rum och somnade godt under det hon suckade till Gud om ett vist, ödmjukt och lydigt hjärta.

Redan klockan fem väcktes hon af fru Schlegels kammarjungfru, som bad Cecilia komma till hennes matmoder, emedan denna var så "matt och underlig", sade flickan. — Cecilia klädde sig i stor hast, och ilade i den tidiga morgonstunden till fru Schlegels bostad.

III.

"Aldrig af dårskap och flärd
 Skrattades sorgerna bort" — —

B m.

Constance Schlegels historia.

Skönhet borde ju medföra *idel* lycka och förnöjelse, men att så icke är förhållandet, bevisar bäst i hvilken bristfällighet och bedräglig värld vi lefva.

Constance Schlegel var skön. Hennes yttre var, till både form och uttryck harmoniskt — och likväl bar hon på en tung sorg, så tung, att den alldeles sköflat hennes lifs lycka — och — i det närmaste förvandlat denna värld till en stor graf — uti hvilken hon ännu blott motvilligt dyaldes — åtminstone föreföll det henne själf så.

Allt emellanåt föll hon i vanmakt — ett slags magnetiskt tillstånd, under hvilket hennes fantasi sysslade med mystiska uppenbarelser, och hon tyckte sig se och höra dem, som redan lemnat jorden för att, under en tillvaro, den hon förgäfvets sökte göra sig ett begrepp om — bida uppståndelsens dag.

Då Cecilia denna tidiga augustimorgon — medan de flesta af sanatoriets gäster ännu sofvo — kom in i Constance Schlegels lilla salong, fann hon henne i morgondrägt hvilande på en soffa, med en liten tafla sluten i sin hand och de stora sköna ögonen vidöppna, men så fjärrskådande, att Cecilia tydligt förstod, att denna unga, sköna varelse icke kunde märka, eller taga någon del uti hvad som föregick omkring henne.

Cecilia föll ned på knä bredvid soffan, vidrörde lätt Constances panna och sade i hennes öra: *hvad ser du?* Med en röst, sådan som om hon talat i sömnen, ehuru med tydliga ord, svarade Constance: "Far, ack far! bed mig icke mera — jag *kan* icke! Jag ryser! — hu! — hvar är du? Jag trodde du hvilade! O, kan du icke hvila för *honom!* — O!" -- Hon skrek till och gjorde en lätt rörelse. — Cecilia strök hennes ögon, höll sina fingrar på hennes panna och sade: "Var lugn! och kom med mig!" --

Hon reste henne sakta upp, ledde henne ut på verandan, höll henne så emot den friska luften, som spelade in från skog och fjäll. Sedan Cecilia fuktat hennes ögon, lade hon sin arm om Constances lif och sade: "Constance! Se på mig!"

En djup suck banade sig väg ur den unga kvinnans kvalda bröst — och — med ens slog hon upp sina stora

mörkblå ögon och fäste dem på Cecilia med ett frågande uttryck. Cecilia kysste den hvita, vackra pannan, strök tillbaka det guldglänsande håret och frågade:

— Huru mår du, älskade Constance?

— Jag är trött, o — så trött!

— Kom då och hvila på denna chäslong, som Greta satt ut här, morgonluften är så behaglig och skall göra dig godt. Och, se här, den medicin, doktorn gifvit dig — du vill nog taga en sked af den?

Cecilia slog uti en sked ur flaskan, som stod på bordet. Constance sväljde det mekaniskt. Greta kom nu med en filt och varmt té. De båda väninnorna drucko hvar sin kopp. Plötsligt vände Constance sitt ansigte med ett ljuft uttryck mot Cecilia och sade:

— Ack, så skönt, att andas denna friska skogsluft!

— Säg mig, hvad är klockan?

— Half sex, — svarade Cecilia.

— Och du — är — så tidigt uppe?

— Ja, jag ville göra dig sällskap här på verandan, i arla morgonstund.

Constance låg med blicken vänd utåt skogen, ögonen sågo nästan svarta ut, en fin, skär rodnad steg upp på de bleka, älskligt rundade kinderna — hela det lilla ansigtets fina oval var så älsklig och uttrycket så oskuldsfullt, att Cecilia alldeles glömde att säga något, så fördjupade hon sig i dess betraktande. Det var, som hade hon önskat kunna afrycka framtiden dess slöja, för att få se, huru lifvet skulle gestalta sig för denna unga varelse, som redan fått smaka så mycket af denna tidens kval och sorg.

Efter en stund bröt Constance tystnaden i det hon sade:

— Cecilia! tror du att de hänsofne kunna besöka jorden och tala med oss, som ännu dväljas här?

— Nej, Constance, det tror jag inte, och jag erinrar mig just Herrens ord då han talade om den rike mannen och Lazarus — huru den rike mannen bad Lazarus att

sända bud till hans bröder och varna dem, "att icke också de komma i detta pinorummet", sade han ju.

— Nå, hvad svarade Lazarus? — frågade ifrigt Constance.

— Du mins nog det — han svarade ju: "tro de icke skrifterna, så tro de heller icke om någon af de döda uppstode". — Herren talar *aldrig* till oss genom de hänsofna, endast genom sitt ord och de företeelser och händelser som i lifvet möta oss. I det *förborgade* skola vi icke forska; ty vi tåla ej vid den ansträngningen, och — i sitt afskedstal till sina lärjungar sade Herren: "Jag har ännu mycket att säga eder, men I kunnen det icke *nu* bära". — Men säg mig, Constance, vet du *orsaken* till dessa anfall af vanmakt, som ibland komma öfver dig?

— Ja, jag *vet* orsaken, Cecilia! och äfven du skall snart förstå den, om du har tid och tålmod att höra mig. — Säg mig, har du tid nu?

— Älskade Constance! har *du* krafter *nu* att . . . förtälja en historia, hvars blad säkerligen äro fullskrifna af både ljufva och smärtsamma minnen för dig? — Ack, Constance, hvarföre kunna vi icke jaga bort de mörka molnen för dem vi älska!? — icke ens förjaga de smärtsamma minnena förmå vi, arma!

— Ja, men ett deltagande sådant som ditt, Cecilia, så varmt och flärdlöst, det har förmåga att rikta vågskålen så, att om man lägger de smärtande minnena i den ena, och det närvarande i den andra, så väga de någorlunda jemnt. D. v. s. man förliker sig med lifvet under väntan på en evig frid — och lycka!

— Tala då, Constance! tala om din sorg, dina minnen. Jag har tid nu, ty — Elsa har tillskrifvit mig en biljett, däruti hon förklarar sig med Linas tillhjälp vilja företaga något, som jag först om ett par dagar kan få veta *hvad det är* — och som jag gissar: att det är någon liten vänlig fundering på, att fira min födelsedag. Men tänk, du, Elsa har dolt för mig sin moders senaste bref, i hvilket det stod en påminnelse till Elsa om, att

icke glömma min "jour de naissance". Detta allt har Lina meddelat mig, på det jag icke skulle oroas öfver mystifikationen. Lina har fått läsa brevet, och därmed fått tillsägelsen, att bistå sin matmoder i hennes små funderingar.

— Ja, det är förunderligt, Cecilia, hvad man kan göra sig förstådd utan ord, det kan man riktigt lära af Elsa. Hon måtte vara af naturen väl begåfvad?

— Ja, hon är så intressant, trots sin stumhet och apathi — men — nu, du kära, lilla bleka fru, är jag idel öra — och — hjärta, om du vill låta mig litet blicka in i det förflutna.

— Tack, — sade Constance, i det hon drog en djup suck och hennes mörkblå ögon fingo ett uttryck af resignation. — — Jo, Cecilia! Jag vet icke hvilka mina föräldrar voro. Som helt liten bodde jag hos ett soldatfolk på Laaland; ty min naturlige fader hade visst varit chef vid det regemente, där min fosterfader tjänade. Jag hade emellertid flera fostersyskon och brödet var väl knappt, hvarför jag, vid sex års ålder sändes ut under beskydd af min några år äldre fosterbroder att sjunga på gatorna i Köpenhamn, iklädd nätta skor och fina kläder, som jag fått af okänd gifvare.

En dag, då jag sålunda stod på Gothers Gade och sjöng (ackompanjerad på cittra af min broder) nedanför ett öppet fönster, i hvilket tvänne herrar sutto, ropade den ene af dem till Paul, i det han kastade ned ett svenskt silfvermynt: "Kom upp, min lille gosse, med din lilla näktergal, så skall du få flere slantar."

Paul och jag läto icke säga oss detta två gånger. Inom ett par minuter voro vi där uppe hos de bägge herrarne, en dansk och en svensk läkare. Den svenske herrn tog mig noga i betraktande och frågade efter mitt namn och födelseort. Paul upplyste, att den senare var Laaland, och att vår far var soldat.

— Besynnerligt, — sade doktorn vänd till sin danske kollega, — du kan icke tro, hvad detta barn på-

minner om en min ungdomsvän, hvilken jag *aldrig* för-
gäter. Han vann stor utmärkelse, men fick ett sorg-
ligt slut.

— Maaske er hun icke din søster? — sporde den
danske läkaren, vänd till Paul.

— Jo! hun er. Men min moder er ikke hendes.

— Din far da?

— Ja, det er *min* fader, — sade Paul.

Jag mins ännu, huru dessa hans ord träffade mitt
inre på ett så smärtsamt sätt, att jag började häftigt
gråta. Den svenske läkaren tog mig då upp på sitt knä,
gaf mig sin börs att leka med, och då han slutligen fått
mig att tystna, sade han:

— Ja, du lilla docka! Dig skulle jag vilja taga
med mig hem till mor, som ingen tös har. —

Och så blef det.

Efter åtskilliga besök hos mina fosterföräldrar och
öfverläggningar med den danske läkaren, hans vän, tog
den svenske doktorn (min rätte faders ungdomsvän) mig
med sig till sitt hem vid Sveriges vestkust och adopte-
rade mig som eget barn. Denne min tredje fader blef
mig mycket kär, så ock min fostermor.

Däremot kunde jag aldrig rätt fördraga min nye
fosterbroder, *Lambart*, som var min nye faders egen bror-
son och i likhet med mig upptagen till eget barn. Lam-
bart var redan elfva år, då jag kom i huset, och han
tillsades af min fader att i våra lekar akta mig som en
klenod.

— Dig tillhör det, sade far till *Lambart*, — att
se till, att denna lilla elfva icke stöter sig, och att inga
tårar behöfva flyta ur hennes oskyldiga barnaögon. —
Du förstår?

Men trots det att *Lambart* verkligen bjöd till att
efterkomma denna fars bestämda tillsägelse, trifdes jag
icke väl i hans sällskap och kände mig aldrig så trygg
med honom som med min fattige, käre broder Paul,
hvilken jag ständigt saknade.

Min älskade fosterfader var lika sträng mot Lambart som eftergifven mot mig. Mor däremot favoriserade tydligen Lambart, så att, när jag satt hos far och pladdrade, eller han förhörde mina små lexor, satt Lambart hos mor och underhöll sig med henne eller läste på sina lexor.

Vi växte emellertid upp båda. Lambart var blifven student och skulle nu till Upsala att studera medicin. Jag konfirmerades och erhöll fortfarande lektioner i musik samt började taga sånglektioner.

Vid sjutton års ålder fick jag följa far till Köpenhamn och stanna där tre veckor med honom, under hvilken tid jag kände mig så lycklig, fick återse mitt forna fattiga hem på Laaland, där mina fostersyskon voro riktigt blyga för mig och Paul var ute och exerceade.

Under denna lyckliga tidpunkt af mitt lif gjorde jag Hjalmar Schlegels bekantskap. Han var son till den danske läkaren, min faders vän, och var nu färdig med sin medicine licentiat-examen.

Constance Schlegel gömde här sitt lilla fina ansikte i händerna, och Cecilia smekte henne ömt, under det hon sade:

— Constance! Du är visst trött!

— Nej! Jag *vill* icke vara trött. O, Cecilia, hvad det är underligt, då denna allt öfverväldigande, allt uppslukande känsla, som kallas *kärlek*, sticker upp sin första brodd i ens inre! Hjalmars röst allena riktigt berusade mig, och då far bad mig sjunga och jag gjorde så, sjöng jag för Hjalmar allena, och jag tyckte mig märka, huru min enkla sång riktigt elektriserade honom. Därtill kom, att vi fingo alldeles på egen hand fara ut till Dyrehaven och Tivoli. Hjalmars moder var död, och våra fäder voro upptagna af konfronteringar och läkaremöten.

När nu tiden kom, att jag skulle återvända med far till Sverige, kände jag huru öfver alla kär Hjalmar

var mig — och icke bättre var det med honom. — Han sade mig, att om jag icke snart finge återkomma dit, måste han under semestern till oss.

— Säg mig, Constance, om du håller af mig något? — Och jag svarade:

— O, jag fruktar, *mera* än af far, mor och Lambert!

Ack, Cecilia, jag kunde icke reflektera, icke betänka mitt svar. Det kom så omotiveradt fram, att det ju alldeles blottade min känsla för den som frågade — ty denna känsla *beherrskade* mig. Cecilia! Du vet ju, huru underligt, skönt, aningsfullt och oberäkneligt detta tillstånd är, då man omslutes så alldeles af *en enda* känsla; och jag undrar, om det finnes någon annan känsla än den vi kalla *kärlek*, som så helt kan beherrska en människa, att man för densamma förgäter allt annat?

Constance hade talat ödmjukt, ehuru med mycken liflighet.

— Kärlekens motsats: *hatet!* — svarade Cecilia, — lär ju, hvilket vi af historien veta, kunna i lika grad beherrska den, som öfverlämnar sig däråt.

— O ja! Du har rätt! Äfven denna förfärliga demon har jag plågats af. Det var förskräckligt . . . men min döende Hjalmar, fick, innan han slutade, befria mig från detta hemska spöke, denne fridstörare, som går genom världen under så många former och ständigt försöker att nedbryta hvad kärleken och hoppet söka uppbygga på trons grund.

— Ja! — svarade Cecilia, i det hon med beundrande tillgifvenhet såg upp på den sköna berätterskan. — Ja, och likväl kan en hatfull människa mycket lättare träffas af lagen från Sinai och evangelium från Gulgatha än en liknöjd, pladdrande, tanklös människa, på hvilken hvarken godt eller ondt tycks bita — om icke möjligen en penningförlust eller en ihållande kroppslig smärta.

Hon fattade Constances båda händer, såg henne ömt in i ögonen och sade:

— Vet du: "det er bedre att have elsket og tabt, end aldrig at have elsket en gang!"

Greta kom nu in och hälsade från doktorn och frågade, huru det var med frun.

— Säg doktorn, snälla Greta, att jag är mycket bättre nu, och att fröken Wilkens är hos mig.

— Doktorn bad mig säga, att han kommer hit efter mottagningen, — sade Greta och gick.

— Orkar du, Censtance, så fortsätt! — bad Cecilia.

— Nå ja — — Far och jag återvände emellertid hem till Sverige, men det kändes, som hade jag rest utomlands. Lambart kom från Upsala som medicine kandidat, och glädjen däröfver var stor där hemma. Vi flyttade ut på fars landtods. Där ställes till en fest, uteslutande till Lambarts ära — så trodde jag.

Men snart fick jag med smärta lära mig förstå, att äfven jag var inbegripen i betydelsen af denna fest, som till följe af min oböjlighet fick ett så sorgligt slut.

Lambart måste drucken föras undan af far, och icke förr än jag på aftonen sjöng fars favoritsånger och slutligen Armidas aria ur Händels opera "Rinaldo" med dess italienska täxt, "Lascio, chio bianca, ma dura sorte . . ." (låt mig begråta mitt grymma öde . . .) klarnade far upp, och då jag kysste honom, veko molnen från hans panna. Lambart däremot talade icke till mig, utan pokulerade och drack med herrarne och var, då vi skulle supera, försvunnen.

Jag fick sedan veta, att far skickat ut honom i trädgården och sedan på hans rum. Flera gånger förut efter Lambarts återkomst från Uppsala hade jag märkt hans böjelse för starka drycker, och jag kände mig alltid obehagligt berörd i hans närvaro, såsom af något orent föremål, af hvilket jag kunde besmittas. Efter denna dag tilltog min motvilja för Lambart, så att, då jag innerligt bad far tillåta mig följa en inbjudning jag

fått att besöka en f. d. skolkamrat, hvilken för ett halft år sedan gift sig och nu bodde i Helsingborg, insåg han att det var bäst villfara min begäran, ehuru han ogärna lät mig resa bort från honom.

"Det blir vinter och kulet omkring mig, då min lilla näktergal flyger sin kos . . .", sade han.

Men jag for, for för att *aldrig* mera återvända till detta kära hem, annat än på ett kort besök — vid fars dödsbädd.

O, Cecilia! Att göra en människa emot, som man älskar och aktar så, som jag älskade och aktade min dyre fosterfader — det efterlämnar ett sår som visst aldrig läkes. — Jag tänkte endast stanna hos min väninna i Helsingborg några veckor och återvända, då Lambert reste till Upsala igen, men — — hör nu, huru det gick.

— Då jag väl varit i Helsingborg en vecka, kom Hjalmar Schlegel dit på besök, emedan han var intim vän med min väninnas unge man. Senare fick jag ock veta hvad jag icke strax visste, nämligen att Hjalmar enträget uppmanat det nygifta paret att bjuda mig hälsa på dem, på det att vi i deras hem skulle kunna träffas.

Ehuru Hjalmar visade glädje öfver att återse mig, kunde han dock icke dölja den oro och dysterhet, hvilrens orsak jag sedan fick del af. Far hade nämligen tillskrifvit sin vän, Hjalmars fader, att en trolofning mellan hans båda fosterbarn Lambert och mig stod för dörren.

Till mig hade far sagt, att Hjalmar Schlegel skulle äkta sin kusin, "en rik och mycket söt flicka".

Jag trodde dock aldrig i mitt inre på denna under rättelse, ehuru den understundom plågade och förföljde mig som ett hemskt spöke.

Nu, då Hjalmar och jag återsatt hvarandra och han med ett gripande lugn frågat mig, hvad fars underrättelse om mig och Lambert hade att betyda, kunde jag inte annat svara än: — den betydde lika mycket som

underrättelsen om, att *du* skulle trolofva dig med en rik och söt kusin. —

— Nej! Constance, ingen makt i världen skall kunna förmå mig därtill. Du är mitt hjärtas brud, du, och aldrig någon annan! — Säg, Constance! kan du vägra att tillhöra mig? Kan du verkligen hysa någon annan känsla för Lambart, än en systems?

— Nej, icke ens detta! — svarade jag. — Jag har endast *en* känsla för Lambart, och det är: motvilja, rädsla!

Hjalmar störtade upp från sin plats, och kastande sig på knä framför mig utbrast han:

— O, ljufva, väna Constance! följ mig då genom lifvet! Blif snart min brud, eljest fruktar jag att — — en kula hittar vägen till mitt bröst . . .

Den arma Constance blef hvit som ett lärft, då hon förtäljde detta Hjalmar's frieri, så att Cecilia fruktade, att en svimning åter skulle bemäktiga sig den så hårdt pröfvade och därför nu så svaga väninnan. Hon steg upp, tog henne varmt i famn samt bjöd henne vin och vatten.

— Jag kan fortsätta nu — förlåt mig min svaghet, goda Cecilia! Alltnog, Hjalmar och jag blefvo trolofvade — *emot* min älskade fars, mors och mångas vilja och till Lambart's hatfulla förtviflan. Hjalmar återvände till Köpenhamn för att träffa förberedelser till vår förening. Jag ville resa hem och utbedja mig fars och mors välsignelse — men Hjalmar, som nu, när jag *lofvat* tillhöra honom, ägde öfver mig en dubbel makt, tog löfte af mig att invänta honom i Helsingborg hos våra vänner, på det att vi sedan skulle kunna följas åt hem. — Men vi hunno aldrig dit. Hjalmar hämtade mig med sig i min värdinnas och f. d. skolkamrats sällskap till Köpenhamn, där jag trodde att jag skulle få återse far. Men nej! han kom icke, endast mina betyg och papper. Hjalmar och jag vigdes vid hvarandra i Vor Frel-sers Kirke utan att hafva fått fars välsignelse. Icke

ens min svärfader öfvervar vigselakten, endast mina tvänne vänner från Helsingborg, ett par studentvänner till Hjalmar, hans gamla amma samt min fosterbroder Paul, som, redbar och enkel, var likasom i fars ställe för mig.

Omedelbart efter vigseln reste vi öfver Kiel till Hamburg och vidare i oafbrutan färd till Neufchatel. Där rastade vi — och jag ville nu vända åter för att erhålla fars välsignelse; men Hjalmar tillät det icke. Det var för snart, menade han. "Far måste hafva betänketid för att kunna lämna sitt samtycke".

I Clarens, där vi bosatte oss, skref jag till min välgörare och far ett bref, fullt af kärlek, sorg och fröjd om hvarartannat, och bad — såsom om mitt lif — att skriftligen få mottaga hans välsignelse. Men vecka efter vecka gick, utan att något svar förunnades mig.

Slutligen kom ett — — med svarta sorgkanter. "Mor" var död, och Lambart hade till följe af rummel och utsväfvande lefnad börjat blifva besynnerlig och kunde icke fullfölja sin examen.

Brefvet slutade: — Barn! hvad har du gjort? . . . Snart måste ock jag, som älskat dig som eget barn, gå med sorg i grafven.

Detta var för mycket för mig. Jag besvor Hjalmar att få resa till Sverige, hem till far, men han emotstod mig härutinnan och förde mig i stället med sig på visiter i några af de mera framstående familjer, där han fungerade som omtyckt läkare. Jag blef bjuden hit och dit, man visade mig icke allenast artighet, utan stort intresse.

Jag sjöng vid ett par soaréer för välgörande ändamål, och man gjorde så mycket affär af denna min sång, att jag bad Hjalmar, det jag måtte slippa uppträda och sjunga så der publikt mera.

O, hvad jag saknade min älskade fars enkla, hjärtliga tack till mig, då jag sjöng för honom där hemma.

Hjalmar och jag hade intet piano ännu i vårt lilla

bo. Men då vi en dag återvände från en utflykt till Lausanne och det tjugo minuters väg därifrån skönt belägna "La Morge", öfverraskades vi vid vårt inträde i salongen af att där finna ett präktigt pianino från Zürich med adress till mig samt därunder en dedikation, affattad på fyra språk (tyska, danska, svenska och franska). Den lydde på svenska: "Af tacksamma åhörare och åhörarinnor".

Mitt nya sällskap, det goda pianinot, fröjdade mig mycket under de timmar Hjalmar var upptagen af sin praktik. Men aldrig kunde det blifva mig så kärt som den flygel, far en gång gaf mig, och vid hvilken jag fick sjunga för honom. Jag började så häftigt längta hem till far, att jag icke förmådde dölja det för Hjalmar.

Då kom ett bref, som innehöll, att far var mycket sjuk och längtade att få se sin "harpepige" (så kallade mig far i hvardagslag).

Nu förmådde icke Hjalmars kärlek eller något i världen hålla mig tillbaka. Jag reste, åtföljd af Hjalmar, som icke ville låta mig fara ensam.

O! att han hade hört min bön och stannat "på sin post" bland sina patienter! Jag kände det såsom alldeles oriktigt, att han följde mig, men han stod obevekligt fast vid sin föresats.

Efter tre dygns resa kommo vi till Göteborg, och tre hela dagar fick jag vårda den, som tog vård om mig vid mina sex år och älskade mig så ömt.

Lambart var också hemma och såg ut som en vålnad af sitt forna jag. Skygg för mig, hatfull mot Hjalmar, ofta i halfrusigt tillstånd, knöt han handen åt Hjalmar, men gick skamflat bort, då jag förebrådde honom det.

Far icke allenast förlät mig, utan gaf sin välsignelse åt Hjalmar och mig. Mera än hälften af sin förmögenhet skänkte han oss ätven. Tre timmar före hans död fick jag lof att sjunga den lilla visa, han först hade

hört från mina barnaläppar på Köpenhamns gator. Den heter:

"Liden harpepiges klage.

Venneløs og frændeløs i verden om att gaa,
 Synge mens taarer i øjnene staa,
 Smile med kummer och synge for brød,
 Tungere taare paa jorden ej flød."

Och tunga flöto mina tårar, då ett par timmar senare det hjärta ej mera slog som klappat så varmt och så förlåtande trofast för mig . . . Tillintetgjord låg jag vid fars dödsbädd, till dess Hjalmar reste mig upp och slöt mig varmt i sin famn med orden: "kom min älskling, och hvila dig! Du får återse den gamle i de eviga boningarna!"

Begravningsakten och boets utredning upptog tiden, men ett ständigt tungt moln tycktes sväfva öfver mig i detta sorgehus. — — —

Far hvilade nu i grafven och jag var redo att med min Hjalmar återvända till vårt hem i Schweiz. Men — Lambart! — huru skulle det blifva med honom? Far hade tagit löfte af mig, att jag skulle vårda mig om Lambart och se till, att han icke "förföll" mera. Hjalmar sade mig, att Lambart var sinnesrubbad och borde vårdas på en anstalt, han erbjöd honom att resa med oss, men Lambart ville icke.

Jag bad honom följa mig, sade, att far *önskat* det och att jag *ville så*.

— Ja! — svarade han då och såg dyster ut. — *Du* ville ej följa mig, men *jag* skall följa dig.

Vagnen var nu framme och ännu en gång bad jag Lambart följa oss.

Han kom efter en stund insvept i en stor rägnkappa och en slokig hatt nedtryckt öfver pannan. — Jag gick med tunga steg till dörren af det hus, där jag som ett fattigt, värnlöst barn för tretton år sedan inträdt och

som jag nu för alltid skulle lämna. En tjänarinna följde mig, och herrarne gingo efter bärande några små effekter.

Plötsligt . . . small ett skott bakom mig!

Jag vacklade, men samlande all min kraft vände jag mig om — — — för att se min — Hjalmar — sjunka blödande till golvet — —

Cecilia gaf till ett lätt utrop, och omfamnande sin arma väninna frågade hon förfärad:

— Var det Lambart som sköt?

Constance endast böjde sitt hufvud till svar. Hon slöt ögonen och såg ut som hade hon åter fallit i vanmakt. Endast fastare och innerligare omslöt Cecilia henne, kysste hennes hvita panna och hviskade:

— Constance! för hela lifvet är jag din trofasta väninna!

— Tack! — svarade Constance nästan ljudlöst. — Ack, Cecilia! hvad det är svårt att förstå, *hvarför* det onda så ofta får segra.

— *Därför*, älskade Constance, att det onda ofta får tjäna Guds visa afsikter och lända oss till det bästa. — Men . . . först sedan jag till slut fått höra din historia, kan jag bilda mig något omdöme om: *hvarför* Herren, som är kärleken och barmhertigheten, tillstodde, att din Hjalmar fick falla ett offer för en så låg och otillbörlig känsla som *svartsjukan* hos en i moraliskt hänseende så ruinerad person som den förstörde Lambart.

— Ja, Cecilia! vet du, att den förfärligaste känsla som *kan* fatta en människa, en känsla som förvisso stammar från afgrunden — den har jag smakat på, marterats af. Det *hat*, som Lambart hyste till Hjalmar, öfverflyttades till mig. Jag *hatade* af hela min själ Lambart! Men jag led utesägligt af detta hat! —

Det var *Hjalmar*, min döende Hjalmar, som tog bort denna afgrundsmakt inom mig och lärde mig: att Herren bjuder att vi skola älska våra ovänner och välsigna dem, som göra oss skada och förfölja oss.

— Han dog då icke genast, din Hjalmar, af det rysliga skottet?

— Nej! — nära tre veckor fick jag, biträdd af Hjalmars far och en vän och kamrat till honom, vårda den som var mitt *allt* på jorden, sedan nu far var död. De togo ut kulan, som ju icke träffat hjärtat, men lungan, och trots allt som gjordes fingo vi blott se, huru Hjalmar dag för dag tynade af; en inre förblödning förtärde denna manliga lifskraft, som förut gjort Hjalmar så spänstig — och snart var jag ensam, *ensam* i vida världen, ty Hjalmars far *kunde* ju icke gärna känna någon välvilja för den arma varelse, som ju var orsaken till hans sons för tidiga död — — —.

Constance gömde hufvudet i sina händer . . .

— För tidiga död! — inföll Cecilia. — jag tror icke det. Jag tror, att hans lifsmått var fylldt, och att den allsmäktige, vise Herre hvilken icke ser hvarken personer eller ting med samma blick som vi på vår låga ståndpunkt här, att Han just såg timglaset utrunnet och passade på att i rätta ögonblicket inbärga den unga tending, som Han, den kärleksfulle vingårdsmannen, visste skulle komma att frodas i den himmelska jordmånen.

— Ja! — sade Constance liksom drömmande, — huru spårade jag icke hos Hjalmar, ju mera det led mot slutet, något så förunderligt öfverjordiskt — och ingen skymt af ovilja ens mot Lambart fläckade hans inre, utan endast medlidande och omsorg hade han för sin mördare. Han ålade sin vän att föranstalta om, att Lambart som sinnesrubbad måtte blifva intagen på ett hospital och bad sin vän att där hälsa på honom "och se till" — sade han — "att Lambart *aldrig* för *min* skull får lida straff". Så räckte han mig handen, och då jag knäböjande vid hans bädd fattade den, sade han: "*Constance! låtom oss förlåta af allt hjärta, såsom vi själfva behöfva förlåtelse af Gud!*" Därefter bad han högt om kraft för *mig* att *lefva* och om nåd för *sig* att dö — —. Slutligen, efter några timmars hvila, sade han: "Con-

stance! Herren har en helt annan måttstock på *lyckan*, än vi kortsynta här i sinlighetens värld kunna ens förstå. Men om vi icke vilja blifva bedragna, så låt oss i likhet med vår Frälsare gå in i *vårt* Gethsemane för att där, styrkta af ett himlens sändebud, lära oss säga: *'Ske icke min, utan Din vilja!'*

— Just så ja, Constance! — utbrast Cecilia. — Och din Hjalmar gick härifrån i behaglig tid, ledd af det eviga ljus, som strålar ut ur Guds kunskap och nåd för att leda oss genom dödens mörka dal fram till *det* ljus, i hvilket Herren bor. Hvad Han under vandrigen dit med oss företager för att vänja vår blick vid detta fulla, allt förklarande ljus — det veta vi icke, och om detta säger oss Herren endast: *'hvad jag gör, vet du icke nu; härefter skall du det få veta!'* — —

Cecilia slöt Constance i sin famn och sade:

— Ett vet jag nu, och det är, att din Hjalmar är lycklig, ty han hörsammade Guds kallelse och trodde och förlät — — —

Constance ifylde:

— Ja — och lärde *mig* att *förlåta*, så att jag nu blott med smärta, fri från allt hat, kan tänka på Lambart.

Cecilia såg upp och sade med en strålande blick:

— Välsignad vare han därför! Constance! vet du, jag vill besöka Lambart. Han är ju här i Norge vid Gaustad?

— Har du mod därtill, Cecilia? Han lär vara så hemsk, har jag hört!

— Ja, jag har mod att se, om ingenting kan göras för att vinna denne grofve brottsling åt den förlåtande kärleksmakt, som allena kan utdrifva den onde ande som nu helt visst marterar den arme missdådaren. O, han är olycklig han, Constance! Men tänk, om en ljusning kunde tränga ned i hans dystra, mörka inre! . . . Skulle det icke glädja dig?

— Jo, förvisso, — svarade Constance, — men

jag kan aldrig tänka mig Lambart annat än hemsk, farlig, opålitlig!

— Vet du inte, att röfvaren på korset erkände, att han förtjänade sitt straff, men vände sin blick i bön till sin *då* förnedrade Frälsare, vädjande till honom om barmhertighet och nåd. — — Men säg mig nu, hvarför du emellanåt blir så maktlös och förefaller alldeles som hypnotiserad under något osynligt inflytande?

— Jo, Cecilia! det kommer sig af de besök, jag tid efter annan får af "far" — Hjalmar däremot får jag aldrig se.

— Nej! därför att du aldrig gjort honom emot, — sade Cecilia. — Men din egen fantasi sysslar med den skuld, du tycker dig hafva i Lambarts olycka och din fars missnöje med dig öfver den skuld *han* ansåg dig hafva i hans ofärd — och *därför* har ditt eget inre icke frid med din far. *Det* är orsaken; men tro icke ett ögonblick, att din fosterfaders ande besöker dig! Nej, Constance! det är, så sannt jag lefver, blott ett foster af din fantasi, dessa andebesök du får, och du *måste* komma till klarhet i detta afseende och icke stanna i ovisshet om, att hvad du gjort din fosterfar emot är *förlåtet, utplånadt!* Då — först då! när vi taga emot och tro på förlåtelse, kunna vi finna frid.

Constance reste sig upp från sin halfliggande ställning på schäslongen och såg småleende framför sig och vinkade. Cecilia vände sig om — och se! där stod Elsa med rodnande kinder och nedslagna ögon nedanför verandan.

Cecilia skyndade ned, omfamnade och smekte Elsa och sade:

— Kom med upp på verandan och hälsa på Constance Schlegel; hon mår icke riktigt bra i dag, men hon blir så glad, om du hälsar på henne.

Elsa följde villigt med upp på verandan, tog emot Constances uträckta hand och såg frågande på henne.

Constance skyndade sig att besvara den stumma frågan, i det hon sade:

— Tack, Elsa, att du kom till mig! Vet du, jag är bättre nu, och det har jag Cecilia att tacka för, som kom till mig tidigt i morse och skötte om mig.

— Merci! — svarade Elsa entonigt.

Constance och Cecilia sågo på hvarandra förundrade öfver svaret. Cecilia såg på sin klocka och sade:

— Ack! det är tid att vi frukostera samt laga, att Constance får någon mat.

Elsa såg sig genast om efter Lina, som svarade nedanföör verandan:

— Här är jag, fröken!

— Snälla Lina, — sade Constance, — bed min Greta komma hit!

— Om du, Constance, nu kunde äta duktigt, så skulle vi sedan, Elsa, du och jag, fara upp till utsikts-höjden här, hvarifrån vi kunna se snöfjällen glittra i solen.

— Ja, tack! låt oss försöka det, — svarade Constance.

— — — — —
Ett par timmar senare finna vi vår unga kvinliga trio uppe på utsikten, där de tyst beskådade snöfjällen, i fjärran belysta af en strålande sol, hvars lifgifvande värme dock icke förmådde smälta denna snö och is, som fått sin plats så högt upp i luftlagren. Och san- nerligen måste man icke vara en "gletsch" för att kunna motstå en sådan Augustisol.

Elsa satte handen för sina ögon. Tydligen besvä- rade den starka dagern hennes förslappade syn-nerver.

Lina och Sverdrup Qvale, som kört dem upp till höjden där de nu stodo, promenerade för sig själfva. —

— Dessa snöfjäll påminna om ett förhärdat sam- vete, — sade Cecilia, i det hon lade Elsas arm i sin, där de stodo på höjden infattade i en mörkgrön fjällram — den ena en slank, smärt figur, hvars själfulla ansikte omgafs af mörkbruna lockar; den andra, en mera kort-

växt och fyllig blondin med fina, ädla drag, men med en sjuklig slöhet utbredd öfver hela sin varelse. Och bredvid dem den drömmande unga enkan Constance med sina underbart sköna ögon skådande ut i fjärran, liksom bortom tiden sökande dem som lämnat henne kvar här, medan de gingo öfver gränsen in i det land, hvilket endast genom tron, hoppet och aningen finnes till för jordens bebyggare

Efter några minuter liksom slet hon sig lös från detta längtansfulla fjärrskådande, och i det hon som en sömndrucken vände sig till Cecilia frågade hon:

— Hvad var det du sade? Säg det än en gång, jag ber dig!

— Jo! jag tycker, att det där snöfjellet påminner om ett förhårdadt samvete. Det ställer sig utom nådens och förlåtelsens lifgifvande sol. Det hårdnar därför och kallnar såsom 'gletschen' här, så att ingen Augustisol, ingen kärlek och barmhertighet förmår tina upp det. Och likväl belyses det af himmelens strålar likaväl som detta snöfjäll — men de studsas endast tillbaka för dess köld. O! huru hemskt, Elsa! Låt oss framför allt i världen vara rädda om våra samveten! De äro äkta pärlor, som icke ens tåla en stöt eller fläck.

Tänk, om du *kan* tala Elsa, men icke vill! — Då ser Gud dig som ett egensinnigt barn. Bed Gud, att Han drifver ut den stumma anden ifrån dig. Om du själf *riktigt vill det, så skall det ske!*

— Ack ja, Elsa! — sade nu Constance så bevekande och omslöt henne med sina armar. — Tala, tala till oss och göm icke på alla dina tankar, ty då blir hela lifvet en börda, ett fängelse! — Säg något, Elsa! Svvara mig, om du är hungrig!

— Ja! — ljöd det från Elsas mun, men med en röst såsom en papegojas, så svag och bruten.

— Hör, hör! — jublade nu både Constance och Cecilia. — Bra! Elsa, Bra! Tror du, Lina och Sverdrup komma snart?

Elsa sänkte endast sitt hufvud med en djup suck och gick och satte sig på den sten, Cecilia förut bjudit henne på, att använda som stol.

— Huru skall det blifva med Elsa, om jag måste resa bort härifrån litet? — frågade Cecilia vänd till Constance, som vid denna fråga såg helt förskräckt ut.

— Hvarthän skulle du resa?

— Först till Kristiania att möta syster, svåger och ett par vänner och sedan vet jag icke rätt, huru långt vi komma att fotvandra, — svarade Cecilia, i det hon ur en annotationsbok tog fram det telegram, hon för ett par dagar sedan erhållit och räckte Constance det. — Jag har bedt Roderik komma hit, så få doktorn och han besluta. Jag vill helst vara passiv i detta fall.

Lina och Sverdrup Qvale hade nu återvändt från sin upptäcktsresa efter "multer" (det norska namnet på hjortron) och trakterade nu som bäst Elsa med hvad de funnit af dessa nyttiga bär. Hon var förtjust öfver, att få något annat än fjäll-luft att lefva af, och när de två väninnorna märkte detta, började de plocka fram åtskilliga små förfriskningar, som de medfört.

Återfärden anträdde. Men intet ord mera kunde Elsas vänner locka öfver hennes läppar, trots de till henne stälde flere små frågor.

Då de återkommo till sanatoriet, tog den smalbente danske löjtnanten emot dem med en klagovisa:

— Jo, saa er det: da andre ta' ud i skoven og til fjelds at more sig, da faaer jeg gaa allene og dra' pusten.

— Ja! så är det, löjtnant Wemuth, — svarade Constance Schlegel, — att om vi den ena tiden dricka för djupt ur nöjets bågare, så få vi törsta den andra. Hädanefter skall ni nog skona er börs, edra krafter och er nästa mera än ni förr gjort — och då blir det bättre!

IV.

Cecilias födelsedag och säterbesöket.

Följande morgon väcktes Cecilia af sång.

Utanför hennes dörr hade samlat sig en liten blandad kör, i hvilken doktorn, Constance och fröken Wise m. fl. deltog. Sedan de afsjungit en koral, uppstämades en trio, och nu ljöd Constance Schlegels höga sopran så långtansfullt vacker, att Cecilia, som kände hennes historia, riktigt pinades af att icke kunna se henne medan hon sjöng. — Men det var en annan som i stället med beundran iakttog henne, och det var doktorn, hvilken icke sjöng med i trion. Det var första gången Constance lät höra sin sköna röst, sedan den förfärliga sorgen drabbat henne.

Slutligen sjöng en kvartett Cecilias favoritsång: "Orfeus sjöng vid Iutans toner", hvarefter sällskapet aftågade under tonerna af: "Norges bedste Værn og fæste er dets gamle fjeld" — — —

Cecilia skyndade att göra toalett. Då hon trädde ut på verandan, fann hon där ett festbord dukadt med allehanda rariteter och presenter. Hon inandades med välbehag den friska morgonluften, hvilken här uppe vid Tonsaasen är särdeles behaglig, mättad som den är af alla de nyttiga ting, en verklig oförfalskad granskog har att bjuda oss.

Cecilia vände sin blick uppåt. Hon försjönk i betraktelser:

— Människan måste åter kunna vinna det herravälde, som hon genom fallet förlorat. På "den nya jorden", där Kristus skall föra spiran, kan ingen annan dväljas än den, som fritt, utan allt tvång, kan röra sig

i sitt lifselement. Ack! huru litet vi förstå, att vi, utan att känna naturens Herre och dess förlossare, Frälsaren, icke *kunna* rätt njuta af naturen eller lyssna till dess språk. — — — Och hvilka uppgifter af den högsta vikt möta oss icke oupphörligt i lifvet! Men utan Guds ords ljus och dess lifgifvande kärlekskraft stå vi alldeles vanmäktiga gent emot dessa uppgifter. — — — Huru kunna få ljus och kraft in i den arma Elsas brutna unga själ? — och en stadig, klar tröst och ett lefvande hopp in i den älskliga Constance Schlegels genom sorg så hemsökta sinne! — —

Och den arme, olycklige mördaren! — O! i hvilken afgrund måste han icke redan här i tiden försmäkta under utsägliga kval! — Så farligt är det att gifva rum åt lidelsen, att förslöa sig genom dryckenskap och ett lättsinnigt väsende; man bereder sig då till brottet — det rysliga brottet! — att bära hand på sin nästas lif! Och därmed har mörkrets makt vunnit en fullständig seger öfver den, som började med att under svordomar och oreña begär tömma sitt glas i kamraters glada lag och slutade med — att mörda sin broder! —

Men ännu finns det rum till bättring! Jag måste bedja Roderik hjälpa mig i försöket att, om möjligt, rädda den arme brottslingen och låta honom veta, att äfven de *blodroda* synderna kunna aftvås!

Elsa trädde nu i sällskap med Lina ut på verandan. Cecilia gick med ett utsägligt vänligt behag Elsa till mötes och slöt henne i sin famn.

— Tack du älskade unge för så mycket vackert hvarmed du i dag velat glädja mig! Men — — Elsa! hvad är det för en dag — ? —

— La jour de naissance — svarade Elsa halfhögt, men utan ansträngning. Cecilia och Lina sågo på hvarandra och den förra sade: — Ack, du visste nog Elsa

att *inga* gåfvor kunde göra mig så glad som ljudet af din röst.

— Tack, för att du kastade på mig äfven denna glädje —, nu veta vi att du *kan* tala — och *vill* tala — icke sant.

Elsa böjde sitt hufvud och — suckade. Alla tre voro nu så upptagna med att betrakta festbordet, att de icke märkte en herre, som blott några steg ifrån ifrigt betraktade gruppen.

Denne främling var högre med ett ädelt och lugnt utseende, som dock mera förrådde den praktiske mannen, än en under studier utvecklade intelligence.

När Cecilia än en gång tackat Elsa och Lina, tog hon Elsa under armen i det hon sade: — Vi må icke glömma vår frukost — — men — just då hon med Elsa vände sig om för att begifva sig till matsalen, varseblef hon den nyssnämnde tyste betraktaren och utropade: — — Roderik! — redan här! — denne skyndade då fram och hälsade med de orden:

— Förlåt mig att jag en stund varit en stum åskådare af triumviratet vid festbordet.

— Välkommen! — sade Cecilia och fattade hans hand i det hon förde honom fram till det smyckade bordet och bjöd honom taga plats där.

— Detta är Elsas verk — tillade Cecilia i det hon pekade på all den ståt som uppfylde bordet: — och du Elsa känner ju väl vår barndomsvän Herr v. Walde? — fortsatte Cecilia vänd till den skygga flickan.

Elsa rodnade som vanligt och böjde sig lätt i en stum hälsning.

— Skulle du Cecilia möjligen vilja taga emot ännu ett par gäster, hvilka icke taga så stor plats som jag? — frågade v. Walde.

— Ja, gärna! du gör mig nyfiken. — v. Walde vinkade nu från verandan nedåt gården, och kort därpå presenterade sig två små flickor iförda säterdräkter. De buro emellan sig en korg af så stora dimensioner, att

det var med möda de små med förenade krafter för-
måde frambära den — på v. Waldes vink — till Ce-
cilia.

Den som såg mest försigkommen ut af de små jän-
terna sade i det hon med kamratens hjälp räckte fram
korgen:

— Vær saa artig.

Cecilia tog med ett huldt leende emot den och såg
på Roderik.

— Hälsningar, önskingar och några förfriskningar
inneslutas i denna korg — förlåt att formen för desam-
ma är så anspråkslös.

Till de små flickornas förtjusning öppnades korgen
genast och Cecilia började bjuda dem, Elsa och Lina på
konfektyrer.

I denna angenäma sysselsättning blefvo de nu af-
brutna af Constance Schlegels Greta som hade en biljett
till Cecilia från sin matmoder.

— Vi äro bjudna att frukostera half elfva hos fru
Schlegel — sade Cecilia när hon genomgnat biljetten
— — Doktorn är bjuden till sällskap åt dig Roderik
— och både hans och fru Schlegels bekantskap är af
stort intresse. Jag får ju säga — att vi komma?

v. Walde bugade sig: — Jag följer tacksam med,
dit du för mig.

— Och du Elsa, kommer ju och med till din kära
vän Constance?

Elsa böjde rodnande sitt hufvud till svar.

— Hälsa då din fru, Greta lilla, att vi med tack-
samhet skola komma på utsatt tid — till henne.

Cecilia och v. Walde togo sig en liten skogsprome-
nad, under det Elsa med Linas hjälp band en bukett
åt fru Schlegel.

Inom en timma voro de alla samt med doktorn
församlade till den dèjeuner hvartill de blifvit inbjudna.

Öfver Constance Schlegels bleka lilla ansikte bredde
sig en fin rosensky då hon nu hälsade sina gäster väl-

komna. Roderik öfverraskades synbarligen af den unga enkans skönhet.

Doktorn och v. Walde tycktes från första stund förstå hvarandra — och dejeune'n aflöpte på det angenämaste sätt — t. o. m. stackars Elsa störde icke i någon mån den angenäma stämningen, emedan herrarne följde Cecilias råd att icke alls låtsa om den stumma flickan.

Man var just färdig att bryta upp då professorn och löjtnant Wemuth inträdde. Efter öfliga hälsningar, hvarunder Roderik föreställes för de sistkomne sade professorn: — Wemuth påstår att han i går fått "skrubbor" af sin älskvärda landsmaninna — och nu kommer han med mig, som tolk och frågar: om han inte *för en gång* — kan få litet beröm när han, krypande "på alla fyra" i egen ynkelig figur plockat de blomster som han ber, att nu få erbjuda fru Schlegel.

Löjtnanten rätade på sin smala figur och sade i halft skämtsam, halft förtretad ton: — professorn tycker jeg snakker saa slemt, at han er saa snild og taler i mit sted — därmed bugade han sig för Constance, och räckte fram en vacker bukett. Men hon gjorde en afböjande rörelse och pekande på Cecilia sade hon: — Ved di da ikke at frøken Wilkens — — —

— I dag vill fara upp till Sätern — afbröt henne Cecilia — med en menande blick.

Doktorn förklarade nu, att han just ämnat föreslå sällskapet denna utflykt.

— Har herr v. Walde någonsin varit till fjälls? — frågade nu plötsligt professorn.

— Aldrig här i broderlandet, endast därhemma på våra konservativa, oansenliga fjällryggar, har jag stått och undrat —: huru ett land, som föder och fostrar sådana store män, med en "*ærefølelse*" sådan som Björnstjerne B—n m. fl. kan se ut.

— Jo det ser präktigt ut, — svarade professorn — men då man som liten Gut larfvar omkring i fjällen

här, så ser man huru getabocken knuffar till höger och ibland till venster med, för att röja undan allt, — som står i vägen — ty — *fram* måste getterna ju, hvart-hän det än bär. Nå ja — herr v. Walde vet ju att exemplet smittar, ty — om jag i dag skulle gå och på ett rättframt sätt förspilla mitt lif, så *måste* någon af mina landsmän göra det efter, så snart han, genom tidningarne lyckats få riktigt klart för sig *hur* jag bar mig åt.

Nåväl, getabockens exempel verkar; man får något i "hovedet" — det *måste* fram! Man samlar sina getter, och knuffar och knuffar till — "höger" — där en skock får med svensk ull på kroppen befinna sig — Och hur man knuffar, så fly fåren — (de skämmas nämligen på getternas vägnar) men getterna börja känna sin *ærefølelse* — i højste grad, og beslutte att heldre leverere batalj än släppa efter en fotsbredd åt de dumme fåren.

Roderik log godt åt professors framställning, men såg frågande på doktorn.

— Ja — vi våga snakka dylikt i hans närvaro — sade åter professorn, — ty han är endast *halfblod* — tillade han och klappade doktorn på axeln. — Hans far var en äkta svensk och, därför har också vår doktors "ærefølelse" några gränser.

— Jeg elsker min Moders fødeland — inföll doktorn, men jeg elsker ikke det som er galt derinde — "og nu åt höger marsch!" kommenderade han på svenska. Sällskapet satte sig i rörelse och tågade af ut till ett par soffor i skogen, där doktorn efter en uppmaning om att hålla sig beredda till Säterfärden bjöd sin älskliga värdinna farväl — och gick in till sin "mottagning".

— Elsa kan icke vara med i dag — sade nu fintligt Cecilia — "ty, hon har två små norska flickor hos sig på middag — är det icke så Elsa!"

— Ja — sade Elsa, och böjde blygt hufvudet.

— Åh — de snakker ju godt, — sade löjtnanten, öfverraskad af att höra den tysta flickan tala.

Elsa blef purpurröd, steg tvärt upp och gick med beslutsamma steg hem. Lina följde leende efter henne.

Den stackars Wemuth såg så förbluffad ut, att han framkallade en riktig munterhet bland sällskapet — då han i ynkelig ton vände sig till Cecilia med orden: — Aj — so galt! — Sällskapet skiljdes nu åt.

"Her har jeg tre af mine bedste venner. Hvi kan jeg ikke række hver en Haand Paa en gang?" — säger Ochenschläger i sin Hakon Jarl hiin Rige — utlät sig professorn då han uppe vid säterhyddan stod midt framför sin fru, Constance Schlegel och löjtnant Wemuth, hvilka hade åkt upp så långt möjligt var, medan professorn med de öfriga ridit på dessa små säkra, kloka fjällhästar, som just då det bär uppför, gå så säkra och trygga.

— Vet du Berndt att det är fröken Wilkens födelsedag? — sade professorskan till sin man.

— Det ingår redan som ett värdefullt ämne i mitt lilla kunskapsförråd — svarade han — och tog den stackars svage Wemuths arm, för att hjälpa honom fram.

Cecilia som efter ridten kände sig trött, hade tagit plats på en sten ej långt från hyddan. Hon satt där med en liten killing i sitt knä, medan getmamma stod bredvid och tilltalade den lille med sitt moderliga *bä-ä-ä!*

Roderik von Walde närmade sig nu den lilla sätergruppen och såg helt förtjust ut öfver den tablå han hade framför sig.

— Ändtligen finner jag rymmerskan! Vet du, Cecilia! denna naturscen är så vacker, att jag skulle önska vår professor kunde fästa den på sin duk — minsann skulle jag icke vilja gifva mycket för en dylik tafla! — Men hur mår du efter den långa ridten?

— Jo, tack, Roderik! bra; jag är blott trött. — Har du sett till Constance Schlegel?

— Ja, hon och doktorn göra som bäst en promenad omkring sätern.

— Att Constance orkar det!

— Åh! hon stödjes af doktors kraftiga arm — — Men, berätta mig nu litet om doktorn, Cecilia; han är mig särdeles sympatisk, — sade v. Walde, i det han satte sig ned bredvid henne.

— Ja, — svarade hon — mycket vet jag icke. Själf har han förtäljt mig, att hans fader vid tjugoo års ålder rymde hit till Norge, där han trufdes väl, åtnjöt förtroende och efter några år gifte sig med en flicka från Trondhem, men dog då han endast var 45 år, lämnande sin unga hustru med tvänne barn i rätt små omständigheter.

Getamor gjorde sig nu åter påmint genom en knuff, och Cecilia kysste tvillingen och lämnade den åt geten, hvarpå hon fortsatte:

— Halfsvensk som doktorn är har han en verklig medfödd känsla för Sverige, har tvänne gånger besökt Stockholm och Upsala och har med förtjusning talat om hvad han där såg och hörde. — Vill du bjuda honom att besöka dig på ditt gods, så kommer han nog gärna, om hans tid medgifver det?

— Hvad är ditt omdöme om doktorn, Cecilia?

— Att han är en intelligent, sannt musikalisk personlighet med en ren och klar karaktär, hvilket allt gör honom för dig sympatisk. Men är du inte både hungrig och törstig, Roderik? — och Cecilia såg på v. Walde med en hjärtlig blick. — Jag får lof att i samråd med "säterjenten" slå upp våra matsäckar och ordna ett bord åt oss därinne i hyddan.

— Tack! kära Cecilia, — svarade Roderik och gaf henne en öm, beundrande blick tillbaka. — Nog skall det smaka bra att få litet lekamlig spis.

Han bjöd henne armen och förde henne till hyddan, vid hvars dörr de mötte doktorn och Constance.

Fruntimmerna följdes åt in för att ställa i ordning. Efter en stund gingo de ut i dörren för att kalla på herrarna, då i detsamma ett valdhorn lät höra sig och vallguten med en bekransad bock blef synlig och där-efter löjtnanten och säterjätan och så professorn och professorskan.

Säterjätan ville nu i förväg springa in i hyddan, men löjtnanten höll henne fast, hvarvid hon så duktigt knuffade till den fine herrn, att han raglade och skulle fallit, om icke professorn skyndat sig att stödja honom:

— Aj, aj, aj! ni svagbente landsförsvarare! — utbrast han. — Stupar ni redan på kurtisens slagfält, huru skall ni då kunna stå er mot tysken och ryssen? ty han har *finnar* i sina led, och *de* kunna stå på sina ben och se hvilken fiende som hälst i ögat!

Doktorn och v. Walde kommo i detsamma, och professorn presenterade "en veritabel fästbock med krans om hornen och en som höll på att göra en bock och kyssa marken i brist på något bättre", såsom han skämtsam uttryckte sig, pekande på löjtnanten, hvilken såg helt afdankat ut.

Emellertid tågade nu fästprocessionen in i hyddan med professorn som promotor ledande primus, den bekransade bocken. Efter dem följde doktorn med professorskan och v. Walde samt slutligen löjtnant Wemuth såsom ultimus med en fjällblomma i knapphållet och en stor mesost under armen.

De välkomnades hjärtligt af damerna samt husets värdinnor, säterjätorna. Bocken hälsade med ett ljudligt: bä-ä! och professorn pekade på bockens hufvud och deklamerade:

"Tag imod Kransen, den er til dig,

tag imod Kransen, tänk lidt paa mig!

Her er det grønneste

Græs til den skjønneste,

her er den hvideste

Blomst til den blideste,
 her er den fuldeste
 Knop til den huldeste,
 her er et eneste
 Blad til den reneste.
 Tag imod Kransen, den er till dig,
 tag imod Kransen, tänk lidt paa mig!"

— Bä-ä-ä! — sa' bocken.

— Se! denne bekransade fjällgud bräkte om att fröken Wilkens i dag firar den tjugusjette årsdagen af sin lyckliga ankomst till denna jordens ö, — fortsatte professorn högtidligt. — Men hade jag varit som fröken, hade jag hellre stannat kvar i den vallmokrönta etern; ty där rider man på storkar och doppar sin pensel i himlens azurblåa färg. — — Men kanske finnes det någon som är glad öfver att hon kom hit? — sade professorn och såg sig omkring.

— Ja, det är *jag!* — svarade genast Constance Schlegel.

— Och jag! — bifogade v. Walde, — ty redan i mina lekar som gosse utgjorde hon min fröjd och mitt orakel, hos hvilken jag hämtade mina viktigaste upplysningar.

Cecilia rodnade vid denna Roderiks bekännelse.

— Ni, gamle gosse, talar som om ni just nu tänkte exercera beväring, — anmärkte professorn.

— Bä-ä-ä! — inföll bocken och gjorde ett sådant skutt, att den värde talaren höll på att falla till hjältnans fötter. Men den ena af säterjäntorna var genast till hands och fasttog orostiftaren för att föra honom ut, då i detsamma löjtnanten kom emot henne för att riderligt hjälpa henne med besten. Denna gång fick han emellertid en så duktig knuff af *bocken*, att han trillade ett stycke utåt golfvet och vredgad utropade:

— Au! din Skøjerfant, du Krushoved. Så måste doktorn hjälpa "den stakkels Mand" upp på sina ben igen och undersöka om något "felte" honom.

— Åh! det var en bra kullerbytta, som riktigt anstod en akrobat, — skämtade den oförbätterlige professorn, — men vi skola väl lägga plåster på. Se här, var så artig! — sade han och bjöd den nyss uppståndne Martis-sonen en cigarr.

— Jo, det var en rask gut! — sade säterjäntan och log åt Wemuth, då han åter inträdde.

Doktorn fattade nu sitt glas och bad att få föreslå en skål för fröken Wilkens "Fødeland" samt för "den dag som skänkte detta land en äkta sann och varmhjärtad kvinna". Han räckte Cecilia en bukett fjällblommor och ett häfte norska dikter.

Man gjorde nu all heder åt doktors champagne, och en viss munterhet började göra sig gällande.

Professorn kom fram med en teckning och sade:

— Se här, min älskvärda kollega! är en bit af den utsikt, som ni här om dagen önskade kunna taga med härifrån. Men — den gifves med ett *vilkor*: den som vill äga denna teckning måste kalla mig *farbror* och släppa mig in i sin atelier!

— Min gode farbror! — utbrast Cecilia med barnslig glädje i sitt intelligenta ansikte och räckte fram bägge sina händer åt professorn, som fattade dem med orden:

— Ja, släpp mig in!

— Min "atelier" — är en liten farkost, förtöjd vid en liten fjällsjö heter "Klara", på hvilken man kan svärma utan fara att blifva uppslukad af den falska Ran, — svarade Cecilia med ett behagligt leende.

Man tog nu för sig af förfriskningarna. Säterjäntan, som passade upp och i sitt sätt mot de tre andra herrarne visade en viss blygsam vördnad, antog däremot af naturlig instinkt, ett själfsvåldigt, nästan ohöfligt sätt mot löjtnant Wemuth, hvilken efter måltiden linkade fram till Cecilia och öfverlämnade en väldig mesost med orden:

— Til Minde af mig og Bukken!

Alla skrattade, och Cecilia packade in sin väldiga ost i den tömda korgen.

Roderik v. Walde bad nu att få tömma en skål för det land som sett doktorn födas och växa upp till en äkta läkare. Alla klingade med doktorn.

Cecilia såg litet skälmskt på löjtnanten:

— Hvem föreslår nu Danmarks skål?

— Fru Schlegel og jeg? — svarade ögonblickligen löjtnanten.

Men Constance blef blek om kind, och Cecilia, som märkte detta, skyndade sig att invända:

— Vi spara den skålen, tror jag, tills löjtnanten på säkra ben åter står på Danmarks jord — då skola vi med Oehenschlägers hjälp frambringa den i värdiga ordalag!

Hon drack därefter med Constance, som hon innerligt såg på, hvarvid hon möttes af den ljufva glansen ur dessa stora mörkblå ögon. Så drucko de med Wemuth, och professorn gnolade: "Stå stark, du ljusets riddarvakt" — alla instämde, och under tonerna af denna marsch tågade man ut och anträdde återfärden under den angenämaste stämning. Till och med Constance Schlegel såg litet upplifvad ut.

Icke heller säterjantorna och "Guten" hade orsak att vara sorgsna. Cecilia hade rundligen förplägat dem och lämnat som minne små goda böcker, taflor och annat, som förefaller den enkla, flärdlösa säterjantan vara riktiga dyrbarheter.

Så visade "Ingrid" för "Karen" ett litet skrin hon fått, i hvilket äfven en sparbössa fanns, och — i den skramlade slantar! Och "Karen" visade "Ingrid" ett stickfodral, i hvilket de vackraste stålstickor funnos!

Elsas historia.

På aftonen samma dag, då Constance, Cecilia och v. Walde suto i det härliga augustimånskenet på doktors veranda och med honom talade om Cecilias till följande dag utsatta afresa, sade doktorn plötsligt:

— Naa, frøken Wilkens, vil De ikke nu fortælle mig og fru Schlegel frøken Elses historie, saa maa vi, til tak herfor, prøve at fælles opvarte hende og se, hvis Gud giver velsignelse?

— Jag vill försöka, — svarade Cecilia. — Men till motto öfver denna berättelse skulle jag vilja sätta Topelii ord i hans dikt

Folkvisan i konsertsalen:

"Mins du den stolta salen med utsikt emot sjön?

"Där samlas vi en afton, när våren nyss är grön.

"Vi folk af staden, vana vid smicker och kurtis,

"Vi samlas där att glädjas, vi också — på *vårt* vis!

Ty så gick det stackars Elsa. Hon fick lof att deltaga i balsalens "smicker och kurtis", till dess hon som en bruten blomma icke förmådde hålla sig uppe längre, hvarken till kropp eller själ.

Doktorn vet ju, hvilka Elsas föräldrar äro — men du, Constance, har icke hört dem omtalas.

Elsas fader, grosshandlare Bruse, är en med jordiska ägodelar väl utrustad man, men för öfrigt så förslöad, att till och med hans tal är suddigt och svårt att förstå. Hans fru, begåfvad med ett praktiskt och klart förstånd, är ett aktningvärdt fruntimmer, som sköter affärerna, handhafver kassan och delar ut lönerna åt

tjänstefolket. Med henne rådför sig rättare och bokhållare, men hon förstår att gifva det *sken* af, att det är mannens önskingar hon utför, under det att hon i verkligheten handlar fullt själfständigt. Hon besitter en *vågskål*, hvarmed hon ständigt förstår att *precis* afmäta det "*passande*", det för vanligt människoförstånd rättaste i allting, eller det som åtminstone inför vanliga ögon ser riktigt och bra ut. Och själf är hon öfvertygad att det är så. Hon förstår därför ock fullkomligt att hålla alla som omgifva henne eller äro af henne beroende inom tillbörliga skrankor, så att icke någon slags känsla må få yttra sig, åtminstone icke förr än den blifvit tillräckligt afslipad af det beräknande förståndet.

Efter denna norm sökte hon uppfostra sitt stackars barn, sin begåfvade, ömtåliga Elsa, hvilken hade bort vårdas som en lotusblomma, en sensitiva, då hon ju med en sådan far lätt kunde blifva abnorm vid minsta ovarsamma beröring.

Nåväl! Elsa blef konfirmerad och fick följa sina föräldrar utomlands på ett par månader. — Återkomna till "säsongen" skulle de nu föra ut sin unga dotter, hvilken alls icke föreföll stark och normal.

Emellertid gjordes svåra anklagelser mot Elsas fader, att han på bedrägligt sätt förfarit med den nu genom döden afgångne kompanjonens egendom. Arfvingarne till denne herre började en process mot Elsas fader af så obehaglig art, att den blef föremål för ett allmänt samtalsämne i staden och i vida kretsar.

Hvarhelst man inom societeten befann sig afhandlades detta ämne man och man emellan eller diskuterades på ett ganska indiskret sätt inom små kottierier, hvilka gärna sysselsatte sig med de dagens frågor ur hvilka något skandalöst kunde frambesvärjas.

— Jo, det er dog noget vanskligt med slig en tale de holder i Societeten — sade doktorn.

— Elsas föräldrar funno sig emellertid föranlåtna — fortsatte Cecilia — att på en tid draga sig tillbaka —

och reste med sin unga dotter till Köpenhamn — därifrån Elsa en dag försökte rymma, men upphanns af moderns utskickade. De inackorderade henne nu i en yttlig familj där. Denna familj fick i uppdrag att till hvad pris som helst föra henne ut i societeten, Tivoli och teatrarne.

Själfvä återvände de till hemlandet och slog sig ned på sin landtegendom för en tid.

Processen utagerades — och — Elsas fader vann den. Men, det onda ryktet tystnade dock icke. Det påstod — att herr Bruse "svurit falskt", — eller var det icke så Roderik?

— Jo, så var det, och denna tro var så gängse, att den stackars mannen icke förmådde återköpa sig den allmänna aktningen, trots hans förmögenhet nu, genom att han vann processen, betydligt ökades.

— Var han skyldig? — frågade Constance.

— Hvem vet det, fru Schlegel, annat än den, som skådar i det fördolda. Mig har det förefallit, som om han själf aldrig kunnat ställa klart för sitt inre detta: "Skyldig"! — Jag menar, att han själf verkligen tyckte sig hafva rätt, att handla så som han gjorde; ty jag tror, att äfven hans *samvete* lider af den *slöhet* som ligger utbredd öfver hela hans person.

— Naa — men hans frue da? — sporde doktorn.

Roderik höjde på axlarne i det han sade: — Ja väl, denna fråga ligger nära till hands efter hon så mycket skötte affärerna — men hela hennes beteende efter processens slut sökte endast visa, att hon för sin del *trott* på mannens oskuld — samt att de hade all rätt till aktning och förtroende, och därför *måste* uppträda såsom de förr gjort, blott med något mera lyx, och noggrannt val af umgänge. Men den hänsynslöshet med hvilken man talade om denna process, hade nog *sin* del i de ledsamma följder, som berättelsen skall visa, om du Cecilia, nu skulle vilja fortsätta den.

— Ja, stackars lilla Elsa återhemtades emellertid från Köpenhamn, — fortsatte Cecilia. — Än en gång fördes hon nu i stor toalett ut på baler och supéer — och återsåg då en ung löjtnant, hvilken under den föregående säsongen visat henne stor uppmärksamhet, men till följd af mitstankar mot fadern, och kanske äfven af flyktighet nu drog sig alldeles tillbaka och låtsade icke märka Elsa, som lagt alltför mycken vikt vid hans uppmärksamhet förut, för att icke nu i sitt hjärtas djup såras af hans likgiltighet.

Hennes unga själ, förut oklar, grumlades nu allt mer och mer. Hon blef nervöst ombytlig till lynnet, än djupt vemodig, än häjdlöst glad.

Jag minns en dag, då vi stodo uppe i ett torn för, att därifrån visa utsikten för en resande vän, huru Elsa yttrade till mig: "Ack! ingenting skulle vara ljufligare, än att från denna höjd få kasta sig ned och slås sönder i bitar!"

— O, den stackars, lilla arma Elsa! — utbrast rörd Constance Schlegel. — Nu slapp hon väl balerna och societeten?

— Nej, kära Constance. Hon fördes än en gång alldeles mot sin vilja, i rik toalett, ut på en stor bal, där hon hånades för sin rikedom, blef *icke* uppbjuden af sin forne beundrare, utan fick i stället höra, att han stod i begrepp att förlofva sig med en skolkamrat till henne, och för att brädda bågaren för den arma, svaga Elsa var man nog grym att i hennes närhet uttala de svåra misstankarne mot hennes far. Elsa hörde det, bleknade, och stod som en bildstod då hon tilltalades, till dess hon plötsligt med ett högt skri vanmäktig föll till golfvat i balsalen och fördes därifrån stel som ett lik.

— Ah! apoplexi! stakkels börn! — utropade doktorn. — Ja, saa var den smukke blomst brudt.

— Ja, så alldeles bruten, — ifylde Cecilia, — att då hon ändtligen efter mycket arbete, varma bad och gnidningar åter började likna en lefvande varelse, så var

det blott en idiots tillvaro; hennes förstånd var förslöadt, och hon talade icke, visade icke tecken till några önskingar, såvida icke de obehagliga läten, hon ibland lät höra, skulle uttrycka någon önskan.

Men då en dag ett skarpt skjutande hördes, och hon någon timme förut fått elektricitet, så vaknade hon plötsligt upp som ur en dröm och föll i ett så öfverretadt tillstånd, att hon i två dygn talade nästan oafbrutet, pladdrade om allt som hänt; blott faderns och löjnantens namn nämnde hon aldrig. Efter dessa två dagar föll hon åter i apati, fördes till Wadstena hospital, försökte efter någon tids vistelse där skära af sig pulsådronna, men lyckades ju icke; kom sedan därifrån ut på landet, alltjämt stum.

Sedan hon återkommit till hemmet, där hon matades och sköttes som ett tvåårigt barn, fick jag slutligen efter många böner tillåtelse att taga henne med till mina släktingar i Västergötland, där Elsa trufdes och förbättrades så pass mycket, att jag kunde sätta i fråga att få taga henne med hit upp, och, — Cecilia knäppte sina händer och fäste sin själfulla blick på doktorn, i det hon tillade: — finns det väl något hopp, att få Elsa normal igen? Hvad tror doktorn?

— Mange tak for deres fortælling. Vi maa nu prøve, fru Schlegel og jeg, hvad vi fælles maa kunne udrette med den stakkels miss Else, som paa en saa vanskelig maade er opdragen. — Doktorn reste sig och tillade: — Vær nu kun rolig, frøken Wilkens, og — "Eile mit Weile!" Auf Wiedersehen!

Cecilia och Constance togo nu godnatt af doktorn och v. Walde och tillbrakte ännu en timme tillsammans på Constances veranda, där de under det härligaste mån-sken slöto ett innerligt vänskapsförbund, och Cecilia lofvade att uppsöka den olycklige Lambart vid Gaustad.

VI.

Afresan och besöket hos Lambart.

Morgonen efter denna förtroliga, månljusa augustiafton vid Tonsaasen upprann solig och klar, och Cecilia beredde sig till att nu lämna sanatoriet, sin stackars skyddsling Elsa och sin nya, så älskliga och djupt sorgsna vän Constance.

Afskedet mellan dessa tre var i sanning rörande. Cecilia var djupt upprörd, men beherrskade sig, och med en innerlig, trofast blick på Constance och Elsa, sade hon:

— Jag vet, att vi träffas igen, om ock vår väg nu korsas, men den löper helt visst åter tillsammans. Och då skola de nya erfarenheter vi hafva att meddela hvarandra endast fastare sammanknyta oss — ty på afstånd ser man vanligen hvarann i ett klarare ljus.

Öfverenskommelsen var, att, om icke Cecilia inom tre veckor hade återvänt till sanatoriet, så skulle Constance Schlegel och doktorn föra Elsa till Kristiania och där möta Cecilia.

Elsa tycktes icke förstå annat, än att Cecilia åter skulle göra en sätersfärd och på aftonen återkomma. Men då Lina grät och sade: "tycker inte fröken Elsa det är svårt, att fröken Wilkens reser från oss?" såg hon undrande på Lina, gick så fram till Cecilia och sade sakta:

— Au revoir!

Cecilia omfamnade rörd Elsa och skyndade ut till vagnen, där Roderik redan väntade henne.

Alla kurgästerna, så många som icke lågo i badet eller voro på långfärd i skog eller på sjö, hade samlats

på sanatoriets gård för att säga Cecilia farväl. Blombuketter rägnade öfver henne och då Sverdrup klatschade i luften med piskan, för att sätta hästarne i gång, utbragtes ett ljudeligt "lefve!" för de afresande.

Tredje dagen efter Cecilia Wilkens och Roderik v. Waldes afresa från sanatoriet återfinna vi dem invid ett störtande vattenfall i närheten af Lillehammar.

Detta fall, som störtar lodrätt ned utför en rak och mörk berghäll och rusar in i en dyster, svart håla, benämnes "Afrunds fossen" och gjorde nu på våra bågges resande ett djupt intryck.

De kommo nämligen direkt från Gaustads dåranstalt, där Cecilia modigt besökt den olycklige Lambert, under det att doktorn vid anstalten och Roderik stodo utanför i korridoren och flitigt spejade genom den konvexa rutan, som var anbrakt på dörren till Lambarts rum, och genom hvilken de innevarande icke kunde se ut. Doktorn förvånades öfver den unga damens mod samt öfver det intryck, hon efter en stunds samtal lyckades göra på den olycklige mördaren, som egentligen tycktes vara ett rof för de hemskaste anklagelser af sitt eget samvete, mera — än en af vansinne besatt människa.

Cecilias omdöme om denne brottsling få vi nu under hennes samtal med Roderik reda på.

Under det hon med förfärad blick följde det störtande vattnet på dess väg in i den mörka afgrunden därnedanför, utropade hon plötsligt:

— Hu! Roderik — detta påminner mig så bjärt om, hvad jag nyss upplefvat!

— Menar du besöket vid Gaustads dåranstalt? I sanning ett *modigt* besök!

— Nej! icke "modigt", men så gripande, det talade på det förfärligaste sätt om, huru djupt, djupt vi människor fallit från vårt rena, höga ursprung, och *väl* förstår jag, att ingen *mindre* lösepänning kunde förslå, än den Jesus Kristus erlade i Getsemane och på Golgatha.
— Roderik! ser du denna håla här nere? ser den icke

ut som afgrundens port? Huru förfärligt måste icke där inne dystert mörker och köld råda! Så ungefär såg det ut i den arme Lambarts inre, ty där voro mörker och kval hopade. Ingen hoppets stråle eller tröstens strimma kunde jag spåra i denna härjade själ, och — likväl förekom det mig som om han kunde räddas, om man blott finge bringa honom inom hemmets krets, ett gudfruktigt, harmoniskt hem på landet, där han finge höra fogelkvitter, skogens sus, oskyldiga barnaröster och musik, men fram för allt: *Guds Ord!* Du skulle få se, Roderik, att en stråle då skulle hitta vägen in i hans mörka själ, en stråle af det ljus, som lyser och uppehåller hela universum, och då, då — — skulle frälsningsbehovet vakna och Guds heliga ande kunna närma sig honom för att i likhet med Johannes döparen peka på Herren och säga: *Se Guds lam, som borttager världens synder!* — Ack! tänk, om min svåger, Johannes, kunde få blifva denne Messias' förelöpare och gå "den barmhärtige faderns" bud till "den förlorade sonen"! Ack, Roderik! vill du inte hjälpa mig ställa om, att någon i vår hemtrakt ville taga emot Lambart för betalning och första tiden under bevakning naturligtvis?

Hon hade talat af hela sin själs värme, och Roderik svarade:

— Det är märkvärdigt, Cecilia, hvad du kan hoppas, där ingen annan ser någon hjälp! Svarade den olycklige dig något redigt ord då?

— Han är icke vansinnig, endast förfärligt syndbesmittad, — svarade Cecilia, — och han anklagas ständigt af sin och hela världens fiende för de synder han begått, alldeles som en Judas Iskariot anklagades för sina brott. — När jag frågade honom, om det var något han önskade, svarade han: "ja! en revolver, en guillotin, ett rep, en snara!" "Hvad skulle du med dem, Lambart?" — frågade jag. — "Skjuta, hänga, halshugga alla, som äro mig lika och sedan — rikta revolvern mot det här", sade han och pekade på sitt bröst. —

Än sedan då, Lambart? — frågade jag. — "Sedan, sedan . . . vore allt slut, och jorden hade frid! Frid kan jorden icke hafva, så länge uslingar, drinkare, spelare, mördare, skändare befolka den!"

— Ja, det är alldeles sannt, Lambart! — svarade jag, — men uslingar, drinkare, spelare, skändare, *mördare* kunna omvändas, kunna falla ned på sina knän i bot och bön till *den* Herre som sade till röfvaren på korset: *I dag skall du vara med mig i paradiset!* Så vill Herren också tala till *dig*, Lambart, och till alla dina stallbröder; ty ni äro *syndare*, och för *sådana* led Kristus korsets död och smälek, ehuru han var i sig själf ren och rättfärdig!

— Hvad skulle det tjäna till? — frågade han.

— Det skulle tjäna till att rädda *dig* och dina stallbröder. — — Vet du, Lambart, att . . . *Hjalmar* har förlåtit dig! . . .

— Lefver han då? — utbrast den olycklige.

— Ja, han *lefver* — lycklig hos Gud och ber dig söka förlåtelse af Gud, — och komma dit till honom, — svarade jag.

Med ett hänleende utropade han då: — *Jag!* — *jag?* . . .

— Och *Constance* har *förlåtit* dig! — fortsatte jag. Han stirrade vildt på mig, så att mitt hjärta klappade, men jag tog mod till mig och sade: — hon bad mig, att jag skulle å hennes vägnar räcka dig handen *till förlåtelse!* — Jag räckte ut min hand, men han tog den icke.

— Nej! — tag den icke! — ropade han. — Hugg af den! den är fläckad, fläckad!

— Men: *om edra synder voro blodröda, så skola de dock vardas snöhvita, och om de voro som en rosenfärg, skola de vardas som ull!*

— Hvem säger så? — frågade han med bortvänd blick.

— Det säger Gud, som rår om himmel och jord, som skapat och återlöst oss. Hans ord betyda mera än allt hvad *vi* sagt och gjort.

— Hu! jag ryser! ha . . . hämd! — utropade han plötsligt.

— På hvem vill du hämnas, Lambert — frågade jag.

— De, de . . . hämnas på mig, — utbrast han och knöt handen . . .

— Ja, och då blef jag rädd, — afbröt henne Roderik. — Jag trodde det var åt *dig* han knöt den!

— Nej, Roderik! åt sina egna hemska tankar och de hämdens genier som de frammana. — — Jag skiljdes från Lambert med en bön: att han ville vända sig till den Gud, som väntar på att få *förlåta* honom och två honom ren; och jag lofvade att göra allt för att utverka hans frigifvande från anstalten.

Från det hemska vattenfallet stego våra resande upp till en höjd, belägen ofvanför detta afgrunds djup.

Från denna höjd har man en så tjusande utsikt öfver Gudbrandsdalen och Faaborg, att den för sin skönhets skull blifvit kallad "himmelrik".

Cecilia var hänförd häröfver. — Hvilken skön profetia! — utbrast hon. — Ser du, Roderik, huru det svartaste mörker, den hemskaste afgrund, kan förvandlas till ljus och skönhet.

Roderik fattade hennes hand och kysste den ömt, i det han med beundran betraktade henne.

— Cecilia! — sade han vekt, — du som har ett så varmt klappande hjärta för din nästa — hvad har du för mig? — Han kvarhöll hennes hand.

Cecilia blef upprörd. Efter en stund sade hon:

— Den djupaste aktning, den innerligaste tillgifvenhet. Men låt oss nu lämna detta 'himmelrik', som norrmännen kalla det, och — — om det är Guds vilja, att vi tillsammans skola löpa på vädjobanan till *det* himmelrike, som vi aldrig behöfva lämna, så — — — är jag redo, om vi blott först få göra den beramade *fortvandringen!*

— Cecilia! vill du följa mig hem till Mamma, när

denna fotvandring är öfver, och låta henne sluta dig i sin famn som en älskad dotter?

— Ja! Roderik! — Han kysste än en gång hennes hand, och så började de stiga ned från den tjugande höjd, där Roderik lyckats förvärfva sig det löfte, han så länge längtat att erhålla och nu längtade att få infriadt.

Om Roderiks och Cecilias färd, hvilken för öfrigt lugnt aflöpte, är icke mera att säga, än att då de på Hotellet i Drammen skulle skrifva sina namn i dagboken, funno de där namnen på fyra sina landsmaninnor från kusten, hvilka fotvandrat en månad i Norge, iklädda svenska nationaldräkter och med ränsel på ryggen. De hade tagit in i förmögnare bondgårdar samt prästgårdar och fägnat sitt värdfolk med väl inöfvade kvartetter och trios samt sin entusiasm för allt *vänstervridet*.

Så hade de nu i dagboken på detta hotell under sina namn skrifvit:

"Svenska realistiska vänsterkvinnor".

Cecilia skref sitt namn under dessa sina braskande landsmaninnors, och tecknade under sitt namn:

"Konservativ svenska".

Roderik v. Walde skref under sitt namn följande strof:

De realisters unga ätt,
Som rota här i gruset,
De kunna icke snyta rätt
Sig själfva — mindre ljuset."

Härefter lämnade våra vänner Drammen för att på utsatt dag möta sina anhöriga och vänner i Kristiania, och tillsammans med dem börja den öfverenskomna fotvandringen bland Norges högfjäll.

Cecilia kände sig icke det minsta hågad för denna fotvandring, hade hälst endast hälsat på syskon och vänner för att sedan draga sig tillbaka litet i ensamheten, hvila sig och tänka på de vänner hon lämnat och på allt det okända, som låg främför henne, och för hvilket

hon bäfvade. Men hon hade *lofvat* följa de andra, hon hade till och med före sin norska resa ifrat för denna utflykt — men mycket, som var ägnat att uppväcka hennes lifligaste intresse, hade sedan dess trängt sig in på henne och födt helt andra önsknningar i hennes själ.

Ett distingeradt allvar hade utbredt sig öfver hela hennes person; men hon mötte dock med den största hjärtlighet de öfriga i Kristiania väntande fotvandrarne och skämtade med dem öfver, att hon glömt medföra en säck med skodon, men hoppades, att de varit omtänksammare.

Och så gjordes en beskedlig början med Frognesäterna, för att sedan stiga allt högre och högre, så långt krafterna tilläto.

VII.

En fotvandring och en dröm.

De på fotvandring stadda personerna voro:

Johannes, yngre prest.

Maria, hans fru.

Cecilia, hennes syster.

Rosa, adlig fröken.

Axel, lektor i lefvande språk.

Roderik, landtbrukare, egendomsherre.

— Til fjelds over Graneliden! — Ijöd det i muntra toner.

— Se ditåt, Rosa, ser du Jotunfjelden?

— Ja, hur härligt, kära Cecilia! Jag tror de äro storståtligare än du till och med.

— Ja, Rosa, nästan. Och de hafva visst flera anor än du, ty de kunna helt säkert räkna sina från Hakon Jarl och ännu längre tillbaka. Men låt oss be' vår bard att få höra: "Jag vet ett land, långt upp i höga norden".

— Ja, låt oss höra den, — bad Rosa den bredvid stående lektorn. Och Axel sjöng, och Cecilia stämde på hans begäran in, helt underlig till mods.

— Ah, dessa "Bræer", huru underbart sköna de äro! — utropade Johannes.

— Ja, men här är för stort, för dystert och ödsligt, — anmärkte Maria.

— Huru olika *vi* dock äro, Maria! — sade Johannes och såg drömmande på sin unga fru. — Jag ville lefva och dö i en natur sådan som denna. Ack, kunde jag flytta hit hela min lilla församling! Jag ville då se, om icke hvardagssinnet kunde dunsta bort litet, på dessa, nu i andlig måtto, så mätte, intet behöfvande menniskor, som hafva nog af sin teg, sina kor och grisar, sitt kaffe och sitt bränvin, sin snusdosa och sina spelkort.

— Nå, hvad de förra beträffar, så kunde de nog icke lefva dem förutan här uppe häller, — inföll Maria.

— Nej, de må taga med sig åkerlappen och husdjuren, och slå sig ned inför detta alla småting beherrskande fjäll, — så skola korna blifva mjölkgifvare och icke sällskapsdamer, och åkerlappen en handfull korn till bröd — och icke deras hopp och förtröstan.

— Min tanke gick ungefär i samma riktning som din, — sade nu Roderik. — Dock vände den sig mera kring jordbrukaren i stort, egendomsherrn med sina tusentals tunnland, sina torpare och dagsverkare, — så — sannerglien kan man icke önska, att få dränka sitt herravälde som husbonde i jemnlighetens så flitigt proklamerade idé.

— Aj aj! — sade Axel, i det han med sin djupa

blick betraktade Roderik. — Vi ha väl icke ovetandes fått med oss en socialist i vårt eljest så konservativa sällskap?

— Nej, — inföll Cecilia, — men en *realist* af värsta slaget, för hvilken all idealism är barnsagor endast. Han vore i stånd att göra en skön saga till den mest krassa verklighet.

— Och däruti har han rätt, — utlät sig Johannes. — Ty noga taget, kan intet alstras i en människofantasi, som ej skulle *kunna* hafva och äfven *har* sin motsvarighet i verkligheten — låt vara att formen vexlar. Hvad var det du skulle säga Roderik?

— Jo, — svarade denne, — att landbrukarens lif är tungt, äfven om hans möda lönas med vackra skördar. Att lifvets skönaste poesi visserligen dväljes inom det naturens rike, där landbrukaren har sitt verksamhetsfält, men — *vanan* att höra bäcken sorla, fågeln slå sin drill och skogen susa gör, att man blir nästan döf för alltsammans. Man tycker lika bra, kanske bättre om att höra kon råma, bandhunden skälla och tuppen gala, bara inte hönorna krafsa upp hvad man sått i trädgården. Och så blir man så småningom en jordklimp, som breder ut sig mer och mer; får allt större fordringar på de mindre "klimparna" — sina underhafvande, de der icke kunna afhålla sig från att anställa jämförelser mellan sig och husbonden. När de då se honom sätta *all* sin lycka uti att äga mera och mera, så kunna de billigtvis icke annat än tycka att de äro vanlottade som äga så litet, att det knappt räcker till för dagen, huru mycket de än arbeta och slita sin kropp. Jemnlighet i äganderätt är alltså en billig och naturlig fordran.

Men, desse obildade, endast vid det gröfre arbetet vane män förstå dock icke penningens värde, kunna aldrig rätt handhafva den, tåla alltså ej vid, att hafva mera än sitt knappa bröd.

— Men därför, — vidtog Axel, — insätter man

folkhögskolor samt söker på allt sätt odla arbetarens sinne och utveckla hans omdöme.

— Mycket sant, — sade Roderik. — Men följden blir, att han *alls icke* vill utföra det grofva arbetet. Nej, med detsamma vi sätta våra drängar och torpare i högskolor — göra vi dem odugliga till det grofva, ansträngande arbetet.

— Nå, — sade Johannes, — låt oss då uppfostra alla, *alla* till herrar. Och så få *herrarna* arbeta själfva, vara sina egna drängar. Jag tror dock att så länge världen står förblifver där "patricier" och "plebejer". Men godt vore, om vi komme så långt, att det inre adelskapet, den *verkliga* bildningen och själsutvecklingen vore det *enda* som finge afgöra till hvilken af dessa två klasser man skulle räknas. Och en behjärtansvärd sanning ligger i de orden: de saktmodige skola besitta jorden.

Man tycker ju, att det istället borde vara de herrskystne, hänsynslöse och djärfve en sådan makt borde tillerkännas — men nej! det är icke så. I sanningens rike kommer den saktmodige, ödmjuke, undfallande till makten.

— Tack Johannes — sade Roderik räckande sin vän handen. — Det ligger en behjärtansvärd sanning i hvad du nyss sagt. Jag tillstår att jag är en skolgosse, som i sådana stycken har mycket att lära.

— Och jag likaså — ifylde Axel.

— Låt mig bli er trogne skolkamrat — bad Johannes, — och vår skola skall heta lifvet — vår skolmästare samvetet och vår skolbok — Guds eget ord. Tron mig gossar, vi skola blifva lärare än de fleste akademici — och så undgå vi att blifva, vare sig "deister" eller "panteister", "ateister" eller "socialister", utan vi blifva *realister* — i detta ords bästa mening — *verkliga människor* och icke *naturalister* min käre Roderik. — Vid de sista orden klappade han sin vän jordbrukaren på axeln.

— Jag undrar hvad "jättesnillet" *Ibsen* skulle säga om han hörde vårt samtal? — Det var Axel som fram-

kastade denna fråga — på hvilken Cecilia — under det att hennes drag värmdes af öfvertygelsens eld skyndsamt svarade:

— Det bry vi oss icke om! han har blott pejlat eländets, misshälligheternas djup, men icke sanningens lif-gifvande källa.

— Ja, du har nog rätt Cecilia, — vidtog Johannes — men — beviset?

— Jo, — sade Cecilia med värme, — den, som med en viss öfverbevisande genialitet, och stundom sönderlitande natursanning ställer frågor till sin nästa — den måste och — om icke *alldeles* afgifva svaret, åtminstone angifva *hvar* det finns att *söka*. Den, som vågar sarga måste ock stå till hands med läkemedlet, eljest kan han begå — mord. Jag frågar er mina vänner, — fortsatte hon — om det icke är ett moraliskt brott att ingifva tvifvel, missnöje — med det bestående, utan att hänvisa till något bättre och säkrare. Att i bjärta färger afmåla det osunda och ofullkomliga i människonaturen, utan att visa vägen till någon bot mot detta inneboende onda? utan att sända en ljus-stråle in i det mörker man målar —? —

— Jo! — svarade Johannes, — det är en oberättigad, moralisk grymhet, att på *det* sättet fråga. Bättre bör man kunna använda sina gåfvor, dem man fått till att *gagna* och glädja sina medmänniskor, och stundom en eftervärld med.

— Men — jag tror nästan vi måste ha något att styrka oss med, — sade nu Roderik. Huru tror Ni drufsajt skulle smaka häruppe?

— Som Nektar hos Wallhalla-gudar — försäkrade Axel muntert.

Roderik drog upp en flaska Ungerskt vin, under det Axel fungerade som vaktmästare, och därpå bad: att få dricka en skål för den, som kommit på den angenäma tanken, att göra denna fotvandring på hvilken de nu voro stadda.

— Skål Roderik!

— Nej tack, jag är tyvärr icke den lycklige uppfinnaren, utan idéen har visst upprunnit i Cecilias och Rosas hufvuden.

— Så mycket bättre då! — utropade Axel, "skål för den idérika kvinnan!"

— Från hvilken allt ondt kommit ja! — inföll Cecilia, ty det var ju hon, som gaf Adam äplet?

— Ja, och för den missgärningen dömes hon: att för alltid vara mannen underdånig — genmälde Johannes "churu hon dock hemligen tager revanche och *mot* eller *med* hans vilja beherrskar honom.

— Tycker du Maria, att Johannes är så omedveten? — frågade Cecilia sin syster, som tyst åhört samtalet.

— *Omedveten?* — sade nu den unga frun — nej, han är *själfmedveten* såsom det anstår en man att vara.

— Och — själfständig, — anmärkte Rosa.

— Det ser så ut, min fröken, — sade Johannes. — Men det är bara i teorien. I praktiken intager jag en neutral ställning i förhållande till min omgivning.

— Nå, det var skönt! — inföll Cecilia. — Då hoppas jag du ingenting har att invända emot, att vi säga detta fjäll farväl och draga vidare?

— Jag vet inte hvad Maria säger, — svarade han och såg på sin fagra fru.

— Hon liknar fjället här, tiger och hör på, — svarade Cecilia i sin systers ställe.

— Och de hafva ännu en likhet, — genmälde Axel, — den nemligen, att man gerna ser på dem begge.

— Jag hoppas, jag inte gör ett så dystert intryck, som detta hemska fjäll, — sade nu den unga fru Maria, i det hon belåtet betraktade Axel, som sagt henne ar-tigheten. Johannes lade då smekande sin hand på hennes hufvud, såg henne en smula sarkastiskt in i ögonen i det han vemodigt yttrade:

— Du, min Maria, är skapad för "hemmet i dalen",

där lilla bäcken sorlar och intet berg skymmer horisonten, där granen och kastanjen gifver skugga och kontrasten kväder — därför passar *du* till hustru åt *mig*; ty min väg går genom dalen. mitt lif *måste* rinna fram där, sakta, oupphörligt, som bäckens. Men först här uppe, i denna enkla fjällnatur, kan jag riktigt andas ut.

— Jag instämmer, — sade nu Roderik. — Och det känns nästan, som om det ville växa ut vingar på ryggen, åtminstone känner man sig mindre jordbunden här.

— Och inte så *inbunden* håller i utstyrda pärmar, — inföll Cecilia.

Herrarne drucko nu en skål för de "sammanbragta bröderna": *Sverige och Norge*, på hvilka det granneliga märkes, att de icke äro det ringaste släkt, — påstodo de; samt att det vore ett lönlöst företag, att söka för-må dessa bröder att förlikas, i all synnerhet som den ene af dem var känd för, att äga ett alltför hals-starrigt lynne.

— Då fruktar jag han är lik mig, — sade Cecilia med ett plötsligt djupt allvarligt uttryck, — ty nu *vill* jag gå ned på denna sida om fjället för att få veta huru det kan se ut därnere, där kanske aldrig människofot trampat.

— Det är helt enkelt omöjligt, goda Cecilia, — invände Roderik.

— Var inte öfverdådig, Cecilia! — bad Maria.

— Hon skämtar naturligtvis, — sade Rosa.

— Hvad säger Johannes? — frågade Cecilia.

— Jag säger, att det fins en möjligare väg, och den måste vi taga.

— Ack, låt mig gå *min* väg! — bad Cecilia och såg bönfallande än på den ene, än på den andre. — Jag orkar inte gå en lång väg och kan inte afstå ifrån denna. Men glöm inte, gode Johannes, hvad jag bedt dig med afseende på Lambert.

— Tänker du då på allvar lämna oss? — frågade Johannes.

— Ja, — svarade Cecilia med ett bestämdt, och likväl veckt tonfall i rösten, — följ den väg, som för Er är bäst — farväl mina vänner! Förlåten den halsstarriga Cecilia.

Och därmed började hon vandringen utför det stupande fjället.

— Farväl, Ni älskade bekväma människor — ropade hon och viftade med handen.

— Gån I Er väg, jag går min. Få se, om vi mötas.

— — — — —
De andra gingo samma väg de kommit, men sågo sig ofta tillbaka. — Skulle Cecilia icke vända om och komma efter dem — frågade de hvarandra.

— Tror du att hon ger sig af ensam Johannes? — frågade Maria.

— Jag fruktar det — svarade han. — Cecilia har, som du vet, något storslaget men tillika mycket själfständigt i sin natur.

Rosa och Axel närmade sig nu dem.

— Hvad är att göra med den envisa Cecilia? — frågade Rosa vänd till Johannes.

— Låta henne gå *sin* väg — svarade denne. — Kanske den inte är så dum som *vi* föreställa oss. Det vissa äro: att Cecilia *aldrig nyckfullt brukar* företaga något. Jag är viss om, att hon anförtror allt åt Gud och då *kan* det icke gå illa.

Många gånger har jag undrat huru hennes lif skulle gestalta sig, och hvilken riktning hennes väg skulle taga, ty hon låter icke "lägga brett och betsel" på sig, — och likväl tror jag, att ingen af oss skulle kunna låta linda och binda sig som hon — om man blott visste *rätta sättet*.

— Jag vet inte, — sade Axel, — men jag föreställer mig, att det var en mycket intressant och god väg Cecilia tog.

— Du ämnar väl inte rymma ifrån oss du med, — frågade Johannes.

— Nej! — svarade Axel och såg därvid på Rosas ängsliga, älskliga ansikte. — Men hvar är Roderik?

— Här! — hördes en röst bakom dem. — Jag stannade för att se huru det gick för Cecilia att komma utföre . . . Jo, det gick, som det tycktes utan svårigheter, dock icke endast till fots. Men — hon försvann så plötsligt ur min åsyn, som om fjället uppslukat henne.

— Hu, då! — ropade på en gång Rosa och Maria. — Låt oss gå dit och ropa på henne. — Axel ropade. Han sjöng strofer ur Cecilias favoritsånger — Maria ropade hennes namn — men — intet svar.

— Jag går nu samma väg som Cecilia — förklarade plötsligt Roderik: — farväl go' vänner — jag hoppas vi snart ses igen.

Drömmen.

Cecilia hade emellertid, dels gått, dels åkt och dels krupit utför fjället till dess hon med ens kände sig lyftad som af en stark hand — därefter tyckte hon sig sjunka, men då hon uppgaf ett lätt rop, kände hon åter den starka handen lyfta henne upp — och — hon stod med ens i en grotta.

Hon såg sig omkring underlig till mods, fortsatte därefter vandringen genom grottan och kom slutligen till en slags boning *inuti* själfva fjället som det tycktes dels bildad af naturen — dels af väldig människohand — olik hvarje annan hon förr sett. Genom en uthuggning — ett slags fönster utan glas — skimrade emot henne en luft så genomskinligt klar, och hon hörde ett starkt sus såsom af väldiga vingar, — men ingen fogel syntes. Hon vände sig om för att gå — men se — där stod framför henne en härlig manlig gestalt — så harmonisk och lugn, att hennes ovilkorliga känsla af fruktan snart försvann och förbyttes i beundran samt en förtroendefull trygghet.

Han såg på Cecilia med en öfverjordiskt kärleksfull blick, men tillika så klart genomträngande, att hon höll på att kasta sig till marken för honom — men hon hejdade sig, neg djupt och sporde ödmjukt: — *Är Ni detta bärgets Konung?*

Han log ett skönt leende i det han sade: — Ser jag så ut?

— Nej! — svarade Cecilia liksom inspirerad — "Ni ser ut, som en stor filosof hvilken funnit det ideal han länge sökt. Ni ser ut, som om Ni länge dvalts i tankens fjälltrakt, om hvilken en från jorden bortgången skald har sagt: att *där* är klart, men kallt tillika". Ni ser ut, som om Ni hunnit högt öfver "tankens strålande Akropolis" och står färdig att ingå genom portarne till det "nya Jerusalem", hvilket ej "med händer byggt är" — men — säg mig först — *hvar jag är* — och huru jag skall gå för att finna min väg ut ur detta berg?

Åter log mannen — Vantrifs Ni här? — frågade han.

— Nej, ack nej! om jag inte vore så liten, så svag, så skröplig, så ville jag gärna — fortsätta min vandring in i Eder boning.

— Kom! — sade främlingen och räckte Cecilia handen, hvilken hon darrande, men förtroendefullt tog.

Åter hörde hon under vandringen genom bärgets salar ett susande såsom af vingar. Hon såg därvid upp till sin ledsagare och sade med bönfällande röst: — O, säg mig *hvar jag är?* — eller säg mig åtminstone — Ert namn?

— *Hvar Ni är* — får Ni i sinom tid lära känna. Mitt namn *var* en gång — Plato.

— Plato! jordens ädlaste filosof! — utbrast Cecilia hänförd — Här! — O, *hvar är jag då?* — Jag *var* i Norge vid Jotunfjällen — det skimrade för min syn, det gjorde ondt i mitt hjärta, jag var trött, jag önskade komma undan alla mina medvandrare — och — jag gick, jag kröp, jag flög slutligen tyckte jag . . . och se'n vet jag intet mer förrän jag stod här, hörde suset

liksom af vingar, och — såg dig, sköne Plato, store filosof! Dig, som alltid tänkte klarare än andra människor, på din tid, renare än Dina samtida. Såg Dig, — som nu synes mig så helig fast du var en hednawärldens son. O, *Du* kan förvisso säga mig något *hvar* jag är, och hvart hän jag får komma?

Plato lade då sin hand på hennes hufvud med de orden:

— Innan du kom hit, bad du om ljus — och därmed strök han med handen öfver hennes panna och ögon och tillade: — Du bad om kraft emot synden och mörkrets makt. Gå till "*Barnet*" så får du din bön uppfylld, hörd är den redan.

Och Cecilia stod med ögonen sänkta, under det att en nästan helig bäfvan genomfor henne.

— Jag är visst utom tiden, vid evighetens gräns, — tänkte hon. Och den ena skuggan efter den andra, utaf dem hon lemnat drog förbi hennes inre syn.

Plötsligt erinrade hon sig "*Adeimantos*, Paralos son", och utan att lyfta sina ögon, sade hon:

— O, du välsignade, store Plato! säg mig ännu ett! Jag kände en gång en yngling, han kallade sig "*Adeimantos*, Paralos son". Det var icke hans rätta namn. Känner du honom? Vet du hvem jag menar? Han har kämpat och bedit om ljus och kraft —?

Och Plato svarade:

— Hans bön är hörd. Han är här, jag stod färdig att med glädje mottaga honom. Han är min älskade lärjunge. Men han har ock varit lärjunge till en bättre mästare, och undfått det ljus jag på jorden saknade. Han är mig kär. Det var mig ljuft att få välkomna honom.

— Tillåt mig ännu en bön! — sade Cecilia ödmjukt utan att lyfta sina ögon. — Låt mig se Er två tillsammans, om det är möjligt!

— Din bön vare dig beviljad, — svarade Plato.

— Se upp! Din väg ligger klar. Jag går att möta andra!

Därmed försvann han från Cecilia, som — i det hon upplyfte ögonen — såg framför sig liksom ett haf af ljus och midt i detsamma en port. En stund stod hon alldeles bländad vid denna syn; slutligen såg hon i porten en ljus gestalt med genomskinliga vingar. Han räckte ut sin venstra hand och sade:

— Kom, kom! Huru skönt att jag äntligen har dig så nära denna port. Jag längtar åter till Guds, den heliges, ljusa boning. Men — jag *måste* hafva dig med mig. Många gånger har jag fruktat att aldrig få dig så här nära porten, emedan du gått hit och dit på vägar, som draga härifrån. Följ mig nu! Glädjen att få föra dig in skall dock vida öfverväga all den möda du gjort mig. Säg! känner du inte mitt ansigte? Såg du mig aldrig förr, efter du ser så öfverraskad ut?

— O! — svarade Cecilia, — ditt ansikte är mycket skönt, jag vet ej rätt om jag sett det förr! Dock — en gång, tror jag. Men din röst är mig *så* bekant, jag har ofta hört den i stilla stunder, och ibland midt igenom allt buller i världen har den ljudit så harmoniskt, så ljufligt lockande i mitt öra. Du har varit i min närhet innan jag kom hit. Får jag närma mig dig? Vill du hjälpa mig?

— Jag är därtill sänd, — svarade ljusgestalten. — Kom! — sade han, och sträckte ut sina armar.

Cecilia genomförs därvid af en så gripande känsla, att hela hennes varelse skakade, därvid likasom fjäll föllo från hennes ögon och hela varelse, och hon kände sig med ens så lätt och luftig, att hon kastade sig i ljushafvet och sam igenom det fram till porten, där ängeln öfverskyggade henne med sina vingar, släppte henne igenom och försvann — — — — —

Cecilia såg nu framför sig en lång gång, svagt belyst blott från den ena sidan. Hon kände en underbar

aning om, att hon nu närmade sig något, som länge utgjort föremålet för hennes längtan, ehuru detta föremål aldrig tagit en tydlig gestalt för henne.

Hon gick nu med varsamma steg framåt till dess hon såg framför sig en dörr, hvilken plötsligt sprang opp af sig själf. Innanför densamma såg hon en kvinna sysselsatt med att tillaga någon slags dryck.

Kvinnan såg icke åt det håll där Cecilia stod, och likväl föreföll det denna, som om hon mycket väl blifvit bemärkt. Cecilia kände sig nu åter rädd, men framstammade slutligen:

— Goda fru, jag är visad hit.

— Af hvem? — sporde kvinnan.

— Af en stor och härlig man.

— Af Plato?

— Ja — och af ännu en —

— Af "Keruben"?

— Ja, ja! Keruben! — svarade Cecilia.

— Önskar du något, dotter?

— Ja, mycket! — svarade Cecilia.

— Tycker du om barn?

— Ja — mycket! — svarade åter Cecilia.

Och hon såg sig omkring, — men varseblef intet — allt var så skumt, blott här och där frambröt en ljusstråle. Cecilia kunde icke skönja hvarifrån den kom.

— Vill du vagga ett barn? — frågade nu kvinnan och såg härvid på Cecilia.

— Ja, gärna, gärna — svarade denna.

— Följ mig då! — bjöd kvinnan. Just då Cecilia i kvinnans sällskap närmade sig en stor dörr, hörde hon för tredje gången suset af änglavingar, blandadt med en vaggsång så skön och ljuf, att hon stannade och af hänförelse sträckte ut sina händer mot dörren, hvilken därvid ljudlöst gick upp.

Ett bländande sken slog emot henne från ett ställe af det stora ljusa rummet.

— Här är barnet i vaggan — hörde hon nu kvinnan säga, — hvarefter denna försvann genom dörren som åter ljudlöst slöt sig.

Cecilia ilade fram till vaggan, men kunde icke strax se barnet, för det sken som omstrålade den plats där vaggan stod. Så småningom höjde sig nu skenet mot taket — och hon såg då: — *ett litet barn* med de skönaste ögon hon någonsin skådat, och ur hvilka en helig eld strålade. Hon sjönk ned på knä vid vaggan och började röra vid densamma under det hon sakta sjöng: Vysch, Vysch! Barnet såg oafvänt på Cecilia, hvarvid hon kände en stilla ro bemäktiga sig henne. Ögonlocken tyngdes, men just då hon fruktade att hon skulle somna in — föllo stora tårar ur hennes ögon och hon utropade: O, att jag visste ditt namn du sköna barn!

Med en gripande barnslig, och dock djup röst, svarades från vaggan:

"Lejonet af Juda stam".

— Lejonet af Juda stam, — upprepade Cecilia och lade sitt hufvud gråtande emot det lilla barnets bröst.

— Vysch, vysch — sade nu barnet, och tog med sina små händer ihop vaggtäcket. — — — Jag skall samla dina tårar här i min lägel.

— Ljufva barn af "Jesse rot och stam, får jag vara hos dig? — sade Cecilia vekt. — Ack, du är en fridens blomma, låt mig dricka dess doft! Jag kom nyss från en orolig, mödosam värld, där mörker och död trifvas. Ingen kunde lefva där, om ej en och annan stråle från evighetens land då och då bröte sig igenom mörkret där.

Ack, du hulda barn, du — som stammar från det eviga ljuset, som förmår upplysa det ogenomträngligaste mörker, du barn, som en gång hvilade i en krubba i Bethlehems ängder, dig — tillbeder jag! Till jordens kvafva luft och dess mörka skuggor *kan* jag nu icke

återvända — dock har jag många där, som älska mig — få *de* ock komma hit? —

— Ja, om de söka efter porten och klappa på med allt sitt hjärtas begär så blifva de insläppta, — svarade barnet.

— Men hvilade dig nu, färden var tröttsam. — Och barnet strök med sin lilla fina hand Cecilias hufvud, hvarvid hon kände sig vederkvickt och lugn.

— Får jag se dig stor sedan — frågade Cecilia, — hvarför är du så liten —? och i en vagga —?

— Du kunde icke se mig eljest, — svarade barnet. — Vysch, vysch, hvilade i ro, så växer både *du* och *jag*.

Cecilia lyfte upp sitt hufvud och såg på det underbara barnet i vaggan, och efter en stund utropade hon:

— Ja, ja — nu ser jag! *Du* blir större och större, ack, —! och så skön —! och jag — blir mindre och mindre, det är *du*, som vaggar *mig*. O, jag vill gärna sofva en stund, men först måste jag säga ett sista farväl till dem jag lämnade, — hon försökte resa sig, men förmådde det ej. — Roderik! — ropade hon, med en röst som hon själf ej kände igen.

Långt fjärran ifrån, såsom genom flera hvalf, men dock tydligt, hörde hon honom svara:

— Ja, Cecilia! här är jag, men jag ser dig icke.

— Roderik! — upprepade då Cecilia. — Kom hit! jag *kan* icke återvända till Eder däruppe på fjället. — Kom hit!

— Ack, om jag visste vägen! — svarades.

— Bed om ljus — och gå till Plato, böj dig djupt, och bed att han visar dig till Keruben, som kan hjälpa dig igenom ljushafvet — och — — porten — sedan — träffas vi åter — godnatt — —

Hon sjönk åter ned mot barnets bröst och hörde då öfver sitt hufvud en skara unga, skära röster, som sjöngo:

"Ära vare Gud i höjden, och frid på jorden, menniskorna en god vilja!"

— Amen! — sade Cecilia och somnade in med hufvudet lutadt i vaggan mot barnets bröst.

— — — — —
 Slut på första delen.

CECILIA WILKENS

OCH HENNES VÄNNER.

EN LIFSBILD UR VÅRA DAGAR

AF

O W A.

ANDRA DELEN.

GÖTEBORG
H. L. BOLINDERS BOKTRYCKERI
1895.

CECILIA WILKENS

AND HER FRIENDS

BY THE REV. DR. W. W. W.

W. W.

W. W.

W. W. W.

1877

I.

Bref från Roderik v. Walde till Johannes.

Norge, Hiljögård d. 10 Sept.

Käre broder!

J den förhoppning, att du med din Maria nu äro helbregda åter i hemmet, vill jag med dessa rader låta Eder veta, huru det gått oss, som Ni *måste* lämna bakom er i detta fjäll-land, för hvilket jag — vare det sagdt oss emellan, har så stor respekt, att jag icke gerna hit återvänder, om jag nu är lycklig nog att i Cecilias sällskap få lämna det. Mitt telegram om, att Cecilia var funnen och vid lif, har Ni fått, hoppas jag? Alltså vill jag nu för Eder söka något vidare klargöra hennes anträffande och tillstånd.

Jag hade icke gått långt i fjällstupningen förrän jag fann Cecilia liggande afsvimmad. Förmedelst det vin och den eau de Cologne jag hade i min resväska, sökte jag väcka henne till lif, men förgäfvdes.

Min glädje öfver, att hafva funnit henne var så stor och stärkte så mina krafter, att jag förmådde bära henne upp på fjället igen till den plats där hon lämnade oss, där nedsjönk jag utmattad med min dyrbara börda. Jag

tog fram den lilla hufvuddynan jag hade i min resväska, svepte in Cecilia i min rägnkappa och lade henne så med den lilla kudden under hufvudet ned på marken, hvarefter jag begaf mig af för att rekognoscera terrängen. Till min obeskrifliga glädje såg jag snart en "vallgut" komma. Jag sökte göra klart för honom, att om han med det snaraste kunde skaffa mig vatten, en säng och en karl, som hjälpte mig att bära den, skulle han få något ur den börs jag visade honom.

I raskt traf kilade han nu af. Snart såg jag honom återkomma med hvad jag begärt. Vi buro Cecilia ned till den präktiga, trefliga bondgård hvarifrån jag skrifver detta.

"Men huru är det med Cecilia?" frågen I. — Jo, hon är uppvaknad, men mycket svag efter en häftig blodspottning, hvilken lär hafva börjat redan däruppe på fjället, strax efter det hon skiljt sig från oss, och hvilken sedan återkom ymnigare då hon vaknade upp ur sin vanmakt. Läkaren har förklarad, att ett hjärtfel förorsakat denna blodspottning, men att hennes lungor äro alldeles friska. Han ansåg, att det varit öfveransträngning för Cecilia den fotvandring hon med oss företog.

Helt visst förefaller det er obegripligt hvarföre Cecilia, som aldrig brukar handla *nyckfullt*, så plötsligt och obevekligt afvek från oss däruppe på fjället. Hon har förklarad detta för mig. Hon kände en så pinsam ångest och beklämning, sade hon mig — och trodde, att om hon, alldeles ensam och *ostörd* högt, under tårar, kunde få utgjuta sin smärta, så skulle det snart blifva bättre. Hon ämnade sedan uppsöka oss i det herberge där hon visste att vi ämnade taga in. Det öfriga vet Ni nu.

I dag väntar jag doktor B. från Tonsaasen samt Cecilias väninna fru Schlegel med Elsa Bruse. Den sednare får dock tillsvidare hålla sig på afstånd. Min öfvertygelse är — att Cecilia öfveransträngt sig med denna besynnerliga flickas vård — så var nog hennes besök

vid Gaustad hos den olycklige Kandidat Lambart alltför uppskakande.

Någon skön drömsyn måtte Cecilia haft, — ty under det hon legat med öppna ögon, men alldeles omedveten af allt omkring sig, har hon talat så märkvärdiga saker, att jag skyndsamt hemtade penna och papper och förmedelst stenografi ordagrannat upptecknat hvad hon talat.

Jag har nu ock med vanlig skrift, återgifvit det — och vill gifva henne detta papper, — om vi af Guds godhet få henne återställd från detta något oroande tillstånd.

Hälsa min kära moder och säg henne att jag mår väl och vill om ett par dagar skrifva till henne. Framför till *Din* Maria min hälsning. Din redlige vän och broder

Roderik v. Walde.

Den objudne gästen.

Några dagar härefter finna vi Cecilia i en bekväm stol i en berså i trädgården utanför det hus där hon som vanmäktigt bars in från fjället.

Bredvid henne satt Constance Schlegel och i trädgården promenerade Elsa med Lina och husets yngsta barn, en dugtig liten flicka på sju år, hvars barnspråk tydligen roade den stackars Elsa Bruse, ehuru hon icke fullt förstod lilla "Ingrids" norska, utan såg frågande på Lina i afvaktan på att hon skulle tolka den lillas tal.

Elsa hade blifvit smärtare — och fått ett lifligare uttryck — och mera spänstighet i sin gång, men skygg och otillgänglig för alla främmande var hon alltjemt.

Roderik satt inne i det rum, som Hilja Magelsen upplåtit åt honom och hvars fönster vette utåt vägen, då däremot Cecilias rum hade sina fönster åt trädgårdssidan.

Roderik satt med penna och papper framför sig för att öfverräkna sina utgifter — därvid rökande en pipa

— då plötsligt en skugga föll på hans papper, han såg upp emot fönstret, men . . . ryggade ovillkorligt tillbaka för det hemska ansigte han såg på rutan framför sig. Lyckligtvis fattade han sig snart — och i det han rusade ut tittade han i förbifarten in i "Storstuen" och bad Mor Hilja komma ut, samt tillsäga en af "Guterne" att komma med. "Mor Hilja", en medelålders kvinna med ett förståndigt och vettigt väsen, ett godt omdöme och en viss samlad kraft — öppnade genast ett fönster och ropade: "Sven"! därvid vinkande åt en ung man, som var sysselsatt med att vattna en häst vid brunnen. Själf gick hon ut på trappan, men då hon hörde röster tala utåt vägen — gick hon dit och förvånades icke litet, då hon fick se v. Walde i sällskap med en lång, hemsck karl, hvilken han artigt tilltalade — i det han sade: Välkommen herr kandidat! Var så god och stig på.

Den hemske gästen endast stirrade på v. Walde, såsom kunde han icke fatta hvad denne menade.

Mor Hilja närmade sig nu oförskräckt, ledd af den sunda instinkt, som en ofördärfvad, naturlig människa ofta besitter just i kritiska ögonblick.

Roderik blef glad, då han såg henne vid sin sida och sade, vänd till den hemske mannen: Se här, får jag presentera husets värdinna, Mor Hilja Magelsen. Den främmande endast stirrade på henne, som emellertid fann sig och sade i vänlig ton:

— Vær saa artig, de maa da ikke blive staaende herude, — och därvid pekade hon bortåt ingången och gick i förväg efterföljd af Roderik och den främmande.

Vid trappan mötte "Guten", som Mor Hilja kallat på, och då den främmande stannade, synbart rädd för att gå in under tak, sade Roderik halfhögt till honom: Låt oss skynda in, så att edra "förföljare ej finna Er härute".

Detta hjälpte, ty med några långa skutt voro de alla tre, Roderik, rymmaren och Guten inne i "Spisestuen", utan att någon af fruntimren sett dem.

Roderik hade till all lycka genast igenkânt den olycklige Lambart från Gaustads dåranstalt, och fruktade helt naturligt ett sammanträffande mellan honom och Cecilia, som nu var så klen, eller med Constance Schlegel som icke sett sin makes mördare sedan den förfärliga dag då kulan uttogs ur bröstet på Hjalmar — och Lambart samtidigt bortfördes ur huset. Till hvad pris som helst måste han hafva denne oroväckande person inom lås igen och det med det snaraste.

Väl inkomna i det stora snygga rummet, skyndade den olycklige rymmaren bort till den mörkaste vrån vid spiseln där en låg träbänk stod och ett draperi hängde. Här slog den uttröttade sig ned, drog fram förhänget och lät sig af intet störas. Roderik gick emellertid fram till detta hörn, tittade in bakom förhänget och sade i lugnande ton:

— Det var rätt, sitt nu lugnt här, medan vi gå och ställa om ett rum åt kandidaten, sedan måste vi hafva litet mat. — — —

— Men — — huru känner herr'n mig? — frågade plötsligt rymlingen. Frågan var kinkig nog att besvara men — Roderik gaf helt tryggt det svaret —: vi hafva sett hvarandra vid Gaustad — och jag undrar icke på, att Kandidaten icke kunde trivas där!

— Ah, — svarade den olycklige Lambart med ett visst hemligt förstånd. — Jag förstår, Ni har *också* rymt, men huru? Roderik log, men svarade ingenting, hvarför den andre fortsatte:

— Jag har gått många krokvägar för att undgå mina förföljare, de spårhundarna! Säg, min herre, har Ni inte en bössa eller revolver till hands —?

— Hvad skulle ni med den?

— Nedskjuta mina förföljare.

— Nej, för all del, — svarade Roderik, — vi skola akta oss för att utgjuta blod, det är en farlig sak och dessutom *alldeles* onödigt, ty här — är ni under mitt beskydd, och ingen skall kröka ett hår på edert hufvud, så länge ni är här, blott ni förhåller er lugn och stilla.

— Har ni då ett helt band till ert förfogande? —
frågade den olycklige brottslingen.

— Nej, endast hederligt, pålitligt folk — svarade
v. Walde, och gick — att med mor Hilja rådgöra hvar
de skulle hysa den oväntade gästen.

Sven ställdes på vakt i "storstugan" och tillsades,
att noga gifva akt på den främmande och icke tillåta
honom fatta något hvasst eller tungt föremål, men den
stackars rymlingen hade säkerligen ansträngt sig öfver
höfyan för att undkomma vaktknektarna, ty då v. Walde
med mor Hilja återvände, funno de Sven sitta helt lugnt
och spänta stickor vid spiseln, förklarande: att den "frem-
mande" sof som en stock, och snarkade som en elefant.
— Ingen vågade nu väcka honom. Folket kom in till
sin aftonmåltid, tillsades att vara så tysta som möjligt,
de åto, och gingo igen — men ännu sof den objudne
gästen i sitt hörn.

Roderik hade fört Cecilia in i hennes rum, hvilket
Constance nu delade med henne, under det att Elsa och
Lina bebodde ett rum en trappa upp.

Ännu ett rum fans däruppe, i hvilket "mor" plä-
gade förvara trädgårdsalster. I detta skulle nu Lam-
bart inhysas, men omöjligt kunde då Elsa bo kvar där-
uppe. Roderik erbjöd sig nu att byta plats med Elsa.

— Naa, saa galt maa vi da ikke snakke! De
blir hvor de er, og jeg med Ingrid og Karen maa prøve
at sove derhenne — så maa den syge Frøken være rolig
i mit Kammer ved siden af Deres veninder. — Och så
blef det. Magelsen själf var bortrest på en vecka. —
Alla voro nu emellertid färdiga att gå till sängs —
men ännu sof den stackars trötte brottslingen i vrån.

— Lad ham blive derborte, — sade mor Hilja. —
Guten med sin kammerat maa opvarte ham.

Då Roderik tog godnatt af Cecilia såg hon forskande
på honom och sade — medan Constance på en stund
gick in till Elsa —:

— Vill du icke säga mig hvad som händt? Något har inträffat, som du döljer för mig, Roderik!

— Kära Cecilia! I morgon skall du få veta det. Nu ber jag dig hvila.

— Vet du, Roderik, att Lina berättade, att du stått här vid trappan och talat med en "hemsk karl", så att hon måste skynda sig att vända om med Elsa till trädgården, på det hon icke skulle blifva rädd för den okände.

— Hm, — sade Roderik, — när såg Lina detta?

— Vid femtiden i dag eftermiddag. Säg mig, Roderik, *hvem det var?*

v. Walde fattade hennes hand, kysste den och sade med värme:

— Låt detta ämne hvila till morgondagen, Cecilia.

— Ah, Roderik! — utbrast hon. — Var det kanske — Lambert? — har han sluppit ut? Säg mig det!

— Ja, Cecilia! Det *var* Lambert, som *rymt* från Gaustad och nu är här — och f. n. v. sofver lugnt — och det måste också vi göra.

— Men — huru *hittade* han hit? Huru visste han, att *vi* voro här? — frågade Cecilia.

— Det tror jag icke att han gjorde sig någon reda för, men — jag har ofta märkt, att *dårar* och *brottslingar* hafva säkert väderkorn. De följa sin naturliga instinkt, alldeles som hunden — och de komma fram genom den. — Men, låt nu se, att du sofver i natt, så att du kan hjälpa mig utfundera huru vi nu skola ställa till, så att icke stackars lilla fru Schlegel må möta den objudne gästen.

— Ja, ja, de kunna icke bo under samma tak länge! Godnatt, sof godt, Roderik!

Morgonen därpå omtalade Cecilia allt för Constance med ett sådant lugn, att detta meddelade sig åt henne, och då Cecilia sade: "Jag tror, vet du, att det är genom

Guds tillskyndelse, som Lambart fått rymma och komma *just hit*, — då stodo tårar i den unga enkans ögon. — Men — fortsatte Cecilia, — hvarken du, älskade Stance, eller Elsa *tåla vid att se honom nu*. Jag skulle därför önska, att *du* ville taga Elsa och Lina med dig och resa i förväg till Kristiania, taga in på Hotell "Victoria" först och sedan uppsöka doktors syster, som blir glad att se dig. Roderik och jag skola, med din Greta, snart komma efter; ty Roderik längtar mycket hem — och det gör nu äfven jag. Vi skola blott först ställa om för "den olycklige".

— Men, Cecilia! — utbrast Constance med tårad blick, — huru skall *du* kunna orka med något så förfärligt nu — som — Lambart!

— Ack, älskade Stance! För *mig* är han icke så förfärlig som för *dig*. Jag uppbäres dessutom af hoppet att snart få se i Lambart *publikanen*, som slår sig för sitt bröst, utbristande: "Herre förbarma dig öfver mig, syndare", ty sådana grofva brottslingar, hvilka äro af samhället utstötte, hittas lättare af den "förbarmande kärleken", träffas förr af Herrens rättfärdighets eld, och blifva därigenom beqväma till Guds nåd, hvilken de själf-tillräcklige fariséer aldrig se sig behöfva.

— Cecilia! — utropade Constance i det hon sprang upp och slöt väninnan i sin famn: — Om du visste, huru jag ser allting i ett annat ljus nu — allt — både tid och evighet — sedan jag fått vara med dig — och med *dina* ögon se både uppåt — och framför mig, förut upptogs jag nästan uteslutande af att se — endast *tillbaka* på det förflutna.

— Jag förstår det Constance — svarade Cecilia. "Men *du* förstår också nu — icke sannt? att detta egentligen är ett lättjefullt lif, som icke är egnadt att utveckla oss — ty — vi böra visserligen under *själfpröfning* se tillbaka på det förflutna, men icke fråssa af dess minnen — vare sig de äro glada eller smärtsamma.

— Ja — *nu* förstår jag det Cecilia — och nu

går jag och packar, och skickar Elsa in till dig — Adio mia Cara.

Tre timmar därefter stod vagnen för dörren. Constance och Cecilia omfamnade innerligt hvarandra — och då Cecilia kysste Elsa på kinden till afsked sade denna: — "Kom med! — skynda dig! — vi fara". Jag kommer snart Elsa, vänta litet på mig i Kristiania, så följas vi sedan åt hem till — "Mamma Henriette".

Stackars Elsa suckade och följde med Lina ut till vagnen, där Constance redan tagit plats — och så rullade den bort — Cecilia stod vid Roderiks sida ute på trappan och viftade.

Äfven mor Hilja, liten Ingrid och Greta stodo där bedröfvade; men Roderik kände sig så glad och tacksam öfver att den befarade sammanstötningen med "brottslingen" nu var hindrad. Då Roderik följde Cecilia in från trappan slöt han henne glad i sin famn i det han sade: "Denna dag har på ett märkbart sätt i mitt minne återkallat den elfva — tolfåriga Cecilia Wilkens, då hon med en fältherres skicklighet och lugn ordnade lekarne antingen de voro af krigisk eller fredlig natur — och löste mången gåta t. o. m. för oss äldre pojkar, som *lydde* henne — lydde gärna t. o. m.

Men — bäst hon var den dominerande, styrande principen bland oss, så satt hon helt ödmjukt nedhukad och knöt ett kängband på någon af sina minderåriga lek-kamrater, eller och — förhöll hon i bestämda, varma ordalag någon "slyngel" att han gifvit de yngre, *ett dåligt exempel*. Så har du nu i dag ordnat den sak, som i går såg mig så brydsam ut — och — alla hafva lydt dig gärna.

— Du ser så trött ut Roderik, jag misstänker att du ingen hvila fått i natt —?

— Föga — svarade han, — men jag tänker taga igen skadan.

— Var den stackars fången då så orolig?

— Åhnej — men den baddarn sof sig fullsöfd

från sex på e. m. till midnatt. Och sedan måste jag och "Sven" hålla honom sällskap, och t. o. m. taga oss en promenad med honom ut i det fria, och vi fingo icke in honom igen förr än vi sade: att vi fruktade hans förföljare när som helst kunde inträffa. Han sprang då — med så långa steg till trappan, att Sven hade svårt att följa honom.

Under de dagar som nu förflöto i afvaktan på husbondens (Magelsens) hemkomst, sysselsatte Cecilia sig långa stunder med Lambart, gjorde honom uppmärksam på naturen omkring dem, på hästarna i stallet och de unge drängarnes arbete. En dag, då Sven skulle köra in ett halmläss till ladugården skyggade hästen för en matta, som de hängt ut för att vädra, och hade säkerligen vältat hela lasset, om icke Lambart, som just i Cecilias sällskap kom gående ditåt — rusat fram och fattat hästen i hufvudet och därefter lugnt ledt honom framåt till ladugårdsdörren — en handling genom hvilken den förloopne förskaffade sig körsvennens aktning.

Magelsen återkom nu hem och sedan Roderik v. Walde för honom gjort hela situationen så klar, som möjligt, så förtäljde Cecilia för honom Lambarts rådighet och intresse för arbetet på gården. Magelsen såg fundersam ut —; men då Cecilia slutligen framhöll: att ett inackorderingspris efter 900 kr. om året kunde erläggas för den olycklige Lambart, så svarade Magelsen: Jaha — — det kunde ju gå an att lemna honom kvar en tid på försök här, om nemligen min hustru inte har något emot det — så skall jag se till hvad jag kan göra — om jag får sätta den orolige herr'n till ordentligt arbete.

Cecilia blef nu riktigt glad öfver denna sakernas vändning, och sedan den förståndiga Mor Hilja äfven lemnat sitt samtycke, kunde nu ädntligen Roderik få tänka

på att hemföra sin trolofvade brud till sin gamla kära moder och det stora gods, som så länge saknat honom.

Han hade nu med den olycklige rymmaren ett långt, allvarligt samtal, hvilket Cecilia, osynlig åhörde. Hon måste beundra Roderik för den kärlek och bestämdhet med hvilken han talade då han sade — —:

— Kandidaten har förbrutit sig mot mänsklig och gudomlig lag, då Ni burit hand på er nästa — och åstadkommit *stor sorg*. Men — — Ni var ej er själf mäktig. Ni hade öfverlemnadt er åt passionen och när man det gör, så tager den oss snart fången, och förmår oss att begå *brott*.

För brottslingen finns blott *en* väg till upprättelse — och det är — försoningens väg, den banas genom *bekännelse* och uppnås — genom *förlåtelse*.

Hos de världslige myndigheterna vill jag — då jag nu kommer till Stockholm — söka utverka ert frikännande från *straff*, och detta med stöd af: att Doktor Hjalmar Schlegel — — Lambart spratt till vid detta namn — — att — återtog Roderik efter en stunds tystnad — att han i sin sista stund bad om, att ni måtte slippa lida det straff som Eder förfärliga gärning var värd — och bad —: att vi skulle hälsa eder: *att han förlät!*

Hvad gjorde nu den arme skuldbelastade Lambart? Jo, han brast ut i förfärliga snyftningar, och — sedan han en stund lättat sig genom en häftig gråt, räckte han ut sina händer mot Roderik och utbrast:

— Här är jag! bind mig, slå mig i kedjor! Jag *vill* lida det straff jag förtjänat!

Och därefter nedsjönk han alldeles tillintetgjord på soffan och dolde ansiktet i händerna.

— Kandidat Lambart! — yttrade då Roderik, — med glädje kan jag nu söka frigöra Er från det straff, vår lag ådömmar den, hvilken gifvit sin nästas lif till spillo, ty jag har hört Eder bekännelse, och vet däraf, att Ni dömmar Er själf. — Stanna nu lugnt kvar i detta

hus ty Ni har vänner här i Christian Magelsen och hans präktiga hustru samt den "guten" Ni så raskt hjälpte. Jag skall skrifva till Er så snart vi få papperen klara hos höga vederbörande. Hjälp dem nu här med skördearbetet och vänta tåligt på att i det yttre få det ordnad för Er med samhället. Men *därinne!* — sade Roderik och pekade på hans bröst, — måste Ni själf under syndabekännelse och afhön söka få det ordnad med den allra högsta makten, hvilken allena förmår skänka Er *frid*.

v. Walde lemnade nu den olycklige och gick att uppsöka Cecilia. Hon talade med mor Hilja, bad henne att aldrig gifva Lambart starka drycker eller släppa honom ur sikte.

Greta packade, Roderik och Magelsen gjorde upp räkningar.

Morgonen därpå, sedan solen uppgått strålande klar, lemnade Roderik med Cecilia samt fru Schlegels Greta, detta trefliga härberge, och styrde kosan till Kristiania.

Magelsens stodo omgifna af barn och tjänare på trappan och viftade farväl. Just då vagnen rullade bort från gården, steg deras hemske gäst ut på trappan och sträckte ut händerna efter de afresande.

Magelsen bjöd honom sin arm, förde honom in i "spisestuen" och bad honom taga plats vid deras tarfliga bord. Lambart gjorde visserligen sin värd till viljes, men förgäfves sökte Magelsen få ett samtal i gång. Bättre lyckades det mor Hilja, ty då hon frågade: "Skal det være multer?" — svarade den stackars mannen:

— Jo, tak, — meget godt! — och förhöll sig under hela måltiden tyst och lugn.

II.

I prestgården. Besökstiden.

”Inga hemska fjäll — och inga norrbaggar...”

Då Johannes — efter den norska ”fotvandringen”, som försiggått både med järnväg och ångbåt — med sin fru Maria åter inträdde i den nyskurade och trefliga prestgården utropade fru Maria:

— O, så skönt att vara hemma igen! Ack, Johannes! hvad jag tycker om mitt lilla hem. Här finns *”inga hemska fjäll — och inga norrbaggar!”*

Johannes log och omfamnande sin unga fru sade han:

— Du har alldeles för litet ”ærefølelse” för att känna någon sympati med norrmännen, min Maria.

— Ack, måtte vi nu snart få underrättelse om Cecilia! — tillade den unga frun med en suck. — Tycker du inte, Johannes, att Cecilia blifvit litet nervös och konstig däruppe i Norge? Och det undrar jag då inte på. Skulle du få pastorat där, så fick du allt skaffa dig en norska till följeslagarinna, ty jag hade icke mod att lefva där.

Johannes skrattade godt åt sin frus barnsliga tal och sade slutligen:

— Min öfvertygelse är, att Cecilia öfveransträngt sig med den sinnes-sjuka Elsa och det råår då Norge icke för, utan Cecilias svenska energi.

— Jaha, det kan du ha’ rätt uti, — svarade Maria, som nästan alltid till sist gaf sin man rätt, ehuru hon själf trodde sig hafva ett så själfständigt omdöme.

Lyckligt var, att hennes man till själ och ande var en så väl begåfvad och utvecklade personlighet med klart omdöme och sunda begrepp.

Postbudet kom nu, och medförde bland andra bref

— det från Roderik v. Walde, skrifvet på "Hiljagaard"
 — och hvars innehåll vi redan känna. Glädjen öfver
 att Cecilia var återfunnen, stördes betydligt af underrät-
 telsen om: att hon var så farligt sjuk — och då de
 hunno till slutet af brefvet där Cecilias "drömsyn" stod
 omnämd sade Maria —:

— Du skall få se Johannes att hon inte lefver
 länge — och därvid såg hon så bekymrad ut att Johannes
 måste smeka bort de dystra tankarne.

Lille Erik — tre år gammal, som under föräldrarnes
 frånvaro hade hos "farmor och farfar" varit i godt för-
 var — kom nu inspringande, och slog armarne om sin
 pappas knän och pratade på ett föga begripligt språk.

— Vet Erik, att *Moster* är mycket sjuk — sade
 nu Maria, då fadren lyfte upp sin lille gosse och sträckte
 honom fram emot mammans famn.

Lille Erik, såg en stund fundersam ut, därefter sade
 han — i det han såg sig omkring: — *Hval ä Motte?*

— Hvad menar han? — frågte Johannes.

— *Hvar är Moster?* betyder det — svarade leende
 Maria: — Erik lille, vill du hjälpa mamma: att bedja
 Gud: att *Moster* snart blir bra igen?

Den lille såg mycket förnumstigt på modren — och
 knäppte sina små händer.

— Kom då — sade Maria i det hon kysste sin
 skatt och bar honom in i sängkammaren.

Några dagar härefter då Maria var sysselsatt med
 att vattna sina blommor och lille Erik sprang bredvid
 henne, knackade det på salsdörren, och en liten fin
 gumma med silfverhvitt hår, trofasta blå ögon och något
 mycket aktningsbjudande i sitt uppträdande steg in och
 hälsade.

— Nej se, lilla kära tant v. Walde! — utropade
 Maria gladt, i det hon gick den gamla frun till mötes.
 — Jag hade just ämnat skicka och fråga — om vi
 inte kunde få den glädjen att se tant här i dag.

— Tack min kära Maria, nu förekom jag dig allt-

så — men — se, goddag min lille Erik, — här är något som jag lofvade dig för några dagar sedan, — och därmed räckte hon den lille ett stort paket.

— Jag roade mig i går afton, med att sy honom en hund af gamla lappar, och nu låta vi honom i all sköns ro taga upp sitt paket — det reder han sig bra med själf. "Låt oss nu sitta ned och tala litet om våra kära bortavarande".

— Ack, ja! Tant lilla — jag är så orolig för Cecilia.

— Det skall du inte vara Maria. Gud har ju hållit sin skyddande hand öfver henne det veta vi ju redan. Jag och hela godset längta nu så mycket efter Roderik, som blifvit borta längre än ämnadt var, men i går hade jag ett mycket glädjande bref från min käre gosse.

Hon drog nu fram ur sin stora kjortelsäck ett bref med Stockholms poststämpel.

Erik galopperade i väg med sin nye leksak, en miniatyrbild af en favorit de nyligen i prestgården förlorat.

— Men Johannes borde vara med oss och få del af brefvet om tant tillåter vill jag se efter om han är inne

— Jo, det är han, — svarade Johannes, som just inträdde vid de sist uttalade orden. — I sanning ett kärt besök! — sade han och slog sig ned bredvid gamla fru v. Walde.

— Ja — ser du Johannes när man har *glada* nyheter att meddela kuskar man så lätt öfver till granne — men — hur är det fatt med vår Johannes, Maria? — han ser inte riktigt kry och glad ut.

Den unga frun såg forskande på sin make, som fann för godt själf besvara frågan.

— Jag har just varit sysselsatt med att studera de senaste tidningarne

— Jaha — ifylde hans fru — och då blir alltid Johannes vid dåligt humör.

— Åhnej — inte vid "dåligt humör" — vidtog

fru v. Walde — endast nedstämd — och det blir jag med. Du har kanske läst om de s. k. "ligorna" — det är ju så, att hjärtat riktigt sammandrages af smärta att se och höra sådant och icke kunna göra det ringaste till sakens förbättrande.

— Ja — Tant Carolina träffade nu just rätta orsaken till — "mitt dåliga humör" — sade Johannes och såg vänligt men något sarkastiskt på sin fru.

— Men — mina kära vänner — fortsatte "tant Carolina" — hvad gör *folkskolan*?

— Den förmår inte råda bot mot denna vår tids kräftskador, — svarade Johannes. — Huru skola väl de ynglingar och jungfrur blifva, som få tillbringa sina barnaår på gatan —? — De veta icke af något *hem* — annat än ett otrefligt kyffe där de få sofva om natten och få några matbitar om dagen — under det att far svär och bråkar, mor antingen grälar eller gråter — eller ock gör hon båda delarne på en gång. Barnen skickas ut, att skaffa slantar för tidningar eller annat kram som de på gatorna utbjuda.

— Ja — Det är ju olyckligt att föräldrar taga så lättsinnigt sitt ansvarsfulla kall! — utbrast riktigt rörd den lilla fru v. Walde. — Men finns det ingen möjlighet att få in en bättre sakernas ordning i de fattigas hem i städerna?

— Jo — jag har *mycket* tänkt just på den frågan — svarade Johannes, — men kan icke komma till annat resultat, än att vi — ortodoxa — måste i *ett* afseende taga exempel af methodisterna, som hafva — *husbesökare* — i sina församlingar. Det vill med andra ord säga, att åtminstone i stadsförsamlingar borde några personer inom hvarje rote vara utsedda till att hvarje vecka besöka de fattigas hem; taga noga reda på dess medlemmar, söka vinna familjens förtroende genom att på ett kärleksfullt sätt göra sig med deras vanor förtrolig, och så småningom där införa rätta moraliska begrepp.

— Jaha — inföll tant Carolina — det tycker jag

skulle vara ett passande verksamhetsfält för den bildade, ogifta kvinnan.

— Jo — man tycker det — svarade Johannes — nog vore det mera välsignelsebringande — än att som nu — på *alla* områden söka uttränga mannen till sådana platser, där han dock är den mest berättigade — såvida vi vilja erkänna att mannens verksamhetsfält måste finnas inom det *offentliga*, vetenskapliga, praktiska eller finansiella lifvet. Men *vår* tid arbetar starkt på — att — äfven i det offentliga lifvet upphöja kvinnan på mannens bekostnad — få se huru detta slutar. Jag skulle vilja tillropa hela mitt släkte: — upp emot de ammoniter! gifven Er icke tid till att sitta på varietéer och restauranger, utan bekämpen modigt såsom *en man* vår tids fiende, njutningslystnaden, vekligheten — och tro mig — att endast på detta sätt kunna vi behålla den plats skaparen anvisat oss män — nemligen att vara skapelsens herrar, till hvilka kvinnor och barn måste *se upp* och känna sig *beskyddade* af. — Johannes steg upp och gick några hvarf litet upprörd omkring i rummet — därefter sade han — i det han åter tog plats vid den gamla fruns sida, — men — låt oss nu få del af de "glädjande underrättelser" tant har att meddela — det kan sannerligen behövas en godbit ofvanpå den bittra smak man får, då man kommer in på det ämne vi nyss förehaft.

— Jag ville bara först invända — utlät sig nu Maria, — att alla bildade kvinnor hafva icke råd, att offra sin tid åt sådana *husbesök* som du Johannes föreslog.

— Därför skulle de vara aflönade naturligtvis — och till församlingsföreståndarena inkomma med sina erfarenheter och berättelser. Men nu till brevet goda tant — bad Johannes.

— Ja — mina vänner — nu trampa äntligen våra kära resande svensk mark igen och äro väl vid detta laget hos herrskapet Bruses för att återlemna den stumma flickan, som nu talar — kan Ni tänka.

— Ja, det är visserligen glädjande, — menade Johannes. — Men det kommer icke att räcka länge sedan hon åter är i hemmet under sin öfver höfvan *förståndiga* moders spira, och faderns klemmande.

— Nå, nå! aldrig säga något om *föräldrar* — det är den *käraste* och på samma gång *svåraste* uppgift att vara *mor* och *far* — det få ni nog lära känna, ni, — sade den gamla frun. — Emellertid säger Roderik i brevet här, att det känns, som om han gick på glöd-gade järn, så orolig är han och ifrig att komma hem, därför tänkte jag som så, att vi kanske redan i morgon få vänta dem. Men, kära hjertandes Maria, den unga, vackra enkan från Köpenhamn är med dem, med sin kammarjungfru.

— Nåja, hon är välkommen — icke sant, Johannes? — frågade Maria.

Johannes, som kände till huru lätt hans unga fru kände sig jaloux log och sade:

— Jo, naturligtvis blir hennes besök helt kort.

— Nej, det tror jag inte, — svarade gumman v. Walde, — ty — nu kommer själfva *kvintisängsen*, d. v. s. det, som sätter *smak* på en *rätt* eller en *berättelse* — jo, se, ni vet ju, mina barn och vänner, att "gammal kärlek icke rostas" och nu — har Cecilia *ändtligen* gifvit min gosse sitt *löfte* — så att de äro trolofvade *sins emellan*.

— Nå, se det var då en riktigt glädjande under-rättelse? — utbrast Johannes tydligen riktigt glad.

— Är Cecilia alldeles återställd nu då? — frågade Maria.

— Nej, se det är den enda punkten i brevet, som är ledsam, — återtog den gamla. — Roderik skrifver, att ehuru hon nu sluppit den der blodhostningen, tyckas hennes krafter icke kunna återkomma. "De krafter hon nu har, finnas hufvudsakligen i hennes vilja", skrifver han. Och ni vet ju huru viljestark Cecilia alltid varit.

— *Viljestark* och *vek* på en gång, ja — ifyllde Johannes, — en ovanlig natur.

Lille Erik kom nu alldeles röd och varm fram till fadren, och lutade sitt lilla ljuslockiga hufvud emot honom.

— O, min älskling, hvad du är varm och trött! — utbrast Maria, i det hon tog gossen i sina armar.

— Stryk af honom med en urriden handduk och sätt på honom andra kläder, och gif honom en kopp varm mjölk med en skorpa, så somnar gossen se'n, — sade den gamla frun. — Han har galopperat sig trött med sin nye leksak.

Maria gick nu med sin älskling till sköterskan. Sedan hon därpå iordningsställt en måltid åt den lille, skulle hon öfver förstugan åter gå in i salen, men hejdade sig, då hon fick se en ryttare stanna vid trappan.

— Nej se Bengt! — utropade hon. — Det har väl ingenting händt vid Storebo? (så hette Roderiks egendom).

— Nej, men jag har ridit hit för detta häringa, — svarade Bengt och drog fram ur bröstfickan ett väl omveckladt telegram. — En pöjke kom gnoenes med detta häringa och då sa' rättar'n, att dä va' bäst att gno i väg med den genast te prestgår'n, där nådi' frua fins, sa' han.

— Ja, det var bra, Bengt, gif mig papperet, och sätt in hästen i stallet en stund, och torka löddern af honom och gif honom litet hafre, så kommer Bengt in sedan och får litet mat själf, — och därmed skyndade den praktiska, husliga lilla frun in i salen, och räckte telegrammet åt fru Carolina med orden:

— Se, tant, nu hafva vi dem nog snart här!

— Ack, läs du, Johannes! — sade gumman.

Johannes afslet kuvertet och läste:

"Vi komma med tio-tåget i afton. Sänd bästa vagnen mjuka dynor, de gamla sediga hästarne. Sänghammaren med två

bäddar åt Cecilia och fru Schlegel, ett rum för kammarjungfrun, och en varm fann för mammas

Roderik."

— Jo, det skall han få, det, min käre gosse! — sade den gamla frun och torkade tårarne. — Kära hjertandes, jag måste hem genast! — fortsatte hon, i det hon reste sig upp och plockade ihop sina papper.

— Tant lilla, Bengt är just nu och ansar om hästen i stallet, ty han hade ridit den löddrig, sedan måste han hafva litet mat. Stanna nu och ät middag med oss, så kan Tante fara hem vid fyratiden, — sade Maria.

— Nej, barn! inte i dag, tycker du det. Jag *måste* hem genast, får jag be dig Johannes att säga till om försättning —?

Och den ifriga gamla frun reste för att hinna få sitt hus i det skick hon önskade, då hon nu där skulle mottaga sin blifvande *sonbustru* och hennes väninna: Fru Schlegel.

Medan det nu stökas på *Storebo* — och man i prestgården äter sin middag, så låt oss kasta en hastig blick tillbaka i tiden, innan vi gå att mottaga det hemvändande nyförlofvade paret och deras älskliga, fagra gäst.

Cecilia Wilkens far var ett Hofrättsråd af oförvitlig karaktär och ett godt, klart hufvud. Betydligt äldre än sin fru, en rik grosshandlardotter, med ett fagert utseende, men ovanligt väl uppfostrad af en förständig, begåfvad moder.

Cecilias moder, fru Hofrättsrådinnan Sophia Wilkens hade till "morgongåfva" vid sitt giftermål erhållit en mindre egendom vid Vestkusten, för att där i landtlig ro kunna vistas sommartiden med sin familj. Denna egendom gränsade till "Storebo" — v. Waldeska egendomen. Och fick alltså namnet "Lillebo".

Hofrättsrådet dog innan barnen Cecilia och Maria hunnit växa upp, hvarför fru Wilkens ännu vintertiden måste vistas i staden, för sina döttrars skolgång. Maria, — den n. v. prestfrun — genomgick endast fem klasser under det Cecilia — ett år äldre — med stor heder tog utgångsbetyg ur åttonde klass — och dessutom selsatte sig med målning och musik.

Vid aderton års ålder fick Cecilia i sällskap med en familj från G. . . företaga en resa till Frankrike, Schweiz och Italien. Efter nära två års vistelse utomlands, återkom hon: utvecklad, själfull, spänstig till kropp och själ. Hon hade under sin resa gjort bekantskap med en ung filosof, som för sin hälsa vistades i Schweiz och Italien.

De hade tillsamman njutit af de många konstskatterna i Florens, Venedig, Bologna. De hade svärmat på Venedigs Laguner, vid Lago Maggiore och Fiesolo vid Arnos stränder. Njutit af hvarandras sällskap, under skydd af den familj i hvars sällskap Cecilia reste. — Men — den obarmhertiga döden — gjorde ett snart slut på denna idyll. Några månader efter Cecilias återkomst till hemmet, skördades den unge filosofen af en häftig feber — den Romerska febern, som bär namnet "Malarian". Cecilia sörjde i all tysthet. Ingen visste ju, huru hon öppnat sina hjärtblad, för att emottaga och gömma på en skär och helig känsla — den "*första kärleken*".

Hennes moder bodde nu beständigt på sin landt-egendom med dottern Maria, en flicka med ljust hår och blå ögon och — som just vid denna tid blef trolofvad med Johannes — anexets unge, begåfvade prest.

Sedan barnåren hade emellertid Roderik och Cecilia sett hvarandra. — Om vintern i staden såsom skolbarn, om sommaren ute på landet, där de dagligen lekte tillsammans antingen vid *Storebo* — Roderiks hem, eller *Lillebo* — Cecilias.

Äfven Roderik hade i sällskap med sin fader fått göra en utflykt till Kontinenten — och stannat ett par månader i Tyskland hos anhöriga till fadren.

När Cecilia återkom från *sin* utrikesresa var Roderiks far död, och sonen hade just tillträdtt egendomen.

Den tillgifvenhet och det intresse han redan som pojke känt för Cecilia antog nu hos den unge mannen en allvarligare karaktär. Han började nu förstå, hvarför alltid Cecilias bild framträdde inför hans inre syn så snart han var i sällskap med andra flickor, hvilka icke underläto att visa honom sitt intresse och kokettera för honom så mycket hans enkla allvarliga väsen det medgaf.

Men Cecilia, som kände sig hafva gjort en djup och oersättlig förlust, hvälfde i sitt unga hufvud stora och betydande verksamhetsplaner i en filantropisk riktning. Hon kände hela lifvet tomt nu, sedan den unge filosofen ej mera fanns här, — men hon ville fylla detta tomrum med att söka gagna sin nästa, de sjuka eller värnlösa. Allt-nog, ehuru Cecilia tyckte mycket väl om v. Walde, — så kunde hon dock vid sina 21 år icke besvara hans djupa böjelse. Hennes moder blef emellertid alltmera sjuk och svag, Maria gifte sig, och Cecilia blef ensam om: att vårda modren, sköta huset och med Roderiks råd och hjälp se till deras lilla landtods. — Hennes filantropiska planer fingo alltså träda i bakgrunden.

Nu var modren död och Roderik hade öfvertagit på arrende Lillebo, som gränsade intill hans ägor.

Roderik ville för Cecilias räkning behålla denna fasta egendom och utlöste Marias lott i densamma.

Tillsammans med detta Cecilias Lillebo, som nu skulle förenas med Storebo, sträckte sig alltså Roderiks jordegendom öfver hela det annex i hvilket Johannes var prest. v. Walde var alltså Johannes "patronus" — ett lyckligt förhållande, enär de båda männen, som nu hade mest att säga i församlingen, högt aktade hvarandras råd och mening.

Detta förhållande utöfvade ett välsignelsebringande inflytande på församlingen och afhöll därifrån all löslighet och allt andligt pratmakeri, men befordrade en stilla gudsfuktan i gerning och sanning.

Huru Cecilias filantropiska sinnelag funnit en lämplig jordmån i umgänget med *Elsa* och *Constance* hafva vi sett.

Så stodo sakerna nu då Roderik v. Walde och Cecilia som trolofvade återvände.

Klockan tre kvart till tio samma dag som telegrammet anländt, stannade tvänne åkdon vid jernbanestationen, nämligen den stora bekväma vagn, v. Walde beståldt från Storebo, och så ett lätt, bekvämt åkdon för två personer, i hvilket Johannes körde för sin Maria.

Tåget ångade in på perrongen och Roderik steg ur, hälsande hjärtligt Johannes, stationsinspektoren, rättaren och flere underlydande, hvilka infunnit sig för att välkomna honom.

Han hjälpte därefter ned *Constance* och *Greta* på perrongen, och bar slutligen *Cecilia* i sina armar ned ur kupén och ledde henne fram till *Maria*, som under tårar omfamnade sin syster.

Det låg öfver hela Cecilias uttryck och väsen ett djupt, behagligt allvar utbredt hvilket till den grad imponerade på de omkringstående, att de endast helt tysta vörndnadsfullt hälsade, såsom på en öfverhetsperson.

Nyfiket riktades därpå allas ögon på *Constance Schlegel*, hvilken stod bredvid *Cecilia*, med en vid reskappa och en liten tät slöja på hennes hatt, hvilken slöja hon just nedfäldt, dolde henne för alla blickar. Roderik förde *Cecilia* vid sin arm till vagnen — och *Constance* gick emellan Johannes och *Maria*, med *Greta* efter sig, hvilken förutom resväskan bar en liten förtjusande hund icke större än en karlhand — Cecilias gåfva till sin sille systerson *Erik*, som var henne mycket kär.

Då vagnarne sattes i gång utbraktes ett ljudeligt "lefvé" för Roderik, ortens högt betrodde och värderade man.

III.

En högtidsdag i dubbel bemärkelse.
 Bröllopsbestyr och bröllopsgäster.

Dagen därpå var lilla mamma v. Walde i fullt bestyr redan kl. 5 på morgonen.

Hon gick så tyst som en ande ut och in i huset, för att icke störa de trötta resenärerna, som hon kvällen förut tagit emot med öppen famn på stora trappan och därvid sagt:

— "Den väntar aldrig för länge, som väntar på något godt". — *Länge* har jag *väntat* och nu har jag Er i min famn.

Denna dagen — den 21:sta Sept. var för den kära gamla frun rik på minnen och nu skulle åter ett nytt minne förknippa sig vid denna dag och läggas till de gamla — Roderik v. Walde fylde nämligen i dag 30 år — och Cecilia, hans barndoms- och ungdomskärlek skulle i dag till tecken på sin hängifvenhet och trohet, sätta en gyllene ring på hans venstra hand — och detta var en boja hvars fånge han länge önskat att blifva.

Rättaren på gården, hvilken i likhet med alla husets tjänare och underlydande var sin herre verkligt tillgifven, höll på att i all tysthet sätta upp en äreport utanför stora ingången — dessutom hade han i trädgården skapat till ett slags grotta som var mycket inbjudande — och där skulle om aftonen illumineras.

Klockan åtta trädde Roderik ut ur sitt rum, och det första han i den stora matsalen i gammaldags stil fick se var hans egen lilla oförtrutna moder, som just plaserade på det blomstersmyckade bordet en stor tårta

försedd med hans och Cecilias initialer, omslingrade af en konstgjord blomsterkrans — ett riktigt mästestycke som den lilla modrens kärleksfulla händer själfva frammanat af ett mycket materielt stoff.

De omfamnade hvarandra tyst dessa två — hvilka allt sedan fadrens död varit *allt* för hvarandra. — Men, ehuru gamla fru v. Walde innerligt höll af sin blifvande sonhustru — och innerligt gladdes åt sin sons förening med Cecilia kände hon det dock, som om hon skulle förlora minst hälften af sin käre Roderik, som ju var hennes allt i världen.

Hon pekade på ett litet bord som stod vid den ena långväggen alldeles under hennes hänsofne mans porträtt. Roderik såg dit — och — kunde icke återhålla ett lätt utrop af glad öfverraskning; ty där satt i en enkel ram af skogsprodukter — *Cecilia* med en "killing" i sitt knä och "getamor" bredvid sig. Roderik erinrade sig nu huru han för professor Wide uppe vid Sättern vid Toonsaasen beskrifvit den naturscen, som så fröjdat hans öga — samt att han af densamma önskat sig en kopia af denne mästaress pensel.

Nu stod den där under hans fars porträtt i hans egen matsal. — Han tog taflan i sin hand och fann då, ett litet kort fästadt vid dess ena kant, på detta stod: *Till min oförgätliga "Collega Cecilia Wilkens — minne af hennes 26:te födelsedag, Sättern och — farbror W."*

Cecilia hade kvällen förut i all tysthet stuckit den till mamma v. Walde och sagt: — gör med den här hvad "tant Carolina vill" och tant Carolina vill *alltid* glädja sin Roderik.

När Roderik därefter skulle taga sig en promenad ut i det fria, men redan på stora trappan upptäckte den ståtliga äreporten, vände han tillbaka in igen, — ty han ville icke *ensam* passera denna.

Då han åter inträdde i salen, stod just Cecilia där och hälsade på hans kära moder som smekte Cecilias kind i det hon sade: Vi måste måla rosor här med det snaraste mitt barn, du är allt för blek.

Roderik slöt nu i en enda omfamning de två kvinnor, som utgjorde hans lifs hela sällhet och trefnad och bjudande dem hvar sin arm trädde han ut med dem i den friska morgonluften hvilken i September månad eger ett särdeles upplifvande behag — och med obetäckt hufvud trädde han fram till äreporten — lyfte sina ögon mot det höga och sade: Lofva Herren min "själ, och allt det uti mig är hans heliga namn, Lofva Herren, min själ, — ifyllde moder Carolina — och *förgät icke* hvad godt han dig gjort hafver.

— Herren bevare din ingång och utgång ifrån nu, och i evighet! — svarade Cecilia.

Rättaren Carlson, som var uppvuxen på godset och hvars uppfostran Roderiks far bekostat, stod nu där framför dem, bugande, och räckte Roderik en penningesumma för en unghäst, hvilken han ett par dagar förut fördelaktigt sålt.

"Min käre Carlson, den ena glada öfverraskningen efter den andra bereder Carlson mig i dag! får jag be Carlson vara värd vid den grötfest — jag i afton vill gifva mina underhafvande fördelade i tre matlag, och när gröten m. m. som mamma har att bjuda på är afäten, — då låta i parken här afbränna de fyrverkeripjeser jag medfört från Stockholm — sådant fröjdar åtminstone barnen och ungdomen.

— Ja — svarade Carlson: — jag tror icke mindre de gamle, som aldrig sett ett riktigt fyrverkeri. Jag har ock bengaliska eldar.

Efter en promenad i trädgården återvände vår trio till stora byggningen, där de funno Constance Schlegel med den lille hundbytingen på sin arm stående på trappan midt framför äreporten.

— O, huru jag njuter af denna syn! — utropade hon med värme — och hvad Cecilia ser kry ut.

— Vi äro sannerligen icke heller vanlottade på utsikt — svarade Roderik artigt — och äfven Ni fru Schlegel ser morgonfrisk ut. Tack för att Ni kom hit.

— Nu *måste* vi in och frukostera — sade lilla "mamma Carolina" i det hon släppte sin sons arm och gick förut uppför trappan där hon neg för Constance så djupt och vackert, som man kan få se en gammal ärevördig fru niga — under det att den yngre generationen af vårt kvinnliga släkte vid sin hälsning endast gör en knapphändig, stundom nådig böjning på hufvudet.

Efter frukosten foro våra vänner — eller "Cecilia och hennes vänner" — samt och synnerligen i Charabanc till Lillebo där Maria och Johannes samt med lille Erik tog emot dem i Cecilias barndomshem, där allt stod som förr — endast putsadt och fejad.

I förmaket, där familjeporträtten hängde, däribland ett mycket väl återgifvet porträtt i olja af Marias och Cecilias moder — där hade Maria dukat fram vin och konfekt — och här vexlade nu Roderik och Cecilia ringar samt emottogo å ämbetets vägnar af Johannes välsignelsen.

Stackars Constance hade svårt hålla tillbaka sina tårar, enär minnet af hennes egen trolofning med den så plötsligt borttryckte Hjalmar Schlegel trängde sig in på henne och ovillkorligt frammanade reflektioner af den dystraste art. Cecilia, hvars ögon kärleksfullt följde den älskliga väninnans alla rörelser och skiftande uttryck, steg hastigt upp från den lilla soffa där hon vid Roderiks sida hade plats. Hon gick bort till Constance, som satt vid fönstret och såg ut i trädgården, för att dölja den rörelse, som allt mera bemäktigade sig henne. Stillastående trädde Cecilia sin arm under Constances, och då denna vände sig om, mötte hon en blick ur Cecilias ögon, som hon sedan sagt, att hon *aldrig* kan glömma. Cecilia förde henne tyst bort till soffan, där Roderik ännu satt och plaserade henne emellan Roderik och sig själf.

— Nu, Stance lilla, sitter du emellan "skål och vägg" som ordspråket säger. "Väggen" heter Roderik och mot densamma kan man tryggt stödja sig — om man är

trött af den ofta mödosamma vandringen genom jordens låga dal. Se på honom, Constance, så skall du förstå, huru *tryggt* man kan lita på honom.

Constance följde ovilkorligt uppmaningen och mötte en lugn, stadig, trofast blick ur Roderiks ögon — men lyckligt var, att hon så snart vände sitt ansikte till den sida där Cecilia satt, ty v. Walde blef helt rörd, först öfver Cecilians berömmande uttalande om honom, också öfver den rörande skönheten i Constances lilla fina ansikte. Cecilia fortsatte nu:

— Och jag, Stance är — *skålen*, som gärna vill uppsamla de tårar, som då och då falla från dessa djupblå ögon, men också de kärleksfulla leenden, som stundom upplysa hela ditt lilla ansikte.

— Ack, Cecilia! hvad du är god! var det därför jag skulle upp till Tonsaasen för att *där* finna en — sådan vän? — sådana *vänner*, — rättade hon sig och såg öfver till Roderiks sida med en varm blick.

— Eller *jag* skulle dit för att finna *dig*! — svarade Cecilia med djupt allvar.

Maria, som å Cecilians vägnar anordnat en enkel middagsmåltid i det gamla barndomshemmet, kom nu in och bad sin syster komma ut i salen, för att taga anordningarne i betraktande.

Lilla mamma v. Walde kom nu och satte sig bredvid Constance i soffan och klappande henne på handen sade hon:

— Aldrig kan fru Schlegel tro, hvad denna dag är betydelsefull för mig — ty på samma gång som jag i hvarje vrå här saknar min kära vän Sophie Wilkens, på samma gång skådar jag nu uppfyllelsen af min innerligaste önskan, hvilken under de senast flydda åren mången gång i bön till en allvis fader uttalat sig. Jag menar, att få se min käre gosse här lycklig vid Cecilians sida. Vet lilla fru doktorinnan, att redan innan Roderik var myndig, så — ja, du misstycker ju inte att gamla mor

talar om det? — frågade hon, i det hon tittade öfver till Roderiks sida.

Denne endast log.

— Jo, — fortsatte hon — modersögat upptäckte redan då, att min gosse tyckte bättre om Cecilia än alla andra flickor.

— Ack, det undrar jag icke på — svarade Constance okonstladt. — —

— Och icke jag heller — tillade Roderik.

Johannes kom nu in och tog plats på en stol bredvid Roderik och bad honom förtälja litet från Norge. — Ja, jag menar icke något om radikalism eller vänstervriden politik, ty sådan hafva vi nog af i dagens tidningar, utan något om din egen vistelse där sedan vi skiljdes åt.

Och medan Roderik förtäljer Johannes om Lambarts oväntade ankomst till Hiljegaard, sin egen bestörtning däröfver; och Cecilias rådighet och sinnesnärvaro, så kunna vi i fortsättning lyssna litet till lilla "moder Carolinas" älskliga tal.

— Ja, vet Fru Schlegel, — fortsatte hon — att Herren i det höga alltid ser till våra innersta tankar och önskningsar. Han läser vårt inre, såsom *vi* läsa en bok, endast med mera urskiljning. *Få* vi icke hvad vi önska, så gifver Han "något bättre och nyttigare". Men ofta nog, uppfyller Han vår innersta önskan — sedan Han blott först beredt oss till dess mottagande, ty endast den riktigt hungrige kan njuta af maten, som sättes för honom. Min erfarenhet är att aldrig vi kortsynta människor kunna urskilja den *rätta* tiden för våra önsknings uppfyllelse. Det kan endast den "Allseende". Men om vi lära oss att tåligt bida, hoppas och tro, så slår det aldrig fel, att vi icke få *tacka* och prisa.

— Tack — kära fru v. Walde för dessa ord! — sade Constance rörd — jag vill minnas dem.

Cecilia kom nu in och bjöd "mamma Carolina" sin

arm för att föra henne ut i matsalen. Roderik bjöd Constance armen och Johannes sin Maria.

Rättare Carlsson och hans hustru voro inbjudna till denna familj-middag för att få deltaga i skålen för de nyförlovade, hvilken Johannes föreslog med att anförade orden:

"All lifvets konst — det är att *älska* blott, Att *tänka* ädelt — Och att *handla* godt".

— Må du, min redlige vän och herr Patronus och du min kära Svägerska Cecilia, ständigt ifrån "all god gåfvas gifvare" emottaga förmågan till: denna "lifvets konst" —! — — —

Efter middagen, satt Cecilia och berättade för sin syster om den stackars Elsas mottagande i sitt hem på föräldrarnes- landt gods. "Fru Bruse", sade hon, hade visat en berättigad rörelse då Elsa hälsade henne med de orden: "Bon jour Henriette". Men ack, Maria! hvad jag pinas af att veta den stackars Elsa åter vara en fånge i sin "förgyllda bur". —

Medan Cecilia sålunda var inbegripen i samtal med systemen, lekte Constance med den lille Erik och den ännu mindre hunden, som fått namnet "Lillie". Det var en så förtjusande tafla att se denna unga, vackra behagfulla enkan i nästan yster, oskuldsfull lek med den lille ljuslockige treåringen och den i sitt slag icke mindre näpne hundbytingen.

Johannes vidrörde Roderiks arm och gjorde tecken åt honom att se på dem — och sedan kunde herrarne knappt taga sina ögon från denna älskliga grupp.

— Värdig en Raphaels pensel, — sade Roderik halfhögt till Johannes.

Äfven Cecilia och Maria fäste oupphörligt sina ögon på denna tableau vivant af så oskuldsfull art.

Charabangen körde nu fram, ty kaffet skulle — så ville mamma Carolina — intagas på Storebo.

Under vägen dit sade Cecilia:

— Vet du, Stance, att på Lillebo skulle jag vilja hafva ett *hem för värnlösa* —

— Och jag kanske fick bli föreståndarinna? — ifyllde Constance. — Jag som själf är värnlös.

Cecilia såg på Constance med en så underlig blick, att hon ej förmådde tyda den. Efter en paus sade Cecilia:

— Om vi i mörkret bida efter ljus, så skall det snart dagas.

På Storebo bjöd "mamma Carolina" icke endast på kaffe, utan äfven på den nyss anlända postväskan, hvilken i dag var väl späckad med tidningar och bref.

Roderik vinkade åt Cecilia och lade tvänne bref i hennes hand, under det att Johannes artigt bjöd Constance en tidning af de nyss anlända. — Maria kom och tittade nyfiket på de bref Cecilia höll i handen.

— Ser du, — sade hon, — det där är från Rosa. Ack, öppna det, ty det anar mig just något.

Cecilia gjorde som systemen begärde och denna fick sin *aning* uppfylld i det att tvänne små kort sammanbundna genom en liten rosenderöd bandrosett upptäcktes i brefvet. På det ena kortet stod *Axel Gyllengranat, Lektor*, på det andra: *Rosa von Delischtz*.

— Roderik, ser du! *De* hunno oss i förväg, — sade Cecilia och pekade på korten hon höll i sin hand, — men låt oss nu läsa detta andra bref.

— Det är ju till Roderik, — anmärkte nu Maria.

— Ja, men det rör lika nära Cecilia, — svarade denne och bjöd Cecilia taga plats i soffan bredvid sig, medan Maria begärligt studerade Rosas bref till systemen.

Brefvet till Roderik var från Magelsen och innehöll, att det hittills gått bra med hysandet af "den olycklige kandidaten", som förhållit sig så väl man kunde begära — och endast emellanåt visat sig mycket "tungsint". Men nu hade Magelsen sport, att myndigheterna vid Gaustad skulle komma att fordra rymlingens utlemnande, hvarför

han skriftligen begärt råd af doktor Blumer, huru han härvid borde förhålla sig.

— Ack, Roderik! huru, hvad skola vi nu taga oss till! — utbrast Cecilia. — Ser du, jag hade tänkt, att Constance skulle kunna bo på Lillebo en tid, sedan hon först sett till sitt hem och sina affärer i Köpenhamn. Men — då blir det omöjligt hafva Lambart här, hvilket nog eljest gått bra.

— Jag får nu svara dig med dina *egna* ord, Cecilia, nämligen, att om vi i mörkret ”bida efter ljus, så skall det snart dagas”.

— Tack för att du påminte mig härom, Roderik! Vi skola göra så. Och nu är du väl snäll och tänker på att anskaffa några kort, som kunna för våra vänner och närmare bekanta meddela denna dags betydelse.

— Jag har redan två dussin i ordning, vill du Cecilia hjälpa mig sätta upp listan på de namn, till hvilka adresserna böra sättas. I morgon tänkte jag afsända dem, åtminstone till Norge till vår vän Blumer och — Hiljegaard samt — med *särskildt nöje* till lektorn och hans Rosa, emedan jag tänkte få säga dem, att de icke böra tro, att de *alltid* skola hinna oss i förväg — såvida de icke genast bjuda oss till bröllop.

Cecilia rodnade, — men svarade lugnt: — ”du vet hvad jag sade dig på Hiljegaard.”

Hon såg därvid bort till den plats där Constance Schlegel satt — och — då hon såg henne, med tidningen i sin hand och en sorgfull blick sitta försänkt i tankar, steg hon upp och närmade sig henne — i det hon frågade: — ”Hvad har du sett Stance lilla i tidningen?”

— ”Se här!” — svarade Constance — i det hon utpekade ett ställe för Cecilia: — Alla ryckas undan mig — fortsatte hon. — Det var mig ibland en tröst att tänka att jag åtminstone kunde få ägna någon vård åt Hjalms fader på hans äldre dagar — men nu — är äfven *han* borta — och jag äger *inga* anhöriga mer — åtminstone icke några som jag vet af.

— Men Constance! skall du nödvändigt vara bo-

satt i Köpenhamn — om du nu icke har någon där mera att vårda dig om eller finns där någon, som du har svårt att skilja dig ifrån?

— Ingen nu — sedan den sista länken mellan mig och Hjalmar brustit. Sedan min svärfar är död! — Hon steg upp och gick ett slag omkring i rummet vid Cecilias arm.

— Vet du — sade hon plötsligt, — ibland förefaller det mig, som om någon straffdom förföljde mig, såsom hvilade öfver mig en vedergällning för — några oförsonade brott.

— Ack, Constance! vi arma jordens barn, kunna aldrig "försona — brott", endast taga *emot* — eller *gifva* förlåtelse hör oss till — och äfven denna förmåga måste komma till oss från "försonaren". Din sorgbundna känsla vanställer sanningen för dig. De uppdrag Gud i sin vishet vill anförtro dig, äro af den art, att de icke kunna lemnas åt en obepröfvad, — af detta lifvets många irrbloss lätt vilseledd kvinna, — därför — låter Herren dig genomgå denna "bedröfvelses hetta" för att sofra det guld, som finns hos dig — och som han nog kommer att taga väl vara på och använda till din egen och *andras* nytta.

Cecilia förde nu sin väninna fram till den plats där Roderik satt fördjupad i läsningen af en tidning. Hon omtalade för honom, att åter en sorgpost träffat Constance — och sade: — Tycker du, att vi skola släppa henne ifrån oss till det stora, bråkiga Köpenhamn?

Roderik visste knappt hvad han skulle svara, utan bad de båda damerna taga plats i soffan — och sade slutligen. — En bön har jag till fru Schlegel, och det är: att åtminstone stanna hos Cecilia sålänge hon bebor sitt Lillebo. Kanske kunde fru Schlegel då finna så mycket trefnad där, — att fru Schlegel fick lust att stanna äfven sedan Cecilia lemnat det — efter Storebo gränsar intill Lillebo som fru Schlegel snart får se. Men

nu ville jag föreslå Er att följa mig för att se på "folkfesten i trädgården.

Fru Maria ville stanna inne för att söfva sin lille gosse, hvarföre Johannes bjöd Constance sin arm under det att Roderik förde sin trolofvade brud ut bland sina underhafvande, af hvilka de flesta redan visste: att deras herre i dag fäst sig en brud. De uppstämde en sång till deras ära och det vackra fyrverkeriet afbrändes.

Uti den välprydda och upplysta grottan lät nu "Mamma Carolina" servera thé. Roderik gick sedan med sin trolofvade omkring till de många grupper af unga och gamla som uppfylde trädgården. Till alla hade han ett vänligt ord och frågte många om de kände igen fröken Wilkens?

— Jo-jo men, — svarade en ståtlig gubbe som sett Cecilia från hennes barnaår; — ho är bara inte fullt så karsk, som förr, utan blekare och smalare, — men dä' ä' då också något att fundera på, att gå åstad och gifta sej. Men — jag ska' säga fröken, att dä' ä' ändå inte så farligt med en sådan karl te' man som vår'n patron. Gud signe honom!

— Ja — därtill säger jag amen, — svarade Cecilia.

— Och jag säger *tack* och *godnatt* mina vänner — sade Roderik, och gick in med Cecilia, efterföljd af Johannes med Constance, som förklarade sig hafva haft riktigt roligt därute i trädgården.

— — — — —
Sedan Cecilia och Constance ännu en natt gästade Storebo, och sett solen gå upp däröfver en ny Septembdag, så följdes de åt till Lillebo — där brölloppstillrustningarna skulle försiggå och Cecilia med sin kära gäst bo i det gamla barndomshemmet till dess hon som unga fru v. Walde gjorde sitt inträde på Storebo. — —

Då de båda väninnorna ett par dagar därefter, sutto i det härligaste Septemberväder på verandan i förtroligt samspråk, hörde de plötsligt en välkänd röst yttra nedanför:

— Ser du min gosse huru älskliga de sitta där och sy på brudutstyrseln.

Det var gamla "Tant Carolina" — den personifierade moderligheten — som uttalat dessa ord och i detsamma blefvo hon och Roderik synliga. Den sednare viftade med ett bref i handen, och såg så glad och förtjust ut, att det riktigt smittade hans omgifning.

— Goddag, mina kära flickor! — hade jag så när sagt, förlåt mig lilla goda fru Schlegel! — ropade redan på trappan den lilla älskliga frun. — Det påminner mig så mycket om flydda dagar, då min vän Sophie Wilkens ännu var ibland oss, och hennes flickor sutto så här på verandan.

De båda "flickorna" som "Mamma Carolina" kallat dem gingo nu sina gäster till mötes. Roderik slöt nästan upprymd Cecilia i sin famn, och den gamla frun sade till Constance:

— Ja, jag borde verkligen vara artigare och mera belevvad i mitt sätt mot lilla fru Doktorinnan, men när man går så här för sig sjelf på landet, så glömmar man all convenance och låter endast hjärtat tala sitt enkla språk.

— Ja, och endast *det* "språket" har något verkligt bestående värde — svarade den unga frun. — Jag ber, goda fru v. Walde, tala *endast* det språket till mig, jag behöfver det, ty jag är *ensam i världen* — om ej Cecilias dyrbara vänskap höll mig uppe och fylde mitt hjerta med tacksamhet. — —

Den gamla frun slöt härvid den unga till sitt moderliga bröst och hviskade: försmå ej den gamla gummans erbjudna vänskap; ty — jag känner att jag *kan* hålla Er så kär, som vore Ni min dotter. —

Constance grät vid den gamlas bröst, och hviskade: — *tack, af hela mitt hjärta!*

Roderik och Cecilia närmade sig nu och fingo bevittna det vänskapsförbund, som nyss var knutet mellan den till det yttre vissnade resedan, som dock ännu doftade af en inneboende kraft — och den älskliga fina

"Linnean", som icke visste ur hvilken jordmån hon skjuttit brodd, men hade hittats i skogen vid Tonsaasen af Cecilia, som så mycket smektes af dess ljufva doft, att hon åter och åter uppsökte den fagra blomman.

— Ser du, Stance, detta bref, som Roderik medför är från en gemensam vän i broderlandet — du gissar nog hvem?

— Kanske från Professor Wide? — inte det —? nå från "Wisén" då —?

— Har du nu totalt glömt vår käre doktor, Constance —? men han har inte glömt dig.

— Se här läs själf huru han lyckönskar Roderik; men icke alls mig — endast gläder sig på mina vägnar, att jag får rå om dig.

— Ja, och däri instämmer jag, — sade Roderiks lilla mamma helt trohjärtadt.

— Du kära lilla modershjärta, som drager till dig allt, som behöfver kärlekens sol-ljus — utbrast Cecilia, i det hon slöt den gamla ömt i sin famn.

Roderik, som varit en tyst åskådare af hela denna scen, sade nu vänd till Constance:

— Är jag icke oförtjent lycklig, fru Schlegel?

— Nej — jag tror icke oförtjent — svarade hon.

— Men, Stance lilla! Vi måste undfägna våra gäster med någonting, — sade nu Cecilia i nästan munter ton. — Kom nu in, mina vänner, — tillade hon, i det hon tog sin blifvande svärmor under sin högra arm och Constance under den venstra. — Nu får du, Roderik, bilda förtruppen och slå upp dörrarne på vid gafvel för oss.

— Jo, nu hör fru Schlegel hur det låter, det språket är jag van vid från mina pojkår, — skämtade Roderik i det han gjorde som hans herskarinna bad.

— Åhja, *du* den ena gången, och Cecilia den andra, när det är fråga om att lydigt göra hvarann till viljes, så *skall* det vara, — sade den lilla gumman.

— Ja, mamma lilla, du vet nog, att det är alldeles i min smak, — svarade den manlige sonen.

Cecilia plaserade nu de båda fruarne i soffan och Roderik i en länstol bredvid samt gick själf ut att ordna om förfriskningarna. Hon kom snart åter med Greta, som bar en stor bricka, med vin, frukt och kakor från Stockholm.

— Jag måste låna din Greta som "husa", — sade hon gladt, — på det hon skulle komma i tillfälle att få bjuda brickan åt sin kära matmor och få en vänlig blick af dig.

— Tack, Cecilia lilla, allt tänker du på.

Roderik klingade med damerna och drack för *hemfriden* — hvilken han "kände omsusa sig här i hvarje vrå", påstod han.

Cecilia tackade sina gäster alla tre för att de kommit och tagit med sig denna *frid* till hennes lilla bo.

Tant Carolina sade: — Jag har en *bön* till lilla kära fru Schlegel! Jag ber henne om, att få kallas äfven af henne: Tant Caroline!

— Bra, bra, lilla mor! — utropade Roderik gladt.

Constance steg upp och neg och kysste den gamlas panna, riktigt rörd. Cecilia sade skämtsamt:

— Ja, bara lilla mor säger *båda* stafvelserna i hennes namn; ty den sista stafvelsen behåller jag för mig ensam.

— Ja, var lugn för det, mitt barn, jag tycker aldrig om annat än det som är *helt*.

Cecilia tog nu Constances hand och drog henne med sig till pianot. Där sjöngo de två en duett, som de dagen förut inöfvat. Roderik, som älskade musik, var förtjust — och icke minst öfver, att Cecilia nu erkade sjunga. Och hans lilla mamma sade rörd:

— Ja, det är då så vackert, att änglarne kunna gråta åt det.

Två vagnar stannade utanför trappan vid prestgården. Johannes och hans Maria stodo där, hälsande sina gäster välkomna.

I den ena vagnen sutto: Johannes vördnadsvärda föräldrar, de där uppfostrat honom i Gudsfruktan och goda seder.

I den andra vagnen satt hans akademikamrat "Axel" "lektorn i lefvande språk" med sin fästmö Rosa v. Delichtz, hvilkas bekantskap vi gjorde vid Jotunfjällen i Norge. Sedan värdfolket fört sina gäster in — sade Rosa: — Jag får nu taga min tillflykt till vagnen igen, kära Maria, för att fortsätta till Lillebo, där jag redan ett par dagar varit väntad.

— Och jag följer med, för att få buga mig för den blifvande fru v. Walde — förklarade lektorn, — men återkommer för att med tacksamhet taga Eder gästfrihet i anspråk.

— Nå — res på en stund då Axel, men glöm dig bara icke kvar i — "Eldorado" — bland tre älskvärda fruntimmer, — sade Johannes skämtande till sin kamrat, hvilkens svaghet för fruntimmer han nog kände.

— Vet du Axel, jag är riktigt nyfiken att få se den där unga enkan fru Schlegel, som ju skall vara en riktig skönhet — sade Rosa under färden till Lillebo.

— Åh — hon är säkert icke så vacker som du, — och icke ens så vacker som Maria.

Båda dessa hans skönhetsideal, hade blåa ögon, ljusbrunt, präktigt hår, välbildade fylliga ansigten och figurer samt gropar i kinderna. Constance Schlegel där- emot, var en poetisk uppenbarelse med fin nobel figur af ordinär längd, — afrundad, men ändå slank. Hennes rika hår, som skiftade i guld och kastanjebrunt kom en att tänka på Ingeborg i "Frithiofs saga" eller någon annan skönhetstyp från nordens hjältetid med sin oblandade rase.

Vagnen stannade nu vid Lillebo, och Greta kom ut för att hjälpa fröken Rosa ur vagnen, men då hon

såg, att en herre medföljde gick hon åter in på ett ögonblick för att omtala detta för Cecilia, som genast följde henne ut.

— Nej, se lektorn! — utbrast hon, — det var snällt, att själf introducera Rosa här. Välkomna! — — Mina fjällkamrater, hafven I väl förlåtit den "envisa Cecilia"? — Hon förde dem in, under det att Axel citerade en strof ur Runeberg, så lydande:

"O, Sankt Göran, när härnäst du kommer finn mig mer ej här, men finn mig hos en make" — etc.

— Nå, fortsätt strofen till slut, — sade Cecilia.

— Hur' är den då? — frågade Axel.

Med stort allvar svarade hon:

— Det vet nog lektorn, att fortsättningen lyder: "*eller ock i grafven*".

— Ja, så var det. Och nästa strof lyder så: "*Förr dock hos en make än i grafven*".

Resplaggen voro nu aflagda. Cecilia hälsade hjärtligt Rosa och gratulerade dem till deras förlofning.

— Och jag ber, att få gratulera först till den djärfva fjällvandringens lyckliga slut och sedan det efterföljansvärda steg fröken Wilkens tagit, då ni icke vill gå och skyldra med er herr fästman ett par år, utan redan nu "*sätter kronan på verket*". Jag har mycket bedt Rosa att följa det exempel ni gifver.

Cecilia förde nu sina gäster in i salongen, där Constance var sysselsatt att ordna några blommor. Då Constance nu presenterades, rodnade Rosa inför den skönhet, som stod framför henne, isynnerhet då hon såg, att Axel icke kunde taga sina ögon ifrån denna ovanliga företeelse af fulländadt behag.

Cecilia skyndade sig att taga till ordet, i det hon sade:

— Lektorn har velat introducera sin fästmö hos oss, innan han slår sig ned hos syskonen, som Johannes gäst; ty de hafva kamperat tillsammans vid Akademien — —

— En bra värdefull vän och kamrat som lektorn har i Cecilias svåger, — sade nu Constance.

Men Axel stod fortfarande förstummad och lät sitt öra på en gång smekas af hennes behagliga, sonora stämma och sitt öga från uttrycket i de ögon, som voro fästade på honom, när hon talade.

Men Constance vände sig med ens till Rosa, och började på ett så flärdlöst, intagande sätt samtala med henne, att Rosa, som nyss känt något liknande vrede och ovilja mot den unga enkan, nu med ens blef försonad och snart följdes de åt upp på det rum, som var afsett åt Rosa. Här omtalade nu Constance, huru Cecilia först på de sista dagarne varit kry igen; men huru de förut ständigt fruktat för hennes lif.

Då de åter kommo ned i salongen, satt Cecilia vid pianot, och visade Axel några noter.

— Kära lilla Rosa, jag har bedt din lektor supera med oss, så få vi gå igenom litet musik, hvarmed jag tänkte att ni möjligen ville illustrera bröllopsdagen på ett sätt som jag vet att Roderik sätter stort värde på. Är du med om det?

— Kära Cecilia, jag är kommen hit för att göra *allt hvad du ber mig om*.

— Nå, då ackompanjerar du lektorn till arian ur "Elias".

— Med bästa vilja kan jag det icke. Axel gillar mig icke som ackompanetrice.

— Då måste han nöja sig med mig! — sade raskt Cecilia. Och så började de musicera. — Efter Axel, som hade en vacker baryton, sjöngo Constance och Cecilia den duett de förut inöfvat. Axel var förtjust — synnerligast i Constance's höga silfver-rena sopran.

Efter en angenämt tillbrakt afton, där han hade lyckan vara "ensam herre på täppan" med de tre älskliga damerna, återvände nu Axel först klockan tio till prestgården, där Johannes satte hårdt åt honom med skämtsamma förebråelser öfver hans "oartighet mot sitt värdfolk".

Axel sökte ursäkta sig med att han var "nyförlovad" — men sanningen att säga, så intog nu Constance en betydligt större plats i hans tankar, än hans egen fästmö.

Stackars lilla Rosa, som eljest var rätt flegmatisk, fälde i tysthet många tårar på sin hufvudkudde denna afton. — — — — —

Dagen efter voro Cecilia med sina gäster och Roderik med sin moder inbjudna till middag i prestgården för att hedra det gamla, ärevördiga prestfolkets besök hos sina barn. Axel var återigen idel öra och öga så snart Constance var i hans närhet, och tycktes alldeles förgäta hvilket pinsamt intryck detta *måste* göra på henne, hvilken han så nyligen förklarar sin kärlek och begärt till brud.

Efter middagen sade t. o. m. den gamle kontraktsprosten (Johannes fader) till Cecilia: — Det var en söt vän du fått fatt uti däruppe till fjälls. Jag tror inte jag sett så vackert fruntimmer förr, om jag undantager min egen gumma då hon var ung.

— Ja, — vet farbror, att fru Schlegel är liksom farbrors fru, icke vacker bara på ytan, utan söt alltigenom.

— Jo — det ser man, — sade den gamle: — huru stilla och enkelt uppträder hon icke, och hvilket uttryck i de ögonen; men så har ju Herren och tuktat henne i hennes unga år, på det ingen mask, må förtära denna fagra blomma, som jag vill bedja Gud välsigna — sade med rörelse den gamle.

IV.

En bröllogsgäst. Hvad hon berättar.

Brölloppet står.

Dagen före bröllopsdagen var Rosa i prestgården för att hjälpa Maria med ordnandet af bröllopsmåltiden.

Rosa var glad öfver att få vara i sin fästmans sällskap, utan att störas af fru Schlegels, för honom farliga närvaro.

Den om sin "farlighet" alldeles omedvetna Constance, satt emellertid bredvid den blifvande bruden i salongssoffan vid Lillebo. Brudskruden låg färdig framför dem.

— Älskade "Stance"! — sade nu Cecilia — "en gång har du förtäljt mig hela din gripande historia — nu vill jag till gengäld omtala för dig den *drömsyn* jag hade i Norge såsom jag själf tror, under den korta tid, då jag låg medvetlös i fjällstupningen; ty hvad jag sedan på Hiljagård under mitt medvetlösa tillstånd talade, var nog endast ett upprepande af, hvad jag förut sett och hört.

Jag har själf renskrifvit och kompletterat de fragmentariska anteckningar Roderik gjort — och jag skall i morgon gifva min brudgum detta papper tillika med mitt testamente, hvilket består uti, att *han* måtte fullfölja och sätta i verket de planer med hvilka jag länge sysselsatt mina tankar. Du kan ju *sedan* heldre läsa detta papper och få reda på, hvad jag — *såg och hörde*, och med hela min varelse *upplefde* på det Norska fjället. Men — säg mig nu först Constance om du icke i likhet med mig inser: att det icke var en slump, som förde våra vägar tillsammans däruppe vid Sanatoriet?

— Nej, det var *icke* "slump", det var — *Guds barmhertighet*, som förde dig i min väg, jag är viss därpå Cecilia.

— Ja — ser du, i den människas lif, som skall fräslas, det vill säga — i deras, som taga emot ljus — från "ljusets rike" — i deras lif råder aldrig någon "slump". Där har *hvarje* händelse — om än aldrig så obetydlig sin inverkan på deras *inre* eller *ytire* lif.

— Ja — jag tror dig Cecilia.

— Nå, låt mig då säga dig Stance: att Herren, som sett min outsägliga trängtan efter — ljus, — mera ljus — och — efter — fullkomligheten, att Han behagade upplåta för mig en liten flik, af den mantel, som döljer den osinnliga världen för våra ögon, så länge vi nemligen vandra här i materiens värld. Jag fick genom denna enda lilla inblick bortom tid och graf, lära mig förstå huru liten, *liten*, outvecklad jag är — men jag fick en sådan outplånlig längtan efter det osinliga, efter den *personliga* "fullkomligheten", ehuru den för mig endast uppenbarades som ett "barn i krubban" — ty jag var — efter Hans egna ord — för *liten* att *se* Honom annorlunda. — Älskade Stance! huru underligt det nu är, att följa Roderik i brudstolen och därmed träda in i detta lifvets många alldagliga pligter! — Men — jag går tryggt den enda väg, som Herren *nu* utstakat för mig — jag tror *icke* den är lång — och jag *vill* gå — som *min Faders lydiga barn*. Roderik är en enkel och sann personlighet och Herren måtte hafva någon mening med att föra mig så nära honom.

— Du Constance, min älskade funna "Linnea", som jag i mitt hjärta kallar dig, du, skall trösta dem, som sörja mig — sade hon plötsligt efter en paus.

Just, som Constance ämnade svara något, hördes ett lätt buller, och Rosa inträdde helt kry och glad; ty hon hade lyckats förmå "Axel" att *icke* följa henne till Lillebo i det hon sagt:

— Det vore ju icke rätt passande, att *du* kom till brudens hem, då hennes bröllop står i morgon!

Axel måste då medgifva detta, och prestgårdskusken fick alltså köra för Rosa istället.

— Goddag, ni små turturdufvor, — utropade hon gladt helsande. Vet du Cecilia, jag har förmått kusken köra i firsprång sista delen af vägen för att hinna före ett åkdon som tydligen ämnar sig hit. Blott en varelse af det feminina slaget åker i detsamma.

— Hvem kan det vara! — sade fundersamt Cecilia.

— Stackars lilla Elsa kanske! — utropade Constance. — Jag går ut och spanar, — fortsatte hon, kastade en schawl öfver axlarna och ilade ut.

— Jag tror inte det *kan* vara Elsa, — sade nu Cecilia, — ett *ensamt* fruntimmer, sade du.

— Ja — utom kusken förstås.

— Det *kan* icke vara Elsa — återtog Cecilia. — Jag blir emellertid stilla efter Constance möter.

— Maria bad helsa dig, — sade nu Rosa, — att hon kommer hit i morgon vid elfvatiden.

Glada röster hördes utanför dörren. Den öppnades och in trädde Constance med — *Fröken Wise* under armen.

— Ah —! "Wisen" —! utropade Cecilia, — så roligt, så snällt att ändå komma.

— Jaha — svarade fryntligt "Wisen" för att genast på trappan mötas af den här älskliga skogsblomman — och hon klappade Constance under det hon forskande såg på Rosa.

— Jaså, ni känner visst icke hvarandra — sade nu Cecilia; ty vid fotvandringen hade vi ingen Wise som anförde oss.

— Nej, hon skulle då hindrat bien att flyga hvar för sig och svärma uppe på fjällen, — sade hon, hänsyftande på Cecilias försvinnande däruppe.

— Kom nu och sitt ned käraste Wise och låt mig höra huru det är fatt, att vi icke fått någon underrät-

telse, så att vi kunnat sända en vagn till stationen en gång — sade Cecilia, och drog sin gäst i soffan.

— Jag tycker om att komma oväntad, det hela blir då ett Impromtu, som smakar af naturlig enkelhet.

— O, hvad hon är sig lik, tycker du inte det Stance? lika originel som i Norge.

— Svara inte, fru Schlegel lilla, ty det gör jag själf, — bad den "originella" damen. — Jag fick ett bref, som innehöll: en bjudning till — bröllop. Först tänkte jag svara skriftligt, men ändrade mig — och — satt snart på tåget i andra klass kupé. Där fick jag till sällskap två unga damer och tre unga herrar.

Den ena af de unga damerna, en blondin, sökte på allt sätt behaga den ene herr'n, än med ögonen, än med mun samt alla möjliga gymnastiska böjningar på hufvudet. Den andra unga damen, mera mörklagt, hade en annan taktik, för att tilldraga sig de unga herrarnes uppmärksamhet.

Hon tog nemligen fram en liten den sötaste dolk, och stötte den rakt i hjärtat på en liten figur hon höll i andra handen, och som hon bemödat sig om att förut helt tyst förevisa.

— Hu då! snälla Wise, — utropade Cecilia. — Så osmakligt! — sade på en gång Constance och Rosa.

— Nej, det tyckte inte min reskamrat, ty hon satte tingesten för sin mun och utsög begärligt dess blod. Det var nämligen en vinbehållare af något fint skinn, kan jag tro. "Fin de siècle-herrarne" satte på sina pince-nez'er och snart var konversationen i full gång. Den mordiska brunetten slog vad med en af herrarne, att hon alltid skulle träffa hjärtat på den figur hvars blod hon ville dricka.

— Hu då! — utbrusto på en gång fröken Wises tre åhörarinnor.

— Jaha, — fortsatte denna. — Den unga damen tog upp ur sin stora resväska ännu en figur, föreställande en fransk general och, kastande sitt hufvud stolt

tillbaka, gaf hon med en utmanande blick den intet ondt anande — banesåret och — bjöd en af sina beundrare att dricka hjärteblodet. "Träffar man inte hjärtat, så behåller offret vinet för sig själf, eller spilles det gagnlöst ut", — sade hon upplysande. "Åh, charmant, beundransvärdt!" ropades det i chorus "Fröken har säkerligen hämtat de där små prisvärda pjeserna i Amerika? Eller har fröken inte varit där?" läspade en af de lorgnetterade herrarne. "Hvilken människa har inte varit där nu för tiden?" svarade den unga damen öfverlägset. "Men *därifrån* har jag det icke. Jag har själf uppfunnit dem — och har just varit och sökt patent på min uppfinning."

Ett sorl af beundran dallrade genom kupén. Brunetten tog åter till ordet: "Naturligtvis kan man ock använda revolver i stället för dolk; ehuru icke gärna i en jernvägskupé", tillade hon skrottande och visade en rad rätt oklanderliga tänder, "dessutom är det då mera problematiskt, huruvida man lyckas träffa rätta punkten", fortfor hon.

"Ja, men så mycket mera spännande och intressant", anmärkte en af hennes intresserade åhörare.

"Huru stor patent kan fröken få?" frågade en.

"Minst sjuttiotusen!" var det tvärsäkra svaret. "Men detta är för resten icke min första uppfinning?" "Inte? Åh, hvilket snille som tagit plats i ett sådant litet förtjusande hufvud!" Det var den af herrarne, som såg mäst skuldsatt ut, som tillät sig denna sottise.

Cecilia, Constance och Rosa måste alla tre hjärtligt skratta åt denna senaste sarkasm, som berättarinnan tillät sig.

— Vi voro nu emellertid framme vid Charlottenberg och som jag hade fått nog af mitt resällskap, flyttade jag in i en annan kupé, hvilken var afsedd "för damer" stod det utanpå. Därinne funnos endast två välmående fruar, den ena klädd i siden och spetsar, den andra i sammet och plymer, hvarföre jag började fundera om

— jag kommit in i *första* klass. Men — nej, de rika fruarne voro tydligen "sparsamma fruar." — Men vi lemna dem nu; ty — *nu* är jag här i själfva bröllopsgården.

— Ack, få vi icke höra litet om de nya reskamraterna också — bad nu Rosa som var högeligen intresserad af fröken Wises sätt att berätta.

— Min goda fröken! — svarade denna: — det innebär för mig en icke ringa förödmjukelse att bekänna inför Er att jag *lyssnat*, hvilket ju icke är "juste". Mina reskamrater i damkupén voro så reserverade i början, att det var först då jag tog upp en reselektyr och fördjupade mig i densamma, som de tilläto sig att på meddelandets väg utbyta tankar.

— Aj, aj, aj, den "Wisen", hvad hon är farlig att råka ut för — sade nu Cecilia.

— Hon sticker som ett bi — och surrar — menar Cecilia — ifyllde fröken Wise själf.

— Nu går jag och säger till om mat och dryck för den kära, hungrande gästen, — fortsatte Cecilia i det hon reste sig upp.

— Tack, min vän, ingen mat för mig, blott litet kaffe.

— Goda fröken Wise! vågar jag nu be om fortsättningen — sade Rosa — det är mycket behagligare att studera lifvet genom andras iakttagelser, än genom böcker.

— Hvarför genom *andras* iakttagelser?

— Därför — att jag själf ingenting hör eller ser när jag är ute, annat än sådana vanliga, hvardagliga saker och personer, som icke väcka något intresse, men fortsatt nu — jag ber så innerligt.

Constance, som under detta samtal ordnat musika-lierna, för att lägga fram dem, som skulle komma till användning vid bröllopfesten, satte sig nu åter, då fröken Wise fortsatte sålunda:

— Säg mig fru Schlegel är det icke fult och olofligt att tala om sin frånvarande nästa?

Leende svarade Constance: — Jag tror icke att det är så, då man i likhet med fröken Wise inga namn nämner, blott talar om obekanta personer för att låta dem tjäna till exempel.

— Nå — så får det väl fram då — sade fröken Wise. — Ni vet — att i andra klass kupéer är det vanligen två rum med samma tambur utanför. — Mina reskamrater sutto i det ena för sig själfva — och jag satte mig i det andra — men vid en station gick jag ut i tamburen för att titta genom fönstret — där blef jag stående osedd af de talande — och ja — fram nu med sanningen Wise — och — lyssnade till följande samtal.

Frun i sammet yttrade: — Nå men — min söta du, då man varit gifta i aderton år, så är det väl inte för "bitti" att få den stora gammalmodiga spegeln ersatt af en tidsenlig trymå, synnerligast då ens enda dotter börjar draga uppmärksamheten till sig af sådana personer som t. ex. en baron de G. och kaptenen vid II gardet de T.

— Åh, redan, så ung! — svarade sidenfrun.

— Men min söta du, Elin är ju 17 år — och har nu varit ute med i societeten ett helt år — först under förra vinterns säsong och så i somras vid Vestkusten. Alltnog, då min man var så omöjlig att rå på, så gick jag helt enkelt en dag och bestälde en vacker trymå för salongen — och ett par nya smakfulla dräkter för vår enda dotter, vår söta Elin.

— Nå, då hade ju "Pappa" ingen annan råd än att betala — inföll frun i siden.

— Nej, man tycker visst det, men ser du — min käre Georg är lika omöjlig att böja, som en af de värsta venstermännen i Norge, — han är aldrig en bit bättre än herr Sten själf.

— Nå, då kan *du* behöfva en bra ministère vid din sida — tänkte jag, för att rätt kunna styra en så

styf man. Men jag sade det icke högt, — upplyste fröken Wise naift.

Frun i sammet fortfor —: Georg sade endast, antingen är *du* Beate så god och betalar hvad *du* bestält, eller ock sända vi det åter genast.

— Min arma vän, huru grymt! — utbrast frun i siden: — Nå hvad kunde du göra i en sådan dilemma.

— Jag bad, jag förestälde, jag grät slutligen — men *allt* förgäfves! — mina tårar föllo som på hälleberget. Jo — sådana äro *männen!* Det är en himmelsvid skillnad på *den* man med hvilken man gick i brudstolen och den, man efter ett adertonårigt äktenskap har den äran att få vara fru åt! — Är det icke sannt söta du?

Frun i siden kom nu med ett svar som jag kände stor lust att aplådera, hon svarade nemligen så här: — Ja — men äfven vi förändras med åren — och våra pretentioner på yttre comfert och elegance växa, i mon som vår umgängeskrets ökas, — och våra män behöfva tänka på att lemna efter sig något åt hustru och barn om de falla ifrån, — men hur bar du dig åt min goda Beate — för att honorera dina beställningar?

— Jo du, Clara lilla, jag måste bekväma mig till att vända mig till en rik person, som i mina yngre år mycket intresserat sig för mig — och af honom anhålla om ett *lån*, för att — som jag sade: — göra min man en *öfverraskning* — den han sedan själf skulle få betala. Nå — jag fick då låna fattiga 500 kronor — och sådana förödmjukelser skall man få genomgå, därför att Georg icke *vill* inse, att vi i *vår* ställning *måste* hafva det någorlunda som andra.

— Vet du lilla Beate, att jag har kommit underfund med att antingen äro männen mycket frikostiga — och få det aldrig bra nog i hemmet — eller ock äro de — som *din* Georg, — gammaldags — sparsamma och omedgörliga, men sköta sina affärer bra — och huset äger bestånd under det att i *förre* fallet, det ofta blir bankrutt. Ja — det är *min* erfarenhet.

— Men tänk dig nu Clara, hvilka lidanden jag har att genomgå, innan jag lyckas plocka fram dessa fattiga 500 kr. ur min mans plånbok — och sedan — säsongens alla utgifter! Ack, nog vet jag, att jag *lefver och har en man*.

Och nu — punkt — sade fröken Wise. — Min goda fröken Delischtz, som ännu blott bär *en* gyllene boja glöm nu icke den lärdom vi fått af "frun i sammet".

Kaffet dracks, och brudskruden betraktades med verkligt intresse.

— Den är ju furstlig, garnerad med violer och penséer — passar åt Cecilia, som själf är en pensée med violdoft.

— Ja, det är Constance och Rosa Delischtz som hafva strött blommor på min brudskrud.

— Och hvilken spetslöja sedan! — fortsatte "Wisen" i det hon bredde ut densamma.

— Den är en gåfva af Constance. Hon frågar inte efter hvad hon kostar på mig — den är rekvirerad från Köpenhamn.

Greta kom nu in med en kartong, adresserad till "*Bruden på Lillebo*". Cecilia drog nu fröken Wise med sig i soffan. Constance och Rosa togo plats bredvid dem och så öppnades kartongen, under det Cecilia kastade vänligt misstänksamma blickar på sin originella vän.

— Konserverade fjällblommor! — utbrast Cecilia glad. — Och fotografier!

— Och ser du! — utropade nu Rosa. — Gamla antika silfversmycken.

Cecilia läste nu på ett kuvert:

— Til den uforglommelige Fröken Wilkens paa Deres Bryllupsdag!

— Det är doktors stil, — sade hon, — men honom själf få vi ej se. — Därefter började hon betrakta smyckena. — Men se här en liten pappersrulle! — utropade hon och vecklande upp den läste hon:

”Från den gamla tid,
Då världen var — solid.”

— Så bra! — utropade på en gång Constance och Cecilia. — Tack, käraste Wise, — fortsatte hon, — det är för mycket snällt mot mig!

Dörren till matsalen öppnades i detsamma och tant Carolina stack in sitt vänliga hufvud.

— Se, lilla mamma! — utbrast glad Cecilia. — Men hvar är Roderik?

— Här! — svarade en manlig stämma bakom dörren och Roderik trädde in, företrädd af sin fru moder. Sedan de nya presenterna beskådats, tog Roderiks lilla moder plats i soffan bredvid fröken Wise och Roderik sade till Cecilia:

— Får jag höra en sång i dag?

Constance, Cecilia och fröken Wise uppstämde nu den vackra trion: *O, säg mig hvem är du* etc. — och hvars slut lyder så: *Men aldrig jag slutar att söka förr, än jag har funnit dig.*

När sista tonen förklingat, försvunno såsom genom en tyst öfverenskommelse, fröken Wise, Constance och Rosa. När Roderik befann sig ensam med sin brud och den lilla modren, slöt han — såsom en gång förut — de båda kvinnorna till sitt bröst och sade:

— I veten det I, mina älskade, att jag icke upphört att *söka*, förrän jag *funnit!* Och nu är det, som om jag knappt vågade tro, att jag skulle få upplefva morgondagen, då jag får föra eder *båda* till *vårt* gemensamma hem för att där ständigt njuta lyckan af Eder närvaro och kärlek. *Tack, Cecilia!*

— Ja, tack mitt kära barn, — tillade den lilla modren, och — lösgörande sig från sonens omfamning gick hon med tårfyllda ögon ut, i sin finkänslighet dock kännande sig vara ett plus, som nu skulle störa de unga förtroliga meddelanden.

— Roderik! — sade nu Cecilia med någon darr-

ning i rösten, i det hon förde honom fram till den soffa, där brudskruden låg, och tog upp ur en ficka på brudklädningen ett papper. — Mins du mitt underliga tal under min sjukdom på Hiljegård, och af hvilket du gjorde anteckningar?

— Ja, visst mins jag det, Cecilia, men hvarför frågar du så?

— Jag har skrivit upp här hela denna tilldragelse, såsom jag såg och hörde den på fjället. Om jag skulle gå före dig ur tiden, Roderik, så tag fram ur dina gömmor denna skrift från din brud, och läs den, såsom ett återljud från den osinliga värld, dit hon före dig fått ingå, och uppfyll sedan den önskan, jag som ett postludium tillagt.

v. Walde såg djupt rörd och något häpen på Cecilia i det han sade:

— Hur mår du? Känner du dig klen eller orolig?

— Nej, min älskade! icke det ringaste. Det är inga oroande symptom, som framkallat mina ord, — sade hon och strök med sin hand Roderiks hufvud. — Jag ville blott gärna lämna dig detta papper just nu. Men — göm det endast, läs det icke än.

Roderik mottog med en kyss på hennes hand papperet och lade det i sin venstra bröstficka.

— Vet du, Cecilia, att Carlson i stor ödmjukhet anhållit, att ett par timmar i afton få, i sällskap med Johannes och Axel, samt några af de mest städade af ortens unge män och äfven några gubbar — rå om mig som gäst. Det skall blifva en så kallad "Svensexa", där jag på hyggligt sätt skall "utkastas" af ungersvennerna för att upptagas af gubbarne i deras led.

— Ja, jag vet, — svarade Cecilia, — det är en gammal svensk sed.

Men då jag först måste hem till Storebo, där ungersvennerna skola afhämta mig och föra mig till Carlsons. Så måste jag nu bjuda dig godnatt, men ville så gärna

se dig ett ögonblick i morgon, innan de sätta på dig "skruden".

— Jag skall gå och möta dig en kvart öfver åtta i morgon bittida, Roderik, vill du det?

— Ack ja! Tack, min Cecilia!

De följdes åt ut i matsalen, där de funno lilla moder Carolina, som dukat upp på thebordet ett och annat smakligt för Cecilia och hennes gäster.

I slutet af Oktober får man icke begära så mycket solsken, utan nöja sig med att denna allt beherrskande sol då och då sänder oss mellan regnskurarna, några strålande blickar, liksom för att säga: Varen vidt godt mod, jag har icke glömt er, ehuru jag döljer mig bakom molnen.

Sålunda upprann nu bröllopsdagen helt mulen, men vid middagstiden, då brudskaran skulle, åkande och med förridare, begifva sig till den lilla, rikt smyckade annexkyrkan, där den lilla kyrkokör, som bruden själf under föregående år inöfvat, väntade dem — då tittade solen helt vänligt fram.

I kyrkan.

Då Cecilia klockan 1 på middagen vid den ärevärdige kontraktsprostens arm och efterföljd af sina små tärnor och marskalkar — barn från godset och bland dem lille Erik — inträdde genom stora porten i kyrkan och framme vid korsgången möttes af sin brudgum med Johannes på ena sidan och Axel på den andra, så stannade hon och såg upp till Roderik med en så strålande, kärleksfull blick, att den visserligen var för honom som en värmande och lifgifvande stråle, ehuru den bar uti sig ett djupt allvar, hvilket nu mera än någonsin besjälade *Cecilia Wilkens*.

Hon räckte ut sin hand åt honom och företrädde af Johannes gingo de så fram till altaret och knäböjde en kort stund för att i bönen inviga sitt lif åt Gud och åt hvarandra.

Vigselakten vidtog, sedan kören från orgelläktaren låtit höra en skön lofsång, den Cecilia själf inlärt dem.

Alla vittnena till denna vigselakt kände en ovanlig rörelse bemäktiga sig dem — och då ceremonien var avslutad och brudparet vändt sig om emot orgelläktaren för att åhöra det fullstämmiga *Halleluja*, hvilket därifrån återklingade öfver det lilla templet, voro allas blickar oafvändt fästade på bruden, öfver hvilkens ansikte en nästan öfverjordisk glans utbredd sig, under det hennes blick sökte bland de i choret plaserade Constance Schlegel hvilken — orörlig som en skön marmorbild — stod med *sin* blick riktad upp *öfver* altaret till änglaskaran. — Rosa, som stod vid Constances sida såg — med en plågsam känsla af harm och smärta — huru Axel, som stod midt emot dem, oafvändt betraktade den sköna Constance, hvilken dock tydligen icke hade någon aning härom.

Johannes gick nu ut från altaret, och trädde följd af sin fader fram för brudparet, lyckönskande dem.

Då Cecilia mottog den lilla kärleksfulla moder Carolinas lyckönskan, kysste hon ödmjukt den gamlas hand. Då nu Maria med sin lille Erik vid handen kom fram för att lyckönska, och den lille såg upp till Cecilia, utropade han så rörande: "*Motte!*"

Cecilia böjde sig ned och kysste sin lille systerson i det hon halfhögt sade till honom:

— Erik, spring dit till Stance och tag henne vid handen och för henne hit till moster.

Den lille sprang genast till Constance Schlegel och drog i hennes klädning och fick slutligen fatt i hennes hand, hvarvid Constance liksom vaknade upp ur en dröm, och mekaniskt följde den lille gossen, som ledde henne vid handen fram till brudparet.

Cecilia öppnade ett ögonblick sin fotsida brudslöja och insvepte sin kära väninna i densamma. Constance kände det godt att för ett ögonblick få hvila vid det bröst, som hon visste inneslöt ett varmt klappande hjärta — äfven för henne.

Cecilia bad Constance stanna alldeles i hennes närhet bland de små tärnorna, medan öfriga lyckönskningar emottogos och en psalm afsjöngs. Den stackars lilla Rosa, som led af en den mest plågsamma och nästan förnedrande känsla, nemligen "jalousie", kände denna i dubbel måtto, då hon såg Cecilias ömhet för Constance, hvilken hon icke mer än några månader känt, under det att Cecilia och hon varit skolkamrater.

När koralen var sjungen bjöd Roderik v. Walde sin brud armen, under det *hon* med sin venstra hand fattade Constances hand och under det att orgeln stilla och högtidligt susade genom luften i dallrande tonvågor — skredo de fram genom det lilla templet — där Cecilia vid kyrkodörren öfverlämnade Constance till moder Carolina och lät sin Roderik föra sig in i den med tre hästar förspända brudvagnen.

Efter bröllopsmåltiden, som intogs i prestgården, reste bröllopsskaran till Lillebo, där festen avslutades med en betraktelse af den ärevördige kontraktsprosten, sång och musik af bröllopsgästerna — och ett flitigt förevisande af bruden, för de skaror af ortens folk, som strömmat till för detta ändamål.

En vacker avslutning på festen var, då Constance, fröken Wise, Axel och Johannes fyrstämmigt afsjöngo "Välsignelsen".

Morgonen därpå strålade den bleka oktobersolen in genom fönsterna på Lillebo, hvars herrskarinna nu för alltid lämnat det — men den belyste i stället ett fint,

blekt ansikte, hvars ägarinna var på det innerligaste ombedd, att för vintern taga det i besittning. Dock — annorlunda var af hennes himmelske Fader beslutat.

— *Han*, som understundom stryker ett streck öfver våra förnuftigaste och bästa planer och leder oss i rak motsats till dessa in på en väg, hvilken vi först *långt* efteråt förstå var den rätta.

I dag var det middag på Storebo, — och Cecilia delade värdinneskapet med sin kära svärmoder, hvilken dock haft hela bestyret.

Roderik föreslog nu bland andra skålar äfven en: för sin frus dyrbara väninna, "fru Schlegel" hvilken morgonen därpå för en månad skulle återvända till Köpenhamn för att ordna sina affärer. Äfven "Wisén" hvars skål Cecilia själf föreslog skulle lemna dem och följa Constance för att något litet vara hennes gäst.

På aftonen körde Roderik själf i sin frus sällskap, Constance, Rosa och fröken Wise tillbaka till Lillebo — där togo nu Cecilia och Constance för en kort tid afsked af hvarandra i hopp om: att Constance snart skulle återvända.

Alla herrarne voro morgonen därpå nere vid stationen, och Rosa beledsagade i vagnen fröken Wise och Constance samt kände sig utesägligt lättad och glad då tåget ångade åstad med den unga enkan som — så alldeles omedveten därom, strött törnen på Rosas stig, blott genom den skönhet och det enkla, upphöjda behag, som var Constance eget.

En dag sednare reste Axel, och föregaf: att en angelägenhet, som icke tålde något uppskof kallade honom hem.

Samma dag, då Cecilia satt i salongen vid Storebo och sökte att trösta stackars lilla Rosa, som var för-
tviflad öfver den förändring som försiggått med hennes
”Lektor”, så kom kammarjungfrun in och frågade: om
inte herr'n själf var där?

— ”Nej Märtha lilla, han gick för en stund sedan
ned på kontoret, hvad vill du honom?”

— En resande herre frågar efter honom.

— Följ då den resande till kontoret — sade Ce-
cilia och återtog sedan Märtha gått, sitt samtal med Rosa.

— Det har dragit ett moln öfver din nyss så klara
och soliga lefnadshimmel. Men tro mig Rosa, — detta
moln skall åter skingras — och eder kärlek — då
luttrad, brinna klarare än hittills. Du vet ju, att de
hotande ovädersmoln som alltemellanåt uppstiga på him-
melen, hafva den nyttan med sig, att då de urladdat
sig — rena och rensa luften omkring oss. Ställ denna
bild för dig, och vänta tåligt på: att detta moln på din
lefnads himmel åter förflyktigas. Ett kan jag med viss-
het säga dig — och det är — att Constance aldrig
kommer att i ringaste mon uppmuntra *Din Axel*.

— Men tänk, Cecilia! hvad det ändå var tanklöst
af Axel att resa så snart fru Schlegel afrest, ehuru han
föret ämnat stanna ett par dagar till. Usch, — när
jag tänker härpå, tycker jag det känns mig omöjligt åter-
se honom!

— Stackars min lilla, eljest så lugna Rosa, —
sade Cecilia och smekte den bedröfvade fästmon: — en
storm har väckts till lif i ditt hjärta. Vet du, hvad jag
för en tid sedan skref i min lilla poesi-bok:

— Ack, hvarför? — Ack, hvarför? — får hjärtat ej ro —

I den brusande ström — ? —

Du ljufliga, sköna kärlekens tro,

Säg, är du dock endast en dröm?

En dröm — som mig tjuisar, men sviker mig snart

Som tager mig med i din svindlande fart —

Till smärtornas djup — ? —

Rosa lutade nu sitt hufvud mot Cecilia och grät bitterligen.

— "Vill du höra mer?" — frågade Cecilia.

— Ja — tack! — snyftade Rosa.

— Nå andra versen lyder så här:

O, låt mig dock dröja ännu en stund
Och drömma om kärlek och tro!
Och hvila mig ljuft i din skuggande lund
Och vagga mitt hjärta till ro;
Ty — *älska* — är lifvets skönaste fröjd
Dess smärta — är — poesi!
När kärleken står på sin skönaste höjd
Föds smärtan däri.

Roderik inträdde nu med sin gäst. Cecilia reste sig genast upp, under det Rosa med sin tårdränkta blick flydde in i det angränsande kabinettet.

Cecilia gick sin oväntade gäst till mötes och rodnade vackert i det hon lätt utropade: Doktorn! Det var således icke förgäfvets att Roderik skriftligen uttalat vår gemensamma önskan att få se Doktorn.

— "Jeg takker dem, — "Jeg maatte dog se Deres hjem — og min faders fødeland aldenstund jeg næsten skjemmes vid min modersland, der ikke vil vare rolig og bøje sig for vores forfatninger og det kongelige overhoved".

— Ja — är det icke så, att det begåfvade barnet alltid är svårt att fostra? — frågade Cecilia. — Det blir lätt egensinnigt — Men, kom nu och tag plats och låt mig hemta in vår kära moder "Carolina", för att få göra doktors bekantskap.

Och därmed försvann Cecilia, lemnande herrarne att ensamma utbyta tankar.

Doktor Blumer, ty att det var han, förstå vi ju — förtäljde nu för Roderik, huru öfverläkaren vid "Gaustad" återfordrat sin patient, "Kandidat Lambert", samt bedt Blumer säga v. Walde, att så länge hans skyddsling vi-

stades i Norge, så kom han att återfordras till hospitalet, trots den skrifvelse Roderik till läkaren där insändt. Doktor Blume hade med anledning häraf uppsökt den förrymde Lambart vid Hiljagaard och då han där förvissat sig om huru pass klok den olycklige mannen var, erbjudit sig att föra honom till Sverige. Han hade nu lemnat honom i godt förvar strax utanför Göteborg, men undrade om icke Roderik skulle kunna använda honom för syns skull på sitt gods och försöka göra en duglig landtbrukare af honom hvilket Magelsen påstod att den olycklige mannen hade anlag för.

— Ni, herr doktor talar nu alldeles i min älskade hustrus intresse, ty hennes önskan har just varit, att få den arme mannen hit. Hon har nämligen stora förhoppningar om, att landtlifvet skall inverka välgörande på hans fridlösa sinne, och dessutom hennes svågers inflytande kunna framkalla en ännu groddbar åker i hans hjärtas jordmån. Jag för min del, — fortsatte Roderik, — är en — egoist. Jag är rädd om min nu så svaga Cecilias krafter, och ser ogärna, att hon släpper till sitt intresse åt någon förolyckad individ.

— Ja, og man maa tage Hensyn her til, — svarade doktorn. — Hun er en filantrop, der glemmer sig selv for andre.

Cecilia kom nu in med sin älskliga svärmoder under armen.

Lilla fru Carolina och den enkle, manlige doktorn blefvo snart så goda vänner, att Roderik helt förtjust utropade:

— Jag har icke haft en sådan ögon- och öronfägnad sedan jag uppe på fjället vid Tonsaasen såg Cecilia i samspråk med "geten och hennes killing".

— Så du talar, gosse! — sade i lätt förebrående ton den gamla frun. — Tycker du det är en passande liknelse mellan oss och getterna?

Roderik log under det att både doktorn och Cecilia

riktigt hjärtligt skrattade och Roderik strök sin moders silfverhvita hår i det han sade:

— Lilla mor, jag tycker om naturpoesi och enkelhet!

V.

I Köpenhamn.

— — Jag sjunger för dig i vårens glans
Som fordom, min silfverton"

Z. Topelius.

Vid flygeln i den enkla, smakfulla salongen sitter ett ett ungt, smärt fruntimmer och föredrager med hög vacker sopran en visa af den älsklige finske skalden Topelius.

Visan, som är satt i musik af en ung lofvande tonsättare heter: *Våren och Sylvia komma tillbaka.*

En enda åhörare, som tagit plats i en emmastol, lyssnar med synbart nöje till denna poetiska sång, hvilken med en viss tjuskraft föredrages.

Låtom oss närmare betrakta sångerskans guldgående hår, fina ansiktsoval och mörkblå ögon, så igenkänna vi snart i henne — *Constance Schlegel*, som nu sitter vid samma flygel på hvilka hennes barnafingrar lupit, och vid hvilken hon förr så många gånger sjungit för sin älskade, oförgätliga fosterfader.

Den åhörare hon nu har, är en 29-årig man, iklädd officersuniform, för hvilken han, till en viss grad har Constance att tacka. Det är soldatsonen och fosterbrodern Paul, hvilken vid hennes sex år fungerade som hennes "impresario", då hon uppträdde och sjöng för pengar på Köpenhamns gator.

— Tack, kära Constance, för den vackra visan, men vill du inte sjunga en af dina barnasånger? Någon af dem du sjöng på den tiden, då jag hade glädjen få vara din beskyddare.

— Ack, Paul! De upprifva alltför mycket minnet af det förlutna — af min oförgätlige fosterfar. Men berätt mig nu något om min svärfaders sista stunder, du var ju hos honom, Paul?

— Ja, jag var — och *här* är hans sista hälsning till dig. — Löjtnant Paul lämnade sin fostersyster ett konvolut.

— Hvad är det? — frågade Constance.

— Ett testamente!

— Till mig?

— Ja, till dig. Vill du att jag skall läsa upp dess innehåll?

De satte sig och Paul läste:
 ”Det arf, som skulle tillfallit min ende son, Med. Doktor Hjalmar Schlegel öfverlämnar jag härmed till hans unga enka *Constance Schlegel* tillika med min faderliga hälsning till henne, som med sin kärlek lyckliggjorde min son den korta tid de voro förenade.

Tillika öfverlämnar jag här ett dokumentskrin, hvilket blifvit mig anförtrödt och som innehåller upplysningar om min sonhustrus släkt. Herrens välsignelse öfver henne från en döende svärfader.

Th. Schlegel.

Medicinalråd.”

— Så är här bevittnande underskrifter och ett särskildt papper med hänvisning på arfsmedlen och sättet för deras lyftande.

Constance, den unga, ensamma kvinnan, satt nu med sammanknäppta händer och lät sina tårar falla i stora droppar ned på det dokumentskrin som hvilade i hennes knä. Hon kände väl igen det, hon hade sett det många gånger på sin fosterfaders chiffonier och slutligen sett honom öfverlämna det till hennes Hjalmar i det han

sagt: "du må nu själf så småningom meddela Constance de viktiga underrättelser detta skrin innehåller".

Constance kunde för tårar ej få fram ett ord, slutligen sade Paul: — Har du någonsin fått del af skrinets innehåll Constance?

— Nej, nej! Hjalmar hann icke, fick icke tid därtill — O, Paul! säg mig, vet du hvad det innehåller?

— Nej — icke det ringaste, här är nyckeln förseglad, öfverlemnad till mig af din svärfaders notarie.

Greta kom nu in och berättade: att en vagn stannat vid porten, — och i den satt fröken Bruse och Lina och ett par personer till. Stackars Constance skakade tårarne tillbaka från sina ögon, tryckte det hemlighetsfulla skrinet med rörelse till sitt bröst — och sade i det hon steg upp:

— Gå strax ned Greta och för de främmande upp till gästrummet, och säg dem, att doktorinnan kommer så snart hon får aftala en vigtig affär med en besökande — skynda dig Greta lilla.

Hon räckte därefter sin fosterbroder handen och sade:

— Käre Paul, du vill nog taga affärerna om hand och blott öfverlämna åt mig de nödiga underskrifterna med afseende på arvet efter svärfar. Det käraste och dyrbaraste arvet för mig — hvilar ändå här, — sade hon och lade handen på dokumentskrinet.

— Ja, kära Constance, gärna hjälper jag dig med allt, som står i min förmåga att uträtta, blott *ett*, vill jag som din trogne broder och beskyddare säga dig: du är nu en mycket förmögen ung enka, akta dig *väl* för — skuldsatta löjtnanter! — Han log, och skakade trohjärtadt Constances lilla hand, bugade sig och tillade:

— Var blott icke så sorgsen, Constance, hoppas ännu på lifvet! Jag hoppas återse dig om ett par dagar — till dess, lef väl!

Constance skyndade sig att i det angränsande kabinetet gömma sitt kära skrin och testamentet. Det

förvarades alltsammans i ett dokumentskåp, af fina sniderier, som tillhört hennes fosterfader. Från kabinettet *måste* hon skynda till gästrummet för att hälsa stackars Elsa Bruse välkommen. Endast modren hade följt henne upp, fadern satt kvar i vagnen. Fru Bruse sade endast:

— Min goda lilla doktorinna, min stackars Elsa har så noga lagt doktorinnans ord på minnet, att vi måste resa direkte från bangården hit med henne; ty hon vill platt icke följa pappa och mamma till hotell "Victoria".

— Elsa är hjärtligt välkommen och efterlängtd — svarade Constance.

Sedan nu fru Bruse öfverlämnat sin stackars Elsa, skyndade hon tillbaka till vagnen och sin väntande man — sedan hon först uppmanat Lina att icke glömma *gifva fröken pillerna*.

Constance omfamnade nu hjärtligt Elsa och frågade:

— Hvad är det för piller du skall taga?

Elsa såg rodnande på Lina, som genast svarade:

— Jo, snälla doktorinnan, det är homöopathi från Italien.

— Små sockergryn bara, — sade Constance leende, och förde Elsa vid sin arm in i salongen, i det hon bad Lina att tillsäga Greta om choclad.

I salongen satt nu fröken Wise, hvilken sedan flere dagar varit Constance's gäst.

— Nå, hvad ser jag! Fröken Elsa, kry och glad, det var ett angenämt möte, — utlät sig den fryntliga "Wisen". — Här är så trefligt, vet fröken Elsa, i detta Köpenhamn, när man är så lycklig att få dela hem med fru Schlegel. Och det allra bästa är, att här finns *inga herrar*, inga alls, inte en betjent en gång. Är det inte bra, fröken?

— Oui, certainment! — ljöd svaret.

Då Constance märkte, huru väl fröken Wise för-

stod att underhålla den besynnerliga Elsa gick hon in till sitt sofrum för att en stund få samla sina tankar efter det upprörande samtalet med Paul? Då hon återvände till salongen, för att fullgöra en värdinnas pligter vid chocladbrickan höll fröken Wise upp ett bref framför henne.

— Nåå, gissa nu från hvem det är?

— Från Cecilia, kanske? — utropade Constance.
— Ack, får jag det! Jo, mycket riktigt från Cecilia. Ack, vill ni inte snällt servera hvarann medan jag några minuter går in till mig! — och därmed försvann hon.

Just när fröken Wise sade: — Nå, äro vi inte mätta nu, fröken Elsa lilla, så att vi lugnt kunna invänta middagen ett par timmar härefter? — så inträdde Constance åter och utropade:

— Vet ni, mina vänner, att Cecilia kommer snart hit?

— Vål icke ensam? — frågade fröken Wise.

— Nej, i sin käre mans sällskap och ännu en herre, hvars namn hon icke nämner.

— Usch! — utropade Elsa.

— Jo, så länge varar glädjen! — sade "Wisen" och klappade Elsa, — men — vet fröken hvad *vi* göra? Jo, vi flytta till hotell "Uttenreiter" nummer 9 Gøthesgade, där endast hyggliga fruntimmer taga in, och där låta vi Constance och Cecilia hälsa på oss och bjuda dem på kaffe?

Stackars Elsa riktigt skrattade till litet, så förtjust blef hon åt detta förslag, — och till och med Constance kände ett visst välbehag däri — af den enkla orsak, att hon hade svårt att trefligt härbergöra så många gäster på en gång.

Hon sade blott:

— Men till i morgon måste ni lugna er här hos mig.

Förhållandet var, att sedan doktor Blumer noga undersökt Cecilias hjärtverksamhet och krafttillgångar, hade han bestämdt rådt v. Walde att för vintermånaderna föra henne till ett mildare luftstreck, det där tillät henne att vistas timal ut i friska luften.

Det var visserligen ett hårdt slag för Roderik, att se sig tvungen lemna sin kära gamla moder och hemmet nu igen för att — alldeles i strid med hans smak, vistas på resande fot. Men — när det gälde hans öfver allt annat kära Cecilias hälsa, så fingo alla betänkligheter vika.

Deras bortresa banade väg för den olycklige "Lambart" — doktorn hemtade honom till Storebo, där han välkomnades af Roderik och presenterades för rättare Carlson, hvilken skulle taga vård om honom, och försöka utbilda honom till en duglig landtbrukare.

"Du Johannes" — hade Cecilia sagt till sin svåger: — får nu en själasörjares svåra men sköna uppdrag, nemligen att leda den förvillade in på rätt spår — det öfriga gör Herren själf, som: "under gör", alla dagar blott vi hafva ögonen öppna att se dem.

Cecilias afsked från hem och anhöriga var så gripande, att Roderik tänkte vid sig själf, att hon nog lika ogärna som han lemnade detta trefna hem med alla dess kära omsorger. Hvad Cecilia vid afskedet hviskade till lilla moder Carolina och Maria, hörde han icke, såg blott deras djupa rörelse.

Constance Schlegel, fröken Wise och Elsa Bruse, hade emellertid mycket brådtom med att iordningställa gästrummet, och ett därmed sammanhängande mindre rum för det nygifta paret emottagande.

Constance hade gått in på fröken Wises förslag om, att hon och Elsa skulle flytta öfver till hotel Uttenreiter på det vilkoret: — att hon fick för sin räkning taga rummen där åt dem, och hvarje dag se dem först till lunchen, så till middagen klockan fem. Hon följde

själf sina gäster till den nya bostaden och såg till att intet fattades dem af komfort.

Sedan de superat tillsammans där om aftonen återvände hon till sitt ensamma bo, för att hvila ut till morgondagens möte med Cecilia och v. Walde.

Novembervinden svepte kylig genom Köpenhamns gator, då Constance Schlegel i täckvagn for till järnvägsstationen för att möta sina kära gäster.

Midt under farten, stannade kusken plötsligt hästarne — Constance öppnade vagnsfönstret för att se hvad det var, som hindrade dem, och varseblef då tvänne herrar, hvilka voro sysselsatta med att från gatan upptaga ett 4-årigt barn, hvilket var nära att blifva öfverkördt.

— Är det skadadt? — frågade nu Constance ifrigt, hvarvid de båda herrarne vände sig om mot henne — och hon igenkände till sin förvåning den bredaxlade professor Wide och den smalbente löjtnant Wemuth. Då hon förvissat sig om, att barnet var oskadadt och öfverlemnadt åt sin försumlige vårdarinna, sade hon skämtsam: — Aldrig kunde jag tro att jag skulle återse Er två som skyddsenglar!

— Jo — svarade professorn, — hvarhelst Wemuth går fram, där stupar någon, för att åter resa sig efter nederlaget.

— Nå jag gratulerar dem herr löjtnant till att icke själf hafva stupat — svarade leende Constance i det hon räckte fram åt professorn sitt kort och bad honom att i sällskap med Wemuth göra henne ett besök dagen efter. — Helst skulle jag vilja se Er på en enkel middag.

Herrarne tackade och lofvade att komma, hvar efter Constance fortsatte sin färd till stationen dit hon i lagom tid anlände just då tåget ångade in på perrongen.

Den första som kom henne till mötes — var dok-

tor Blumer, som uttalade sin belåtenhet med att se henne så kry och stark.

— Jag tackar doktorn, för den del De har i min hälsas återvinnande och för Deres godhet att komma hit ned — svarade Constance.

Cecilia närmade sig stödd vid Roderiks arm, men lemnade den för att helt tyst låta sig slutas i Constances Schlegels famn. Snart sutto våra resande i den täckvagn, som fört Constance till deras möte — och hon berättade om sitt lilla äfventyr, och sammanträffandet med Wemuth och professorn samt nämnde, att hon helt dristigt bedt dem till middag dagen därpå.

— Åh, doktor! vi blifva ju ett helt Tonsaasekottteri med Wisen och Elsa till! — utbrast Cecilia helt förnöjd.

— Ja — det var sanderlig en överraskelse där meget tiltaler mig.

Doktorn tog vid porten afsked för att uppsöka ett hotel, och Constance införde med verklig hjärteglädje för första gången i sitt hem den vän, som under så kort tid blifvit henne så kär och ousbärlig.

— Detta är en ousäglig glädje för mig — sade Constance rörd, — att få rå om Er litet i mitt ensamma hem — och därvid räckte hon Roderik och Cecilia hvar sin hand — och förde dem så in i de enskilda rum, som voro åt dem på det smakfullaste iordningställda, och gick därefter in till sig för att gifva sina tjänare order.

Efter en stund tittade Roderik in och sade: — Cecilia längtar efter fru Schlegel — jag går ut på en halftimma.

Constance skyndade in till sin vän. Sedan Cecilia för henne omtalat allt, som passerat vid Storebo — till och med Lambarts ankomst dit — berättade hon slutligen, att doktor Blumer ålagt Roderik att resa ut till södern med henne. — "Men Stance, jag lyder icke, om du ej följer med.

— Ack, jo — gärna i *ditt* sällskap, men hvad säger din man om en *tredje* person?

— Han tackar dig, ty han skulle aldrig våga lemna mig ensam en enda stund påstår han — men skulle känna sig *så* trygg, om *du* vore med.

— Vet du, Cecilia, jag har fått arf nu efter min svärfar, och lär vara förmögen, påstår min fosterbroder Paul. Jag skall visa papperen för din man och bedja honom om råd. Men för dig, Cecilia, ber jag att få visa ett *ännu* dyrbarare arf, som jag *icke* vet hvad det innehåller — och riktigt bäfvar för att *få* veta det.

Roderik kom nu tillbaka och Constance bad dem följa henne in i kabinettet, där hon plaserade dem framför ett bord med förfriskningar, och sedan framtog ur dokumentskåpet de viktiga papperen och det hemlighetsfulla skrinet. Sedan hon med darrande hand öppnat det sade hon med tårfylld blick:

— Ack, undersök det *du*, Cecilia, medan jag med din man talar om dessa andra papperen.

Cecilia uppvecklade ett papper, på hvilket stod: *Till min kära adoptivdotter Constance Theresia skall detta skrin vid lämpligt tillfälle öfverlemnas af hennes make, D:r Hjalmar Schlegel.*

Cecilia fattade nästa papper, som bar ett stort sigill, hvarför hon vände sig till Constance med orden:

— Kom, Stance, sitt vid min ena sida, och du, Roderik på den andra, och låt oss så förena oss i bön om att de upplysningar som här inneslutas, må blott lända dig till välsignelse. Seså, älskade Stance, bryt nu det sigill, som var ämnadt att brytas af din Hjalmars hand och kom ihåg, att Herren vill, att *allt* skall tjäna oss till det bästa.

Det var ett högtidligt ögonblick, det kände de alla tre, som nu sutto där för att få del af sådana saker, hvilka Constances fosterfader funnit för godt att skrinlägga.

Roderik sade nu:

— Framtiden uppenbarar så småningom allt, och evigheten sprider ljus däröfver:

Constance bröt med darrande hand sigillet — och räckte därpå Cecilia papperet, hon gaf det till Roderik och denne läste med halfhögt röst följande:

Mitt älskade barn!

Då du blir stor och vuxen frågar du förvisso: *vilka voro mina rätta föräldrar?* — Denna fråga är berättigad. Jag nedskrifver därför här — oviss om min egen lifslängd — *svaret* på denna din fråga. Må din make en gång för dig, mitt barn, uppläsa denna skrift — och, må du sedan en gång — om ock sent — blifva sluten till din verkliga moders bröst — — —

Constances ögon vidgades, hon knäppte sina händer och utbrast:

— O Gud! Min *egen* moder! — hvar? Ack, det där skrefs i min barndom, nu är *hon* ju icke mer! Hvarför dröjde man?

Cecilia slöt henne närmare intill sig och sade:

— Det är ju icke omöjligt, Stance, att hon lefver, du är ju blott 27 år.

— Ja, låt oss läsa vidare, — sade Roderik.

Han fortsatte under det att Constance höjde sin blick uppåt och lyssnade, som om de ord hon hörde kommo från höjden.

— — — Vid tidpunkten för din födelse vistades *din* fader, min ungdomsvän och kamrat — i Danmark, och ingick som frivillig i Dansk-Tyska kriget i början af sextiotalet. Han umgicks i ett militär-hem, där tvenne unga flickor funnos, den ena, en verklig dotter, i huset den andra ett fosterbarn af hänförande skönhet och spirituellt väsen. Då frun i huset var död och den 19-åriga alls icke vackra, men duktiga dottern innehade värdinneskapet — förstår man lätt huru litet skydd den ett år yngre *fosterdottern* åtnjöt. Dessutom uppstod en en helt naturlig afundsjuke hos den äldre, då hon stän-

dig märkte, huru man föredrog fostersystemen framför henne. De unge militärerna täflade om den 18-åriga *Theresias* ynnest. Din far — en vacker man med ett äkta nordiskt, fint utseende och en ädel karaktär — vann företrädet — och ådrog sig härigenom rivaler. Tiden gick — din far vann utmärkelse för tapperhet och skicklighet på sin post och tänkte med hänförelse på den dag, då han, som en hedrad öfverste skulle få återvända till sitt fädernesland, medförande sin sköna brud. Men — en dag — just vid slutet af en lycklig batalj träffades han af en kula, som kom susande — såsom flere påstodo — *icke* från det fiendtliga lägret, utan från det läger han själf tillhörde — — —

— O, min far! min Hjalmar! Huru lika öde! O, Cecilia, hvad betyder det?

Cecilia smekte ömt Constance och sade:

— Låt oss fortsätta dessa gripande, men hälsosamma meddelanden, älskade!

Roderik läste vidare:

— — — — Den sårade inbars af sina soldater till det provisoriska sjukhuset, och — skickade ett ilbud till sin unga brud, hvilken infann sig tre timmar före hans död — och fick aflägga inför sin döende brudgum bekännelsen om, att hon *måste* lemna sin fosterfaders hus.

Det beslöts då — och aftalades med den soldat, hvilken under *dina* spädaste år, var som en fader för dig, att i sitt enkla hem mot årlig afgift emottaga din unga moder. I detta soldattorp skådade du, mitt barn, först dagens ljus — en tid efter din faders död. — —

Constance lutade sitt hufvud mot Cecilias axel och snyftade högt.

— Ja, gråt, älskade Stance, — sade Cecilia, som själf hade tårar i ögonen, — men — låt oss komma till slutet af detta viktiga meddelande, tro mig, du skall finna tröst däraf.

— Bör jag fortsätta? — frågade v. Walde.

— Ja! — hviskade Constance.

— Låt oss höra mer, Roderik! — bad Cecilia.

— Nåväl! — — — Ett par veckor därefter träffades en annan svensk militär i danska lägret, af en kula. På sin dödsbädd bekände han, att han utmanat *din far* till tvekamp, men att denne afböjt denna utmaning såsom stridande mot lag och reglemente, hvarföre han sedan föredrog att, som *förrädare*, sända den kula, som gaf din far banesåret, hellre än att unna honom den lycka han själf eftersträfvade.

Din moder, hvilken emellertid lefde fördold i det lilla propra soldattorpet — där du, min älskade adoptivdotter, tillbrakte sex år af ditt lif — din moder blef, då du var ett år och åtta månader gammal — förd därifrån ut till Italien och — därifrån efter sex månader återförd hit af den man, som sedan i "Vor Frelsers Kirke" lät viga sig vid henne.

Han var dock grym nog att emotstå alla hennes böner om att få *taga sin lilla flicka till sig*. Då han såg hennes förtviflan — bevektes han att åtminstone följa henne till soldathemmet — och — medan han satt kvar i vagnen, fick hon gå in för att ett par minuter återse det barn från hvilket man slitit henne emot hennes vilja. Hon grät och bad dem vara kärleksfulla mot den lilla, till hvilken hon ville sända kläder och leksaker.

Så måste hon åter skiljas från sitt hjärtas skatt, för att följa sin man till Sverige dit han nu efter flere års bortovaro återvände. Ingen lyx eller ståt, ingen beundran, inga nöjen kunde trösta den unga modren öfver förlusten att icke själf få vårda sin lilla skatt.

Slutligen kom dock *en* tröst i den lille *son*, åt hvilken hon gaf lifvet. Du har alltså en halfbroder — och din moder vet nu, — att du är adopterad som dotter till din faders bäste ungdomsvän, och att du åtnjuter uppfostran och kärlek: Må Herren den högste välsigna dig barn, och låta dig en gång få slutas i moderlig famn! Jag är din älskande fosterfader, och skall till min död

hålla dig kär, och gifva dig hälften af mina små ägodelar.

Underskrift.

P. S. En liten bild af din moder vid hennes 18 år — närsluter jag här, — den fanns i din faders plånbok tillika med en lock af hennes hår. "D. S."

Skälvvande af sinnesrörelse vek nu Constance upp det papper som inneslöt de ungdomliga dragen af den moder, hvars vård och kärlek hon aldrig fått njuta mera än sitt första lefnadsår. Hon kysste den lilla bilden och visade den för Cecilia.

— O, Constance, huru likt dig! Men — hårlocken — tyder på, ett mörkt hår — icke sant Roderik? — sade Cecilia och visade honom den lilla klenoden. — Du måste säkert hafva din faders guldglänsande hår. Cecilia steg nu upp och slöt den upprörda Constance en stund till sitt hjärta.

— Nu måste jag gå ut i salongen för att taga emot ett par gäster, som äro af Er kända — sade plötsligt Constance och sedan måste vi supera. Tack, tack, herr v. Walde — sade hon och räckte Roderik sin hand.

Så snart Constance gått ut sade Cecilia: — Här är så mycket mera att undersöka i detta skrin, kanske borde vi se litet i förväg där, för att kunna varsamt meddela dess innehåll åt den stackars lilla, så djupt gripna Stance.

— Ja — det anar mig, att några närmare underättelser om "modren" gömmes här — sade Roderik — ty — ser du Cecilia, brefskrifvaren som var en klok man, höll helt visst reda på — så mycket möjligt var, den moders tillvaro, hvars barn han fostrade. Låt oss se hvad detta kan vara? — sade han — och vek upp ett konvulut på hvilket stod

— Några ord till min kära dotter "ifall jag hade någon".
Fru Lenngren.

Men hon har flytt ifrån mig och invigt sitt lif å min väns son: Hjalmar Schlegel.

— Constance! Här — en underrättelse för dig som kanske kan återkalla dig till Sverige, — och dem, som där älska dig: *Din moder är enka*. Hennes oböjliga make, öfverstelöjtnant Gyllengranat — är icke mer, men han har åt sin enka och ende son lemnat en bra förmögenhet.

Nu finnes ingen det jag vet, som vill skilja *mor* och *barn* åt, annat än *din* egen make. Men ni kunna ju tillsammans uppsöka fru Gyllengranat och utbedja er af henne välsignelse till ert förhund.

Din ensamme fosterfader.

— Roderik! utropade Cecilia öfverraskad — Gyllengranat stod det. Så heter ju lektorn, Axel.

— Jaa, det måtte vara någon slägt, sade Roderik eftertänksamt — och detta sednare bref från gubben skrefs visst kort före hans död, ty det är blott fem år gammalt.

— Ah, då kanske modren lefver, Roderik! du måste skrifva till Johannes och bedja honom utforska det.

— Men här, sade nu v. Walde, sitter en pappersremsa vidfästad detta bref — låt se — han läste: din halfbroder, Axel Gyllengranat, går den lärda vägen och studerar f. n. på "graden", eller är färdig med den, tror jag.

— Genom honom Roderik! utropade nu Cecilia — *Axel!* — stod det — där är likheten mellan dem. Jag har alltid tyckt att en sådan likhet i utseendet funnits mellan dem.

— Axel och fru Schlegel?

— Ja, visst, älskade Roderik! De äro halfsyskon! och *där* ligger hemligheten till den dragningskraft han känt för Constance. Ack, hvilken lösning! nu kan ju Rosa ännu blifva lycklig.

— Ja, — hvad står här i fortsättningen, jo —

Genom honom — det skulle då vara Axel? — frågade Roderik.

— Ja visst — genom honom kan du ju lätt få reda på *hans* och *din* moder. — Jag får alltså, — fortsatte han läsningen — lägga mitt trötta hufvud till ro med den glädjande tanken, att *du* mitt barn omhuldas af make, moder, broder.

— O, — detta vore grymt att *nu* läsa upp för Stance, — låt oss gömma det där Roderik, till dess vi lyckats finna hennes moder och broder.

Roderik lade noga ihop de viktiga brefven och tillslöt skrinet. Cecilia satte det på dess plats i dokumentskåpet.

De trädde arm i arm ut i salongen, där de öfverraskades af två bekanta ansikten: Elsas och fröken Wises. Ändtligen får man se en skymt af brudparet, utlät sig fröken Wise. Cecilia släppte Roderiks arm och skyndade sig att omfamna Elsa, på hvars rodnad hon såg de tydliga spåren af — missnöje öfver att se henne så vid en mans arm.

Stackars lilla Elsa var på *sitt sätt* emanciperad och hade, till följd af egen bitter erfarenhet, fattat misstro till *alla* män.

Den middag Constance gaf för det lilla Tonsaasekatteriet med doktor Blumer i spetsen aflöpte mycket angenämt, trots värdinnans sorgbundna tankar oupphörligt ville löpa bort med henne från de närvarande pligterna till — ett ännu outredt förflutet, hvilket — genom det hemlighetsfulla skrinets meddelanden, nu så beherrskade henne, att Cecilia, som väl förstod detta, måste, genom sin själsnärvaro alltemellanåt hjälpa sin kära väninna att *se* och *höra*. Cecilia gjorde detta så fint, att ingen annan än doktor Blumer, som var en van iakttagare märkte, huru tankspridd deras älskliga värdinna var. Han undrade så mycket öfver denna tankspriddhet, att han ett par gånger blef professorn svaret

skyldig, hvarför denne i stället vände sig till fröken Wise med sina skämtsamma, men skarpa utfall mot den Norska storpolitiken.

— Säg mig — goda fröken Wise, har ni då i hela Norge inte en enda så vis och modig man, att han vågar "hålla i skaftet medan yxan går", för att gifva dråpslaget åt den — — storhetsmani som gripit herrarna där på andra sidan Kölen, till den grad, att normalt folk endast ruskar på hufvudet åt dem undrande huru långt deras vanvett skall få gå, innan någon förständig karl sätter en gräns därför. Den vise Salomo har sagt: "Den kif älskar, han älskar synd, och den, som en ond tunga hafver han faller i olycka".

Om någon har varit svag för Norge och dess folk så har jag varit det, men det har blåst en sådan högfärdsvind öfver det i många afseenden så rikt utrustade lilla landet, att det har börjat svälla upp af denna vind i sådan grad, att man med skäl fruktar att det kan — brista. Högfärdiga skalder, högfärdiga statsmän som icke se någon annan för sin egen storhet — —

— Nå, — nu är professorn svår!

— Svår! — nej min fröken, tag sitt land på pulsen för att känna hur det mår — så skall fröken förstå att det är sjukt. Det lider af — "storhetsmani". — Det är kanske edra snillen B. B. och Ibsen, som framkallat denna sjukdom, hvaraf de sjelfve en lång tid lidit.

— Ja, mig förefaller det, — sade nu v. Walde, — som vore Norge ett illa uppfostradt barn, det där "skriker" af alla krafter för att få sin vilja fram.

— Og naar det "skriket" sig træt, sovner det rolig in, — sade doktorn.

— Ja, meget ret! pent snakket! — inföll löjtnant Wemuth, — og naar dette uhyre børn sover, ser det alligevel smukt ud.

Alla herrarne skrattade godt åt detta Wemuths infall och drucko med honom för den godmodiga vändning han gaf det "norska grälet".

Men fröken Wise påstod, att i en väl befästad borg där vakar alltid den *ena* hälften af dess innehafvare, medan den *andra* sofver.

Innan middagsgästerna skildes åt, förklarade professorn, att han ämnade göra en tripp till Italien.

— Men vill inte doktorinnan under tiden taga vara på Wemuth? — frågade han.

Constance log och upplyste att det var henne omöjligt mottaga något uppdrag i Köpenhamn, emedan hon ämnade vara v. Waldes följaktig på deras utländska resa.

— Nå, då göra vi upp resällskap och bilda ett helt Tonsaasekotteri, som reser under namn af *Skandinaviska Förbundet*, bara vi också kunde få en halsstarrig norrman i följe, — sade professorn, vänd till doktorn.

— Maaske — paa Foraaret naar landet faaer fred.

— Ja väl! *Godt nytt år!* — sade professorn.

Elsa, stackars Elsa! skulle nu skiljas från de två vänner, som så tålmodigt visat henne sitt hjärtliga deltagande och försökt väcka till lif den slumrande gnistan i hennes inre.

Ehuru Elsa icke hade sin reflektionsförmåga nog vaken för att *klart* göra sig reda för, *hvarför* hon icke trufdes bland "de sina", så *kände* hon dock ständigt: att de saknade förmåga att blåsa på denna gnista, emedan de själfve saknade den andliga kraft, som lifgivande förmår meddela sig åt andra. Ej underligt då, att hon *på intet* vilkor ville följa föräldrarne hem, när tiden för våra resenärer var inne att bryta upp.

Cecilia, bad fröken Wise taga Elsa med sig till Norge och lemna henne vid Lillehammar hos doktor Torp i hans hem för nervsjuka, — — men detta förslag strandade mot fru Bruses bestämda uttalande om: att hon ville; att Elsa *skulle* följa dem hem.

Så *mäste* det arma barnet försmäkta i sin vackra

bur — och tvina bort, — sade Cecilia med tårar i ögonen till Constance och fröken Wise.

Just då sällskapet i Constance Schlegels salong stod färdigt att åtskiljas, emottog Roderik ett bref från Johannes, som meddelade; att Axel Gyllengranat ingenstädes stod att finna. Han hade ställt vikarie för sig i skolan och till sin mor sagt, att hon kunde retournera bref till Köpenhamn, hotell d'Angleterre.

Till Rosa hade han icke skrivit en rad, utan den stackars flickan hade af fru Gyllengranat blifvit inbjuden att hos henne invänta Axels återkomst.

Roderik vände sig nu till professorn med den frågan, huruvida han kunde få lägga beslag på hans tid; — när jag, — sade han, — icke är lokaliserad här, utan behöfver en upplyst ciceron.

Sedan han sakta rådgjort med Cecilia, begåfvo sig alltså v. Walde och professorn direkt till det angifna hotellet. Där erforo de, att Gyllengranat bott där 3 dygn, likviderat sin räkning och för ett par dagar sedan därifrån låtit afhämta sin kappsäck och ankomna bref.

Roderik vände nu sina steg till telegrafstationen och underrättade sig på telegrafisk väg om, att Axel ännu icke hvarken personligen eller genom bref låtit höra af sig — hvarefter han till Johannes afsände ett telegram af den lydelse:

*”Kom på min bekostnad genast hit; jag måste träffa dig före afresan.
Roderik”.*

v. Walde och Professorn skildes nu åt under öfverenskommelse om att dagen efter, så mycket tiden medgaf fortsätta sina spaningar efter den försvunne lektorn.

Alla de energiska försök som gjordes af Roderik och professorn för att finna något spår af Axel förblefvo fruktlösa. Johannes kom och fick nu på sin lott, att med Wemuth som ciceron fortsätta efterspaningarne.

Just som fartyget med v. Waldes, Constance och professorn ombord ångade ut från kajen, sade Wemuth till Johannes:

— Der maa være en stakkels mand hvis kjereste er gaaen fra ham, se han spejder over hav, saa hans øjne maa falde ud.

Johannes såg åt det håll Wemuth pekade och — där stod nu — ett stycke från honom — Axel Gyllengranat, så ifrigt spanande efter den mer och mer sig aflägsnande ångbåten, att han icke märkte att Johannes, sedan han tagit afsked af Wemuth, närmade sig honom, och i det han slog honom på skuldran, sade:

— Goddag, broder Axel!

Alldeles stum mätte denne med sin blick Johannes från hufvud till fot och sade slutligen dröjande:

— Du — här? När kom du?

— I går, men när kom *du*, Axel?

— Åh, för en vecka sedan.

— Hvarför har du då icke besökt v. Waldes före deras afresa?

— Se, nu försvinner just sista skymten af den farkost som bär dem, — svarade Axel, därvid pekande utåt hafvet.

— Och då stå vi icke här längre, — sade Johannes, — utan om du vill, taga vi oss en promenad utmed strandvägen och gå sedan hem till mitt härberge, där jag har en viktig nyhet att meddela dig.

— Men jag har mitt "gepäch" redan vid "Toldboden" och är färdig till afresa.

— Hvarthän ämnar du dig?

— Ut i världen! — bort från mina plikter och den tunga — troheten. Jag är ju en bof, — fortsatte han bittert. — Jag har bedragit en bra och snäll flicka,

— som jag dock hoppas med tiden skall finna en bättre karl till man, en karl, som kan nöja sig med att lunka mellan skolan och sitt lilla propra hem, den ena stunden pluggande med illa uppfostrade pojkar, den andra intresserande sig för sin lilla frus hattar, och klädningar, tjänstefolkets opålitlighet eller familjenotiserna i tidningen.

— Jag förstår dig Axel! — sade nu Johannes och slog sin vän på skuldran. — Men kom nu med upp på mitt hotel, så att vi mera ostördt kunna samtala.

— Jag ber dig Johannes! — stryk nu icke ett streck öfver mina resplaner — ty jag *kan* icke återvända hem till mamma, skolan och Rosa.

— Vet du Axel, sanningen att säga, så har jag aldrig trott att *du* skulle blifva gammal skolkarl, det är icke *ditt* fält — du kan gärna lemna den platsen helt och hållet till din fattige vikarie — eller någon hans gelike. Res så gärna ut ett år, och skrif — skrif ned dina erfarenheter, dina intryck, — eller och — studera djupare ditt ämne och rikta vår språkforskning med ett godt arbete.

De hade nu hunnit till d'Angleterre där Johannes af lätt begripliga skäl tagit in — Axel såg upp emot den stora byggnaden och sade: här — har jag också bott — men då jag fick veta att v. Waldes voro här, bytte jag om bostad.

— Men nu kan du tryggt gå upp på mitt rum.

Sedan de nu en stund talat om Axels reseplaner, sade Johannes plötsligt: — Vet du Axel, att du har en fullvuxen syster?

— Jag? — Nej, det är ett misstag, jag *hade* en gång en halfsyster, men hon är död för längesedan.

— Så, har man sagt ja, för att lugna din mor, men det var en dikt — hon lefver denna syster — och — du har med egna ögon sett henne, hon behöfver ditt broderliga beskydd, ty hon står ensam i världen — nu blir det din afundsvärda lott att få föra henne till din

mor — denna mor, som ständigt sörjt och saknat sin enda dotter.

— Hvad är det för gåtor du talar Johannes? — säg rent ut — var bor, hvad heter denna förmenta syster?

— Hon föres för närvarande af den stora ångaren du nyss så girigt följde med din blick — fram emot Italiens kust — och beskyddas under denna resa af — Roderik och Cecilia.

— Hvad menar du? — hafva de under sitt beskydd tagit en ung flicka som genom blodsband skulle stå i förbindelse till mig?

— Nej, icke en "ung flicka" — utan en "ung enka" — fru — Constance Schlegel!

Axel sprang upp — tog sig med båda händerna om hufvudet, och utropade: låt mig slippa höra mera Johannes af denna bedrägliga historia! — Jag låter icke så lätt öfvertyga mig af en dylik hopsmidd roman — vår tid värdig för öfrigt. Låt oss icke förnöta tiden med dylikt snack — jag behöfver andas ut — farväl med dig Johannes.

— Åhnej! min käre bror inte så hastigt heller — först skall du allt hafva i dig dessa viktiga dokument, — sade nu lugnt Johannes — i det han ur sin kappsäck framtog det dokumentskrin, hvilket uppdagat så länge gömda hemligheter med afseende på Constance Schlegels börd.

Hon hade endast medtagit på sin resa den lilla bilden af sin mor samt den hårlock man funnit i hennes fars plånbok, — men föröfrigt lemnat i Johannes vård det dyrbara skrinet, hvars *hela* innehåll dock icke var henne bekant, utan först ute i främmande land skulle komma till hennes kännedom.

Johannes utkämpade nu en aktningvärd kamp med sin vän och fick honom slutligen med sig hem till Sverige.

V.

På Storebo.

"Du lilla kära tant, du är
Den allra bästa tant i världen."

Ernst Björck.

Dessa den hänsofne unge skaldens hjärtliga ord använde Johannes nu till lilla mamma v. Walde, där hon satt i sin soffa i det öde hemmet och tålmodigt väntade på underrättelser från sina resande barn Roderik och Cecilia.

Under tiden sysslade hennes kärleksfulla hjärta med den nye gästen på Storebo, den stackars Lambart.

— Hvarför tog du icke honom med dig hit upp, Johannes? Jag *vill* icke att den stackars ensamme mannen skall känna sig som en främling här, utan hemmastadd — förstår du? Vill du inte vara snäll och gå och hälsa honom från mig och be honom vara välkommen upp hit till oss.

— Jo, "du kära lilla tant, som är den allra bästa tant i världen", — svarade Johannes och gick.

Maria, som satt bredvid den gamla i soffan, under det att Erik lekte med "Lillie", sade nu:

— Tänk, tant lilla, huru öfverraskade både Cecilia och fru Schlegel måtte blifva, då de få del af Johannes bref till Roderik med underrättelsen om, huru nära släkt Axel och fru Schlegel äro.

— Ack, den lilla söta, älskliga människan! hvad det gör mig godt att tänka, att hon vid sin hemkomst skall blifva sluten i *moderlig* och *broderlig* famn! Tänk du, mitt barn, så ensam hon länge varit, — och mamma Carolina torkade tårarne ur sina klarblå ögon.

Johannes återkom nu i den stackars Lambarts sällskap, och denne medförde postväskan.

— Nå, se kandidaten, huru snäll han är! — utbrast mamma Carolina. — Nu måste kandidaten först vara så god och dricka litet kaffe, och sedan öppna väskan åt oss.

Lambart bugade sig stillatigande och intog den plats den lilla vänliga frun anvisade honom. När kaffet var drucket och väskan öppnad, utropade Maria: — Jo, lilla tant, bref från Italien med Roderiks handstil!

— Ack, den käre gossen, han glömmer inte gamla mor för all Söderns herrlighet.

Lambart steg nu upp för att gå.

Vill inte kandidaten taga en färsk tidning och i Roderiks rum härbredvid tända en pipa och läsa den? Jag skall göra kandidaten sällskap dit in och se efter, att icke piporna äro dammiga — och tobaken torr.

Och den lilla gumman följde, som en vänlig skyddsande den orolige mannen.

— Så där ja, mina barn, — sade hon, då hon åter kom in i salongen, — nu bryter *jag* detta kära bref, och *du* Johannes, läser det högt för oss. Nå, se här är ett inuti, det är från Cecilia, det får *du* läsa högt *sedan* Maria?

— Nå, Roderiks bref lyder så här:

Min allra käraste lilla moder!

Kanske har jag gjort dig orolig med att låta dig vänta så länge på bref, men du skall veta, att sedan vi sist skrefvo hafva vi rest ett bra stycke — från Schweitz till Italien — där vi nu äro, och där Cecilia vill stanna en tid åtminstone. Cecilias hälsotillstånd har icke varit riktigt godt, men hon har kryat till sig sedan vi kommo hit. Hon är nu så liflig, lärorik och underhållande att både fru Schlegel och jag följa henne som lydiga barn på den mark, där hon är mera hemmastadd än vi, som nu för första gången beträda den. När vi kommo in i det Mediceiska grafkapellet här i Florenz, sade Cecilia: "Låt oss tala sakta, att vi icke väcka den slumrande!"

Se här, ett konstverk, en sofvande kvinnofigur i marmor, som tyckes andas. Och se här på sockeln

står: "denna bild är skapad af en "Engel" (Michel Angelo) "väck henne, och hon skall tala till dig!"

"Det var skalden Strozzi", upplyste Cecilia, "som satt dit denna devis på sockeln till den sköna "Nattens bild" här — och Michel Angelo skref själf därunder, då han läst denna devis: "I denna tid full af låghet och skam är det en lycka att få sofva, jag ber dig därför: *Väck mig ej, tala sakta!*" Cecilia är på detta sätt vår ciceron och tycks lifvas däraf, ehuru hennes krafter förefalla mig opålitliga.

Den glada öfverraskning som i går beredd oss har Cecilia utbedt sig att egenhändigt få omtala för Eder.

Jag tänker mig, jag hoppas, att mamma omgifves af Johannes och Maria nu, då detta kommer mamma tillhanda, och mitt innerliga hopp är, att det må träffa dig, min älskade moder, vid god hälsa och ditt vanliga hjärtegoda lynne. Låt oss hoppas, att vi, när våren nalkas och vårsol lyser öfver Storebo fält, åter få förenas i det gamla, kära, trefna hemmet, dit dock min längtan ständigt går.

Från Carlsson har jag haft goda meddelanden både om godsets angelägenheter och hans nye landtbrukselev, kandidat Lambert. Hälsa dem båda från mig och säg, att om än landtbruket i vårt land för närvarande är nedtryckt, så har det dock alltid sin välsignelse med sig för både kropp och själ, om man redligt arbetar.

Om några dagar skrifver jag till Carlson och Johannes. Vill nu mamma riktigt grundligt klappa om Johannes från mig och säga honom, att hans bref — gjorde mig godt.

I Herrens trofasta kärleksrika beskydd innesluter jag dagligen dig, min kära och vördade moder samt med alla våra tjänare och underhafvande, vår kära prestgård med allt hvad dit hörer och Cecilias oförgätliga *Lillebo*.

Hälsa hvar vid sitt namn från din egen tacksamme hängifne

Roderik.

Florens 5:te December 189--.

"Ack, min gosse! nog unnar jag honom vara ute i världen och se sig omkring medan han är ung, men nog skall det blifva bra roligt att få dem hem igen ändå", sade den gamla och knäppte sina händer.

— Och nu Maria, få vi höra Cecilias bref, men kanske du Johannes först tittar in till vår gäst där i Roderiks rum och framför hälsningen till honom. Vi läsa brefvet från Cecilia sålänge, ifall du dröjer något. — Johannes gick, — och då han trädde in i Roderiks rum, sprang den olycklige Lambart upp från sin plats och utropade: "Si, si, hvad här står!" han utpekade ett ställe i tidningen. Johannes läste: *Den dom, hvilken enligt lag skulle hafva träffat doktor Hj. Schlegels baneman, är nedtystad, emedan brottslingen anses vara själs-sjuk!* Lambart kastade sig åter ned på stolen och betäckte ansigtet med sina händer. Johannes fick nu ett drygt arbete med att i denna härjade själ kunna bringa någon reda, och bibringa honom en enda hoppets stråle från evighetens ljus.

Men Johannes var själsörjarens viktiga, högst betydande kall vuxen och visste, att *Guds kännedom* måste föregå *själfkännedom*, och själfkännedomen föregå *rättfärdiggörelsen* och dess sköna frukt — *frid!*

Medan han dröjde inne hos den *fridlöse* läste mamma Carolina och Maria, Cecilias bref hvilket lydde så:

Min vördade och älskade lilla moder!

Min endaste och kära syster Maria!

"Hvad jag nu gör, veten I icke.

Härefter skolen I det få veta".

Dessa vår Frälsares ord till sina lärjungar, vill jag, måste jag ställa inför mig såsom svar på de många *hvarför* hvilka de märkvärdiga händelserna och många skiftningarne i vårt lif framkalla.

Hvarför — skulle vi för hela vintern få lof att skiljas från Er, och lemna dig du älskade lilla tålmodiga moder Carolina *ensam* på — det stora Storebo? — —

och *hvarför* skulle jag hit tillbaka igen till detta Italien, där jag upplefvat så många minnesrika dagar på den tid då jag ännu var blott en knopp, stadd i utveckling?

Kanske — för att nu, med mera klarnad blick se tillbaka på dessa dagar och få glädjen visa min älskade Roderik och min kära Constance något af det, som då — i så hög grad intog mitt unga sinne. Ser Ni mina älskade, — Florenz är blommornas och de sköna konsternas stad, — och dess omgifningar härliga. Vi bo nu sedan några dagar i en villa utom staden, åt samma håll, där det förtjusande Fieseles är beläget. Roderik och Constance betala hälften hvar af denna villa, som ju är dyr. Men — — i går fingo vi gäster, som vilja dela den med oss — och *hvilka* gäster?

Aldrig skulle Ni kunna gissa det. Jag tror icke, att det ofta händer dylika märkvärdiga saker i denna vår värld, som för öfrigt är full af "*under*" alla dagar. "En liten flicka blef — ännu i sin späda ålder skiljd från sin moder — och först i går — efter 25 års skiljessa få de återse hvarann — begge — såsom enkor.

— — — Ah — tant! — afbröt Maria sin läsning — det är fru Schlegel hon menar.

— Hvad säger du barn? — *Constance*, skulle hon *därute* funnit sin moder? läs vidare kära Maria. Vet du, att alltid har jag tyckt att Cecilias bref varit som att läsa intressanta böcker — men läs nu.

Maria fortsatte. "Jo — mina kära nu kommer åter ett *hvarför*? — och jag kan endast säga: Vi äro för små, för outvecklade i denna vår materiella tillvaro för att kunna förstå Guds visa hushållning — tror du icke det du lilla älskade moder Carolina?"

— "Jo, det tror jag visst det", men vidare.

"Axel" — vår "lektor" — fortfor Maria att läsa — kom oförmodadt hit i går och hade i sitt sällskap ett medelålders fruntimmer, *så* vacker ännu vid sina 47 år, att jag knappt kunde taga mina ögon från henne.

Constance var inne i *sina* rum och den främmande damen presenterade sig som öfverstelöjtnant Gyllengranats enka och bad, att få tala enskildt vid mig — och sedan följdes vi åt in till Constance. Vål var, att Constance redan var medveten om, att hennes verkliga moder lefde, eljest fruktar jag att detta besök kunnat blifva mera än hon tålt vid. Fru Gyllengranat hade bedt mig *icke* presentera henne. Hon stod ett ögonblick alldeles tyst midt framför Constance och liksom försänkte sin blick i hennes — därefter utbredd hon sina armar och med orden: "*ändtligen mitt barn!*" slöt hon Constance i sin famn.

Man hade sagt henne, att Constance var död — men då hon genom sin son Axel — med hvilken Roderik genom Johannes meddelat sig — fick veta, att hennes så länge saknade dotter lefde och vistades här, gaf hon sig ingen ro, förr än hon, följd af sin son, som ställt vikarie för sig hemma, kunde nå den plats, där Constance fans.

Tänk Er nu den sorgsna, ensamma Stance, omgifven af moder och broder och — hvilken mor! så behaglig, så ljuf!

Och nu några ord om vår käre Roderik. Han är frisk och glad, men — i likhet med mig, längtar han efter dig moder. Och nu nalkas den sköna julhelgen och alltjemnt äro vi till rummet skilda från dig — Maria, Johannes, Erik!

Vi få ju dock snart höra från Eder? Säg oss då äfven huru *Lambart* artar sig? Maria är väl nu icke längre rädd för den olycklige, hoppas jag?

Den lycklig-gjorda kära Stance hälsar Er — det är sannerligen en vacker syn att se mor och dotter tillsammans.

I morgon skall vår käre professor börja att måla deras porträtt.

Min lilla moder du bor samt med Maria i mitt hjärta. Kyss Erik från "Motte"!

Eder egen *Cecilia v. Walde.*

Julhelgen hade firats i all stillhet på Storebo och i prestgården, bref hade flitigt vexlats med de bortavarande. Det nya året hade gjort sitt inträde längesedan och vårsolen började att smälta isar och locka fram muntra bäckar och små vattenfall. Johannes skref till Roderik och citerade skaldens ord:

"Jag ser i lifvets tusen pulsar alla
De friska, starka ådror mäktigt svälla,
De brusa upp, de lugna sig, de falla,
Som blida majregn i sin moderkälla".

Och lärkan började drilla högt i sky — och maj kom, och man började att få brådtom med att ställa allt i ordning än en gång till "de ungas" mottagande.

— — — — —

Då kom ett bref från Roderik till Johannes som lydde:

— — Vi kunna icke resa. Cecilia är sjuk. En händelse af så märkvärdig art, har uppskakat min älskade Cecilia mera än hon nu tålde vid. — I korthet vill jag försöka omtala för Er denna händelse. Vi voro häromdagen alla samt och synnerligen — det vill säga: Gyllengranats, professor Wide, fru Schlegel, Cecilia och jag ute på en promenad i det härliga vädret.

Vi hörde röster, skrik och gråt och stannade för att se hvarifrån detta kom, då plötsligt en liten gosse kommer med pilens hastighet emot oss, omfattar fru Schlegels knän och beder under tårar: *tag mig upp — är du min mamma?* Jag skyndade mig att taga upp det förskrämda barnet i mina armar — men ser i detsamma en mörkhyad karl efterföljd af trasiga zigenarbarn — rusa fram emot oss. Under häftiga åtbörder och hotande ord sökte han taga barnet från min arm. Axel och professorn närmade sig och den senare frågade, hvad rätt han hade till detta barn, som tydligen icke var af zigenarblod? De trasiga ungarne snärjde sig om våra

ben, så att man måste sparka dem bort. En zigenerska kom rusande emot mig för att rycka barnet från mig — men henne satte Axel med ett tag till marken.

Nu drog zigenaren sin knif — troligen för att stöta den i barnet. Cecilia såg den blixtra i solljuset midt för mitt bröst, hon kastade de silfvermynt hon höll i handen och segnade ned till marken afsvimrad. Hon hade icke hunnit se, huru den bredaxlade professorn slog knifven ur zigenarens hand — och huru han med Axels hjälp öfvermannade den mörke karlen, medan zigenerskan och ungarna voro sysselsatta med att plocka upp Cecilias silfvermynt, dem hon just för detta ändamål kastat. Jag räckte den gråtande pysen till fru Schlegel och skyndade att i mina armar bära min Cecilia ett stycke från skådeplatsen. Fru Schlegel följde oss med barnet i sin famn. Ett par herrar kommo åkande, jag bad dem skynda professorn och Axel till undsättning och låna mig sitt åkdon.

Zigenaren måste gifva sig på nåd och onåd och vi återkommo lyckligt och välbehållna till vår villa med den lille gossen som byte — men *Cecilia* måste intaga sängen och hennes tillstånd oroar mig.

Den lille gossen, som ingen vet hvarthän han hör, kallar sig själf "Wolfgang" och bryter på danska. Det är tydligen ett stulet barn, som de just höllo på att med hugg och slag lära sina zigenarknep, då vi kommo till dess räddning.

Fru Gyllengranat hade slutligen med ett par guldmynt lugnat zigenaren, och hon tror med visshet, att barnet är af dansk börd. Må blott min älskade Cecilia icke tagit någon skada af den uppskakande scenen. Rörande var det att se hennes glädje, då hon återkom till sans och fick se, att jag var oskadad och barnet räddadt. Tänken på oss i bönen. Eder trofaste

R. v. Walde.

"O dag af sorger och längtan, om
 Vår väntan du så bedrog,
 Då — låt oss dö, förrän kvällen kom,
 Förrän all vår fröjd du tog!"

Z. Topelius.

Maj var svunnen, parken vid Storebo stod iklädd sin doftande vårskrud, Junisolens lockade blommor ur jorden, hela naturen fröjdades, men — Moder Carolina väntade förgäfvets att få ett telegram om, att åter sända en vagn till stationen, för att hemta sina så efterlängtrade barn till det putsade kära hemmet.

Slutligen — kom ett bref från Constance till Johannes och inuti detta bref låg endast dessa rader från Roderik till hans moder:

— *Cecilia har gått ifrån mig —!* — Hon har flyttat öfver till andra stranden och lemnat mig *ensam* med den lille son hon skänkt mig —! — O moder! vore vi väl hemma hos dig och finge slutas till ditt varmt klappande hjärta — kanske kunde din Roderik då finna *någon* lindring för den smärta, som nu känns mig förkrossande.

Barnet vårdas ömt af Constance och hennes moder, medan dess *egen* moder ligger med slutna ögon stel och kall — dessa ögon, som strålade af en *öfverjordisk* kärlek till "barnet" och mig — in i döden.

Du hulda moder, bär oss på börens vingar den långa vägen hem till dig — — — därom beder din förkrossade

Roderik.

Constance hade närmare beskrifvit den så älskade makans och vännens sista stunder.

Johannes begaf sig med dessa båda bref ensam till Storebo, men då han hälsade den åldriga husfrun där med mera högtidlighet än vanligt och sade: att han hade ett viktigt meddelande att göra henne, så utbrast genast lilla moder Carolina:

— Min gosse, min Roderik! fattas det honom något —?

— Ja, det fattas honom en följeslagarinna genom lifvet, en maka — honom lika kär som — lifvet. Men låt honom själf få meddela denna sorgepost, får jag läsa upp hvad han härom skrifer till sin älskade moder? —

Tant Carolina nickade blott till svar.

När Johannes uppläst det bref vi redan känna, knäppte den gamla frun sina händer i det hon utbrast:

— Min arme gosse! huru kort var icke den lycka du så länge eftersträfvat. — Hon riktade sin blick mot höjden och blef en längre stund så sittande i tyst öfverlåtenhet åt den högstes allvisa råd. Slutligen sade hon: ”*Hvad jag nu gör veten I icke, härefter skolen I det få veta*”. — Så skref Cecilia i sitt sista bref. — Hon höjde sina händer och fortfor med en resignerad kraft —: —

— Upp Carolina! i Herrans, Herrans kraft och emottag det arf som *Cecilia Wilkens v. Walde* lemnat dig! — Vården om hennes make, barn och hus.

Lägg din hand på mitt hufvud Johannes —! och invig mig i den Treeniges namn till detta viktiga kall, tilldess det behagar Herren att — — utse någon annan.

Det var en gripande stund denna, då Johannes i djupaste vördnad och andakt uttalade den presterliga välsignelsen öfver detta gamla hufvud.

Vid hennes bår omtalade han sedan huru han vid detta tillfälle tyckt sig se glorian omstråla henne.

Vid detta gamla, trofasta bröst fick emellertid Maria en stund därefter gråta ut sin smärta, sin sorg efter sin enda syster, som hon högt älskat, ehuru hon aldrig förstätt henne. Och denna syster hade vid sitt afsked från Maria sagt: lär de unga flickorna här i *vår* församling, att det icke är kvinnans uppgift att *få* ett hem, utan att *skapa* ett hem. Huru litet förstå inte våra unga flickor detta. — Och nu hade hon i sin sista hälsning titl systemen bedt henne öfverflytta den kärlek hon för henne känt, på hennes lille son, hvilken hon dock öf-

verlemnat åt dess far att fostra under mamma Carolinas och Constance Schlegels vård.

"Jag går från barnet till Barnet," hade hon sagt med en outhärligt öm blick på den lille. Och läggande sin hand på den vid hennes bädd knäböjande maken, hade hon tillagt: "*Barnet i vaggan, lejonet af Juda stam*", du vet, Roderik — *min* engel väntar — — nu — vill du ju — icke — kalla mig — tillbaka? — Se — se — *han* kommer! hör — du icke — suset af vingarna? — Farväl, mina kära! — Nu är jag färdig! Roderik! Ammadeus! Constance! Herren är här! Godnatt!"

Slutet.

Étt år hade Cecilias stofthydda hvilat i familjegravven vid Storebo — då denna grift åter öppnades för att vid hennes och familjefadrens sida nedläggas de jordiska kvarlevorna af — den älskande modren, den trofasta vännen, den ödmjuka Herrans tjenarinnan: *Carolina v. Walde*.

På sin dödsbädd hade hon lagt Constance Schlegels hand i sin sons och sagt:

— Det var ju så Cecilia önskade? — och så är det meningen. — Guds välsignelse öfver er, mina barn! — Trygg och nöjd lemna jag er — och — ta'r med en hälsning till Cecilia.

Under detta sorgeår som förflutit, då Roderik dock ännu hade sin gamla kära moder kvar, hade han till sin tröst och enda förströelse sökt att uppfylla sin så outhärligt saknade Cecilias testamente till honom. Det bestod uti att sätta i verket de filantropiska planer hon aldrig fick se förverkligade nemligen *ett hem* för värlösa

unga flickor vid *Lillebo*, hvilket *hem* de icke finge lemna förr, än man antingen skaffat dem en god anställning eller ock — inträdde genom giftermål i eget hem.

Nu förestods detta "*hem*" af Constance och hennes fru moder, — dock hade Constance äfven andra dyrbara pligter att fylla. Hvarje dag vistades hon ett par timmar vid *Storebo* hos *Cecilias* lille efterlemnade son, hvilken hon själf gifvit namnet: *Ammadeus*. Så hade Constance äfven fostersonen *Wolfgang*, fem år gammal, att vårda och fostra. Hon hade alltså nu — redan det första året efter *Cecilias* bortgång ur tiden — en stor uppgift, och denna växte med hvarje dag.

Cecilias andra välgörenhetsplan bestod uti — en *anstalt* för vanartiga gossar från 14—20 år.

Denna *anstalt* hade *Roderik* med synnerlig ifver inrättat, — och därvid flitigt rådfrågat sig med *Johannes* som ock blef utvald till dess inspektor.

Men — hvad som helt visst mycket skulle hafva fröjdadt *Cecilia*, var, att den förre brottslingen, den hemske *Lambart* — nu förestod denna "*anstalt*" — och utvecklade en stor energi och mycken vislighet i sitt sätt med de mest vanartiga bland sina elever. Ett ödmjukt, stilla väsen utmärkte den förr så orolige mannen, — men vid de tillfällen då ett kraftigt ingripande var af nöden, kunde ingen vara mera kraftig och bestämd än han. Den förr så olycklige mannen hade tillvunnit sig så stort förtroende, att rättare *Carlson* skänkte honom sin enda dotter *Elisabeth* till hustru.

Roderik själf ledde en del arbeten i denna förträffliga *anstalt* som bar tydliga spår af välsignelse.

Roderik plögade säga — då man för honom berömde denna uppfostringsanstalt: — "ja den är min oförgätliga *Cecilias* verk".

Och Elsa Bruse? — Hon matas, ehuru hon oftast ingen mat vill taga emot. Hon undfågnas med allehanda leksaker men — är åter stum, likgiltig för allt. Ingen blåser på den slocknande gnistan inom henne, ingen förstår huru ett sådant tynande lif framför allt behöfver himmelskt rena fläktar, — ljusstrålar frambrytande ur det gudomliga ordet — meddelade af ett meniskt väsen som själf lefver i strålarne af detta ljus — och därför kan *andas* sitt eget himmelska lif öfver andra.

— Arma Elsa! — förgäfves räcket dig kärleksfulla armar! — du får ej slutas i dem. Du är en fånge i din granna bur! — Men — du är en evighetsvarelse! — *Allt* af dig kan dock icke dö — *något* öfverlefver tiden — hvem skall svara för detta eviga frö? — Du eller dina föräldrar? — ”Hvem gifver svaret?” — så hade Cecilia frågat innan hennes af evig kärlek genomströmmade hjärta upphörde att klappa vid dödlighetens gräns.

Åter nalkades en brudskara den lilla Annexkyrkan vid Storebo. Brudgummen, ehuru ännu icke 33 år, hade redan litet silfver i sitt ljusbruna hår.

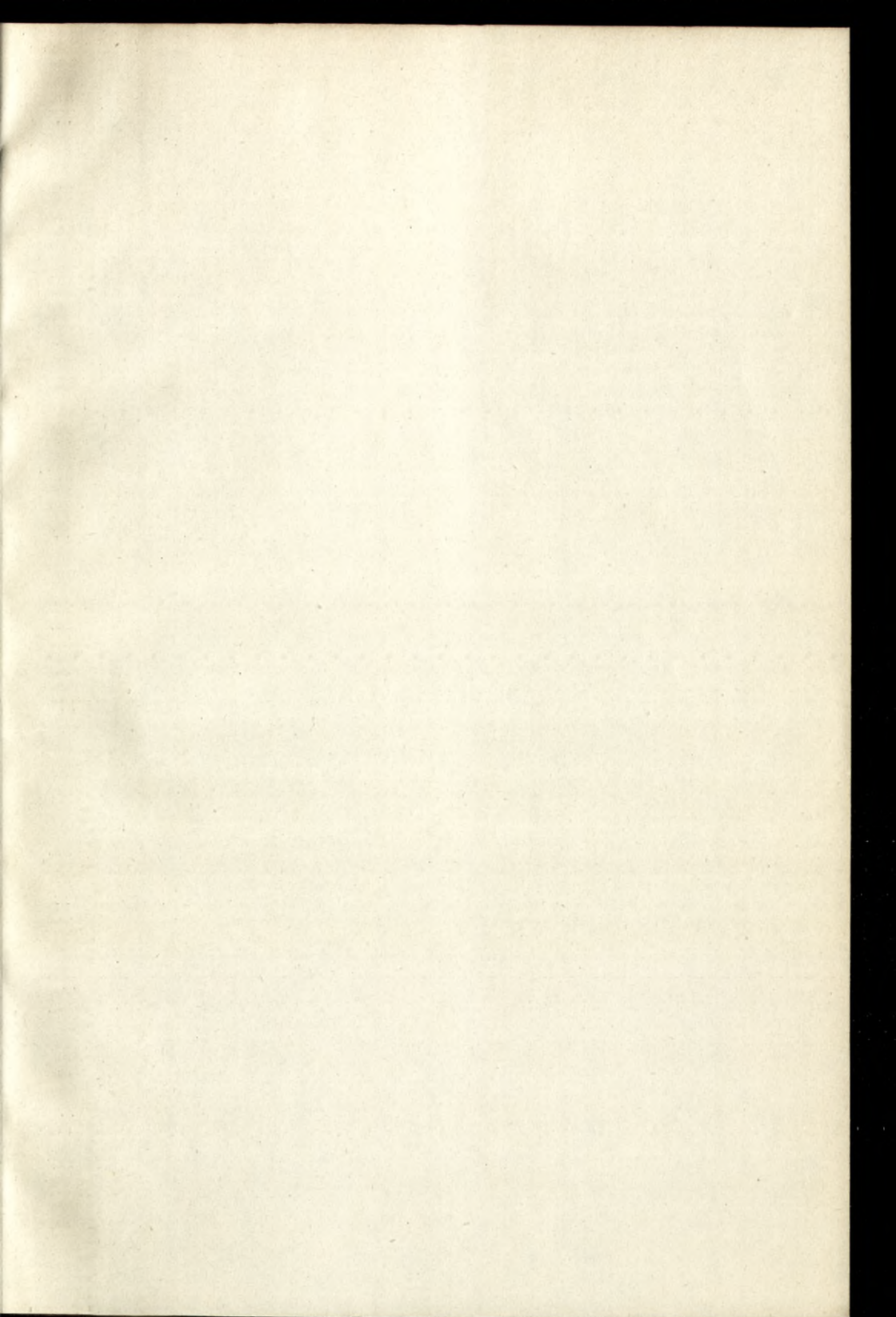
Bruden — iklädd Cecilias brudskrud, med den slöja i hvilken hon för ett ögonblick omslöts, då den för ett par år tillbaka bars af Cecilia — är djupt rörd — hon erinrar sig den kära väninnans ord till henne om, att hon, Constance, skall fylla den plats Cecilia lemnat tom efter sig, och hon genombäfvast af en öfverväldigande känsla af på en gång tacksamhet och ansvar. Men hon stödes af vissheten om sin kallelse och står omgifven af en stor slägt, hon, den *ensamma* enkan, står nu vid en brudgums sida, omgifven af moder, halfbroder, nemligen: docenten Axel Gyllengranat, två fosterbröder — Paul och Lambert — samt en svägerska, Rosa, som efter många strider och i tysthet gjutna tårar återfått sin Axel och förenats med honom. Två små marskalkar följa efter

brudparet, den lille "Wolfgang", hvars föräldrar man förgäfvets sökt, samt lille Erik, jämnårig med Wolfgang.

Brudparet hade besökt grafven och där nedlagt tvänne kransar, samt därefter gemensamt läst den "drömsyn" Cecilia på sin bröllopsdag testamenterade sin brudgum. Nu förstod han den.

De kysste den lille Ammadeus, som Cecilia lemnat dem i arf och invigde sitt lif åt honom och hvarandra, och vandrade så hand i hand till altaret, omsväfvade — tyckte de — af Cecilias och moder Carolinas andar — och — kören från orgelläktaren — Cecilias verk — sjöng åter sitt "Hallelujah" — och Johannes uttalade än en gång öfver sin vän och patronus Roderik v. Walde och hans brud *Välsignelsen!*

Pris: 3 Kr.
